OKAT YAYINEVİ

uzay serisi

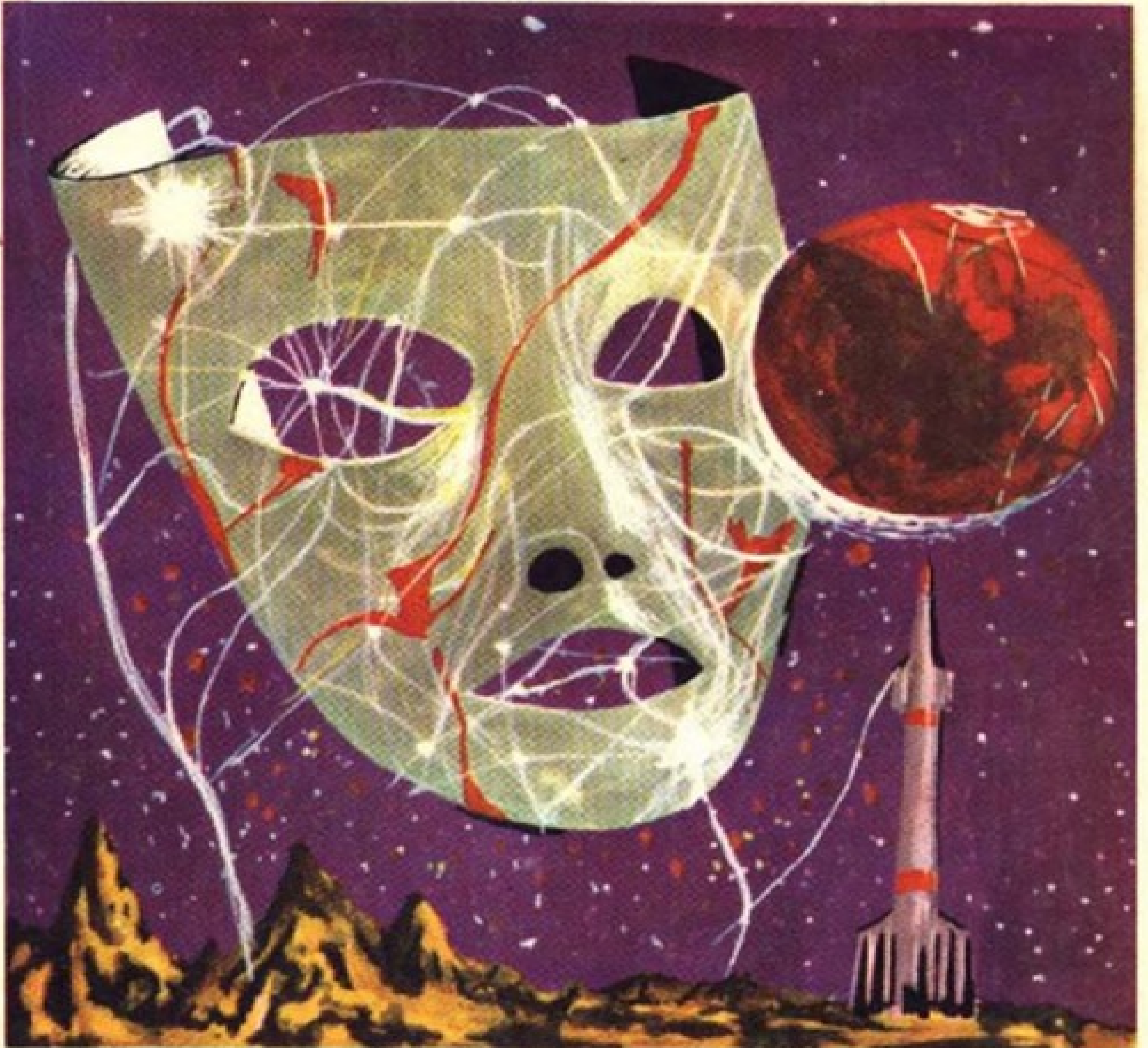
5

R. A. HEINLEIN

çeviri

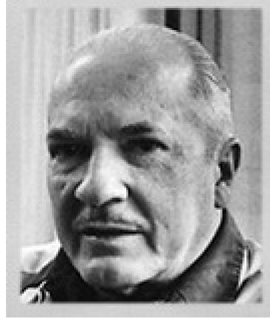
reha pınar

DÜNYA BATIYOR

DÜNYA

BATIYOR

ROBERT ANSON HEINLEIN

Çeviri
Reha PINAR

OKAT YAYINEVİ

1.

Otomatik silâhların yaylım ateşiyle gecenin sessizliğinin bozulmasını bekleyen Gary, köprü ayaklarının gölgesine sindi. İhtiyar kadının, kimseye görünmeden karşı tarafa geçeceğini düşünmesi delilikti. Belki onu bu deliliğe sürükleyen açlık ve umutsuzluktu. Muhtemelen bütün umudunu gecenin karanlığına bağlamıştı. Oysa, köprü başını tutan askerlerin ellerindeki otomatik silâhların enfraruj ışınlı cihazlarla geceyi gündüz gibi aydınlık görebileceklerini bilmiyordu.

İhtiyar kadının geçmek için çabaladığı köprü, Missisippi nehri üzerindeki tek köprüydü. Diğer köprülerin hepsi tahrip edilmişti ve Amerikan askerleri nehrin karşı sahilini büyük bir dikkatle koruyorlardı. Bu bakımdan ihtiyar kadının Iowa bölgesine geçmesine imkân yoktu.

Köprünün beton ayağına biraz daha sokularak bekledi. Askerlerden oldukça uzak olmakla beraber onlara görünmekten korkuyordu, çünkü, gördükleri her canlıya ateş açıyorlardı. İhtiyar kadının bunlardan haberi yoktu. Açlık canına tak demiş ve karşıya geçmeye karar vermiş olmalıydı. Bir yıldan beri yaşadığına göre bütün bunları bilmesi gerekirdi. Belki de biliyordu ama umursamıyordu.

Şimdiye kadar karşı sahile hiç bir canlı geçmemişti. Bulaşık bölge olarak nitelendirilen nehrin bu kıyısından karşı sahile canlı geçen bile olsa derhal öldürülürdü.

Nehrin batısında kalan bölge «Temiz» olarak nitelendirilmişti. İki bölgeyi birbirinden ortadaki nehir ayırıyondu.

Silâh sesi, gecenin sessizliğinde yankılar yaparak yayıldı.

Gary, yerinden kımıldamadan bekledi. Askerlerin yapacaklarını ezbere biliyordu. Üzerinde beyaz radyoaktivite elbisesi olan asker ağır ağır cesede yaklaşacak ve ayağının burnu ile dürtüştürecekti. Eğer canlılık izi görürse

elindeki tabanca ile yaralının işini derhal bitirecekti. Sonra da ceset köprünün korkuluğu üzerinden aşağıya yuvarlanacaktı.

Suya şiddetle çarpan bir şeyin gürültüsü duyuldu. Açlık ve sefalete dayanamayan kadının cesedi şu anda muhtemelen nehrin akıntısıyla sürüklenip gidiyordu.

Nefes dahi almaya korkarak sürüne sürüne evvelce yatmakta olduğu çukura döndü. İhtiyar kadını takip etmesinin sebebi yine yiyecekti. Daha ilk bakışta ihtiyarın üzerinde yiyecek taşımadığını anlamıştı. Tecrübeli gözleri, kadının üstündeki paçavra elbisenin altına saklanmış bir şey olmadığını sezmişti.

İhtiyar kadının başına gelecekleri bildiği halde kadının yolunu kesmeye çalışmamıştı. Muhtemelen kadın da başına gelecekleri biliyordu. Fakat açlık ve sefaletten kurtulmanın bir yolu da karşıya geçmeye çalışarak ölmekti.

Karşı kıyıya bir kayıkla da geçmek mümkündü, ama ölümün soğuk eli derhal insanın gırtlağına yapışırdı, çünkü, bütün nehir boyu askerle kaynaşıyordu. Amerikan ordusunun büyük bir kısmı, Missisippi Delta'sından Manitoba eyaletindeki Winnipeg ve Winnipegosis göller bölgesine kadar nehrin batı yakasını koruyordu. Manitoba'dan sonra da hududu, bindirilmiş devriyeler ve sarp arazi tutuyordu.

Gary Russel, Amerikan Beşinci Ordusunda Başçavuş rütbesiyle, Illinois Eyaletine yerleşmiş bir birlikte geri hizmeti görüyordu. İkinci Dünya Savaşında Normandia çıkarmasına dahil olmuş, yaralanıp hastaneye kaldırılmış ve daha sonra asi tavırları sebebiyle geri hizmete alınmıştı. Savaş yıllarında asker olduğu halde karaborsacılık yapmıştı. Orduya ait benzin, yiyecek ve giyecekleri karaborsa satar, oldukça iyi para kazanırdı.

Savaş sona erince, ailesi olmadığı için orduda kalmayı tercih etmişti. Yirmi yaşında askere gitmiş, on yıl hizmet ettikten sonra, hem on yıllık görevini hem de otuz yaş doğum gününü kutlamak için kafayı çekmeye

karar vermişti. Zaten ne olduysa bu kararından sonra olmuştu. Kendisine geldiği zaman, nehrin bombalanmış ve bulaşık tarafında bulunuyordu.

Bir yıl kadar öncesiydi...

Başçavuş Gary Russel öksürerek uyandı ve gözlerini açtı.

Tavandaki kartonpiyer başına düşecekmiş gibi sallanıyordu. Tekrar öksürdü ve yan döndü. Duvarın kirli kağıtla kaplı sıvaları dökülmüştü. Eski bir telefon dökülmüş sıvaların arasında duruyordu. Her taraf leş gibiydi.

— Vay canına!, diye hayretle mırıldandı. Bu kadar pis bir yere neden geldim acaba?

Başı kazan gibiydi, ağzında kekremsi bir tat vardı. Öksürerek kalktı. İçgüdüsünün verdiği bir hareketle elini yastığın altına sokup cüzdanını aradı. Cüzdan yerine boş bir viski şişesi buldu. Şişeyi öfkeyle fırlatıp duvara attı. Pantolonu yerde duruyordu. Eğilip aldı ve ceplerini araştırdı, fakat cüzdanını yine bulamadı.

Oysa cüzdan ayağının dibinde duruyordu. Başını sallayarak tekrar eğilip cüzdanı aldı. Bütün parasının alınmış olduğunu görünce yine öfkelendi ve küfür ederek cüzdanı da şişenin yanına fırlattı. Yataktan indiği zaman başka bir şişenin üstüne basınca tökezlendi. Komodinin yanında, iki boş şişe daha vardı. Onlarda diğerleri gibi boştu.

Kendi kendisine:

— Çok içmiş olmalıyım, diye mırıldandı. Acaba bu kadar içkiyi nereye sığdırdım?

Odanın bir köşesine eski bir paravana konmuştu. Paravananın arkasında da çatlak bir lavabo vardı. Russel musluğu açtı, fakat su olmadığını görünce sinirlendi. Çevresine bakındı. Her taraf ince toz tabakasıyla kaplıydı. Böylesine pis ve tozlu bir yere nasıl gelebildiğini bir kere daha düşündü. Sonra eski telefona uzandı ve ahizeyi kaldırdı.

— Alo! Kimse yok mu? AIooo! Hay Allah kahretsin.

Telefona cevap veren yoktu. Telefon tellerinin kopmuş olduğunu fark etti. Hırsla telefonu savurdu. Telefonun çarptığı duvarın sıvaları dökülünce odayı toz bulutu kapladı.

— Hay Allah kahretsin!, diye söylendi.

Yine çevresine bakındı. Etrafın tozla kaplı olmasına bir türlü aklı ermiyordu.

Söylendi.

— Bir haftadır sarhoş değilim ya! Olsa olsa iki gün...

Ayağının burnu ile şişelerden birine dokundu. Bütün gayreti ile düşünüyor, hatırlamaya çalışıyordu. Oldukça fazla içtiği boş şişelerden belliydi. Otuz yaşını ve ordudaki on yılını kutlamıştı. Sağlığı yerindeydi. İçkiden ötürü sızmış olduğunu kabul ediyordu, ama sarhoşluğunun bir hafta sürmesini kabul edemiyordu. En çok iki gün sızıp kalabilirdi, çünkü, evvelce de içmiş, sarhoşluğu iki günden fazla sürmemişti.

Görev başında bulunmaması garipti. Yokluğunu muhakkak fark etmişlerdi. Yine başının belâya gireceğini düşününce yüzünü buruşturdu.

Giyinmek için elbisesini aradı, fakat pantolonundan başka bir şey bulamadı. Öfkesi gittikçe artıyordu. Yorganın altına baktı, eğilip karyolanın altına baktığı zaman başı fıldır fıldır döndü. Küfür ederek doğruldu. Buruşuk pantolonunu giydi, boş cüzdanına bir tekme savurdu. Uyurken soyup sovana çevirmişlerdi. Ettiği küfürlerin ardı arkası kesilmiyordu. Öfkesinden eline geçeni parçalayacak duruma gelmişti.

Koridora çıktı ve merdiven başına doğru yürüdü. Çıplak ayakları tozlu kilime her dokunuşunda hayava bir toz bulutu yükseliyordu. Yarı karanlık merdiven başına geldiği zaman odalardan birinin açık kapısını gördü. İstemediği halde odaya bir göz attı. Tam geçmek üzereyken durdu, tekrar baktı.

Kadın çırılçıplak, sırtını kapıya dönmüş yatıyordu...

Etrafta çıt yoktu. Merdivenlere bir göz attı, sonra ani bir kararla odaya daldı. Bu odanın da kendi odasından farkı yoktu. Her yer ince toz tabakasıyla kaplıydı. Üstelik odada leş gibi bir koku vardı. Savaş yıllarından alışık olduğu için koku kendisine yabancı değildi. Bu koku, çürümeye yüz tutmuş cesedin kokusuydu.

Kadının elbisesi etrafa saçılmıştı. Çantasının ağzı açık, bir köşeye atılmıştı. Eski bir valiz bıçakla lime lime doğranmış, içindekiler darmadağın edilmişti.

Gary Russel, bakışlarını odada bir daha dolaştırarak yataktaki çıplak kadına döndü.

Kadın kırkına yakındı. Çirkin veya güzel olduğunu söylemek imkânsızdı. Böylesine pis bir otele gelebilen kadın ancak orospu olabilirdi. Kemikli sırtında yara izleri, çürükler vardı. Küpeleri, kulak memeleri parçalanarak çıkarıldığı için boynuna doğru sızan kan şeritleri görülüyordu. Gary, iğrenç kokuya aldırmadan yatağa yaklaştı. Kadının sırtı dönük olduğu için göğsüne, sapına kadar saplanmış bıçağı daha önce görememişti.

Gary birkaç saniye tereddütle durduktan sonra dışarı fırladı ve merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Alt katlar ve zemin kat da üst katlar gibi bomboştu. Müracaat bürosu da toz içindeydi.

Gary, otelde olabilecek birinin dikkatini çekebilmek için bankoya yumruğu ile vurdu ve haykırdı.

— Hey! Kimse yok mu?

Haykırışına cevap veren olmadı. Sesi boş, koridorlarda yankı yaparak kendisine kadar geldi. Bankonun üstünde bir takvim vardı. Takvimi kendisine doğru çekerek bir göz attı.

20 Haziran

Bu tarih, doğum gününün ertesi günüydü.

Belki takvim de yanlış, diye düşündü.

Etrafın bu kadar tozlanmasına bakılacak olursa bir günden daha uzun zaman geçmiş olması gerekirdi. Şaşkınlıkla başını salladı.

— Anlayamıyorum!

Takvimin üstündeki toza bakarak aradan en azından üç gün geçmiş olduğunu kabul etti.

— Hey, kimse yok mu?

Cevap alamadı.

Bu sefer takvimi salonun büyük camlarından birine fırlattı. Koca camın kırılan gürültüsü bile kimseyi harekete geçirmedi. Öfkesi her an artıyordu. Ağır mürekkep hokkasını yakaladığı gibi başka bir pencereye fırlattı. O camın kırılması da bir harekete sebep olmamıştı.

Gary, kendi kendisine küfürler savurarak otelin çıkış kapısına yürüdü. Dışarı çıktı ve kapıyı hızla vurarak kapattı.

— Ne biçim otel bu, diye söylendi.

Güneşin parlak ışınları gözlerini kamaştırdı. Çıplak vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıldı. Kaldırım taşları ayak tabanlarını yakıyordu.

Sokakta serseri bir köpek ve otomobilden başka bir şey yoktu.

Otomobilin burnu bir manifatura dükkânına girmiş, lâstikler patlamıştı. Ön cam tamamen kırılmış, fakat parçalanmamıştı, çatlaklar, örümcek ağı gibi yayılmıştı. Dükkânın mankenlerinden biri kaputun üstüne kapanmış ölü şoför direksiyona abanmıştı.

Ölü kadını gördüğü odadaki leş kokusu burada daha kuvvetliydi.

Gary, gördüklerini değerlendirmek için gayret sarfederken ağır ağır yürüdü. Bir bombanın meydana getirdiği huni şeklindeki çukurun kenarında şaşkınlıkla durdu. Büyük çukur hemen hemen bütün sokağı kaplıyordu. Çukurun içine diklemesine çakılmış bir kamyon vardı. Şoförün cesedi direksiyonla tavan arasına sıkışmış duruyordu. Biraz daha ilerleyince başka

çukurlar ve yıkılmış binalar gördü. Bir köşede, birkaç otomobil birbirine girmişti.

Yavaş yavaş anlar gibi oluyordu.

Otelin odasında sızmış yatarken koca şehir bombalanmıştı.

Bir türlü aklı ermiyordu. Savaş zamanı olsa, tahmin etmek kolay olurdu, ama sulh zamanında böyle bir şeyle karşılaşmak oldukça şaşırtıcıydı. Amerika'da böyle bir olayın geçmiş olmasını aklı almıyordu. Durup dururken bir şehrin bombalanması çok garipti.

— Acaba savaş mı oluyordu?, diye düşündü.

Otelin neden bomboş olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu. Kadının cesedinin kokmaya terk edilmesi de bir manâ taşımaya başlıyordu.

Sağ kalanlar!...

Gary, birden paniğe kapıldı ve çılgınca koşarak kendisi gibi canlı birini aradı. Bazı otomobiller kaldırımların kenarında terk edilmiş duruyordu. Bazı otomobiller ise, yıkılan binaların altında ezilmiş, vitrinlerden içeri dalmıştı. Etrafta canlı birine raslamak mümkün değildi. Bir sokağı dolduran yıkık bina kalıntıları arasında, hafif rüzgârla sallanan bir gazete parçası gördü. Oraya doğru koştu ve gazete parçasını aldı. Süratle göz geçirdi, ama savaştan söz edildiği yoktu. Tarihe baktı. 20 Haziran..., yani doğum gününden bir gün sonrası...

Gazeteyi buruşturup attı ve boş arabalardan birine koştu. Arabanın radyosu açık olmakla beraber akü boşalmış olduğu için çalmıyordu. Gördüğü boş arabaları teker teker dolaşarak radyosu çalışan bir araba buldu. O kadar kurcaladığı halde parazitten başka bir şey duyulmadı. Hemen hemen bütün radyoları denedi, ama sonuç değişmedi. Şehirde olmadığına göre, şehrin boşaltılmış olduğu muhakkaktı. Fakat, devletin bir temsilcisi, ya da resmî bir makam olması gerekmez miydi?

Yüksek sesle:

Allah kahretsin!, diye söylendi.

Bir arabanın şöför mahalline oturarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Şu anda ya kaçak ya da kayıp kabul ediliyordu. Fakat pek önemli sayılmazdı. Nasılsa askerî bir makam bulur birliğine dönebelirdi. Ama bu askerî makamı nerede bulacaktı? Yaya mı dolaşması gerekecekti?

— Boş ver, diye söylendi. Araba çok nasılsa, birini alıp gidebilirim.

Sıcak taşlara basamıyordu. Her şeyden önce giyebileceği bir şeyler bulması gerekiyordu. Her şeyden önemli olan biraz yiyecek bulabilmesiydi.

Başçavuş Gary Russel, bir bakkal dükkânından aldığı konserve kutusunu açmış, kaldırımın kenarına çökmüş, çalakaşık yiyordu.

Bakkal dükkânında ceset göremediğine göre bombardıman gece olmuştu. Dükkânı iyice kontrol etmişti. Ekmeklerin üstü küflenmişti. Sebze ve meyvaların yenecek hali yoktu. Elektrik kesik olduğu için buzdolabı da çalışmıyordu. Dolaptaki et, tavuk gibi yiyecekler kokmak üzereydi. Buzlukta bulduğu tavuğu bir paket yaparak yanına almıştı. Su bulamadığı için, soda içmekten başka çaresi kalmamıştı.

Yemeğini bitirdikten sonra boş konserve kutularını caddenin karşı tarafına savurdu. Koca şehir kendisine kalmıştı. Ayrıca, bir araba sahibi bile olmuştu.

Yine bakkaldan almış olduğu bir karton sigarayı açtı, bir paket çıkardı, sonra dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yaktı.

Derin bir nefes çekerek:

— Vay canına!, diye başını salladı.

Bu kelimeyi belki yüzüncü defa tekrarlıyordu.

Kaldırımın kenarına yanaşmış duran otomobil kendisine aitti. Şimdiye kadar otomobil sahibi olmadığı için büyük bir gururla direksiyonun başına geçti ve şehri baştan başa dolaştı, fakat tek canlıya rastlayamadı. Kimseyi görememesini garipsiyordu, çünkü, cüzdanını boşaltan, kadının göğsüne

bıçağı köküne kadar daldıran kimsenin hâlâ sağ olması gerekirdi. Peki, hangi cehennemin dibine gitmişlerdi? Belki de arabayla dolaştığı için kimseyi bulamıyordu. Otelde gördüğü cinayetten sonra şehirde bulunabilecek kimselerin soyguncu ve katil olmaları gerekirdi. Bu takdirde ortaya çıkmayacakları muhakkaktı.

Sokaklarda canlı yoktu, ama her taraf cesetle doluydu. Terkedilmiş sokakları, caddeleri, bomba çukurlarını teker teker dolaşırken kafasında yavaş yavaş bir düşünce şekilleniyordu. Bombardıman göründüğü kadar ağır değildi. Gördüğü küçük çukurlar, yıkılan binalar bombardımanın fazla etkin olmadığını açıkça gösteriyordu. Böylesine bir bombardımanla bütün şehir halkının yok edilmesi söz konusu olamazdı. Şehrin boş olmasını anlayabiliyordu, çünkü, bombardıman ne kadar küçük olursa olsun halkın paniğe kapılarak kaçması çok normaldi. Hele beklenmedik bir saldırı halk arasındaki paniği büyültebilirdi. Askerî birliklerin böylesine çabuk kaçmaları garipti. Sivil halk kaçsa bile ortalıkta askerlerin görünmesi gerekirdi. Şu halde...? Asıl önemli mesele, bu insanların ölümündeki sebepti. Onları öldüren ne olabilirdi?

Dikkatini çeken başka bir şey daha vardı. Bomba çukurlarına raslamadığı sokaklar bile ölü doluydu.

Birden haykırdı.

— Zehirli gaz!

Bu düşüncesi doğru olamazdı, çünkü zehirli gaz atılmış olsa şu anda kendisinin de çevrede gördüğü cesetlerin arasında olması gerekirdi.

Ayrıca, zehirli gaz öyle çabuk dağılmayacak, kuytu köşelere sinecek ve hiç olmazsa kokusu kalacaktı. Sonra, otelden çıkarken gördüğü köpeği hatırladı. Zehirli gaz olsa, o köpeğin de ölmesi lâzımdı.

Vardığı sonuç şu oluyordu; ölümün sebebi zehirli gaz olamazdı.

Atom ışınları ya da mikrop bombaları olabilirdi, ama Gary Russel’ın bunlar hakkında bilgisi yoktu. Evet, her askerin bildiğini o da biliyordu,

ama bilgisi bir işe yarayacak cinsten değildi. Şurası muhakkaktı ki, ölümün sebebi oraya buraya düşen bombaların yaptığı tahripten ötürü değildi. Ölüm, bombaların yaptığı tahripten ötürü olsaydı, cesetler çukurların uzaklarında olmayacaktı. Kafası, bir neden bulmak için çatlarcasına çalışıyordu.

Atom ışınları olsa, Gary, bu ışınların, yani radyo aktivitenin nasıl aranacağını bile bilmiyordu. Radyo aktiviteyi gösteren bir alet vardı. Evet, evet şimdi hatırlıyordu.

Yüksek sesle:

— Geiger aleti!, diye söylendi. Ama bu aleti nereden bulabilirim?

Zaten bulmuş bile olsa kullanabileceği şüpheliydi. Çünkü, şimdiye kadar ne kullanmış ne de kullanılırken görmüştü.

Mikrop bombası kullanılmış olması da muhtemeldi.

— Eğer orduda yapılan aşıların etki süresi geçtiyse, yandım demektir.

Düşünmekten yorulmuştu. Yalnız bir gerçek kafasını kurcalıyordu. Yaşadığına göre, çevresindeki insanların ölümüne sebep olan şey, kendisini etkilememiş, sağ bırakmıştı.

Yalnızlığın çok sıkıcı olduğunu düşündüğü sırada büyük bir şangırtıyla yerinden fırladı. Kendisi gibi canlı biri daha vardı.

Şangırtı, sol tarafından doğru çok yakın bir yerden gelmişti. Hiç bir şey düşünmeden arabasına koştu, sonra ani bir kararla durdu. Motorun gürültüsü, canlı olan her kimse onu yine kaçırabilirdi. Mümkün olduğu kadar az gürültü çıkarmaya çalışarak sesin geldiği tarafa doğru koştu. Hem koşuyor hem de bakışlarını en küçük bir şey kaçırmamak için dikkatle etrafta dolaştırıyordu. Savaşta olduğu gibi, bütün hisleri ayaktaydı ve çok dikkatliydi. Etraf kırık vitrin camları ile dolu olduğu için yeni kırılmış olanı diğerlerinden ayırması mümkün olamazdı. Biraz yavaşladı. Sonra daha

dikkatle yürümeye başladı. Eğer çevresinde kımıldayan bir şey olursa, gözünden kaçması mümkün olamazdı.

Dört yol ağzına gelince tereddüt ederek durdu. Etrafına bakınarak hangi sokağa sapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Sonra gelişigüzel yürüdü. Hava kararmak üzereydi. Kırık cam parçalarına basıp gürültü yapmamaya çalışarak, avına yaklaşan usta bir avcı gibi dikkatle ilerledi. İkinci dört yol ağzında hiç tereddüt etmeden aynı yönde yürüdü. Başka bir dört yol ağzına geldi. Gürültünün geldiği yerden uzaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Tekrar geri döndü ve geçtiği sokakları daha dikkatle tetkik ederek yürüdü. Bomboş bir şehirde gürültünün uzaklığını tespit etmek çok güçtü. Ayrıca, boşlukta sesin yankı yapması da mümkündü. Tabiî, düşmek üzere olan bir camın hafif bir titreşimle bile yerinden kurtulması mümkündü.

Bir el fenerinin ışık hüzmesini fark edince kendisini hemen kaldırımın üzerine attı. Düşmana yaklaşırken yapmaya alışık olduğa gibi sürünerek ışığı gördüğü binaya doğru ilerledi. Aynı zamanda binayı dikkatle inceliyordu. Işığın görünüp kaybolduğu yer bir kuyumcu dükkânıydı. Şu halde, elektrik feneri her kimin elindeyse, bu kimsenin çapulcu olması gerekirdi. Kendisi de bakkal dükkânından yiyecek almamış mıydı? Ama, dükkâna girmesi açlığından ötürüydü. Kuyumcu dükkânı ancak yağma edilebilirdi. Acaba, kaç kişi vardı?

Elektrik fenerinin ışığı tekrar göründü. Dükkânın duvarlarını süsleyen cam vitrinlerde dolaştı. Elektrik fenerinin ışığı arkasında kalan kimseyi ancak siluet halinde görebiliyordu. Sürünerek biraz daha sokuldu. Tam fırlayacağı sırada hafif bir hayret çığlığı ile olduğu yerde donup kaldı.

Kuyumcu dükkânını araştıran bir kadındı. Birden oteldeki kadını hatırladı. Onu her kim soyduysa, göğsüne de bir bıçak saplamayı ihmal etmemişti. Acaba kadın silahlı mıydı? Ya niyetini yanlış anlar da hemen ateş ediverirse? Kadının neden soygun yaptığı umurunda değildi. Şimdiye kadar iki canlı görmüştü. Bir bu kadın bir de köpek. Ama köpekle arkadaşlık edemeyeceğine göre, geriye bu kadın kalıyordu.

Gary, biraz karanlıkta kalan yere doğru kaydı ve bekledi. Kadının acelesi yoktu. Vitrinlerdeki değerli mücevherleri dikkatle inceliyor ve seçip alıyordu. Bir iki kere elektrik fenerini söndürüp, dükkânın ağzına gelmiş ve sokağı dinlemişti. Gary'nin bu kadar bol ceset arasında canlı olup olmadığı belli olamazdı. Nitekim, kadın Gary'yi fark etmedi. Tekrar işine koyuldu. Biraz sonra kırık vitrinin önüne geldi, sokağı dikkatle kontrol etti ve camdaki büyük delikten sokağa çıktı. Gary bütün adelelerini gererek bekledi. Kadın ona doğru yürüdü. Bir elinde elektrik feneri, diğer elinde mücevher torbası mümkün mertebe gürültü yapmamaya dikkat ederek yürüyordu. Gary'yi de diğerleri gibi ceset zannetmiş olmalıydı. Tam yanından geçerken Gary, ok gibi fırladı.

Kadın dehşetle haykırarak bir adım geriledi ve elektrik fenerini Gary'nin başına doğru savurdu. Gary, elinin keskin tarafı ile feneri kadının elinden düşürürken, ayağının iç kısmı ile kadının bacaklarına doğru bir judo vuruşu yaptı. Kadın hafif bir çığlıkla sırt üstü düştü. Elindeki torba düşünce mücevherler kaldırıma saçıldı.

Gary, hemen kadının üstüne atılıp ağırlığı ile kadını yere yapıştırırken bir eliyle ağzını kapamak istedi. Kadın dişlerini Gary'nin eline gömdü. Gary, serbest eliyle kadının yanağına hafif bir tokat attı.

— Bağırmana lüzum yok. Sana bir şey yapacak değilim!

Kadın, sesi titreyerek mırıldandı.

— Anladım, sen polistensin... Ama...

— Polis değilim, ama sesini çıkartırsan karışmam.

Kadın birden keskin bir çığlık atınca, Gary, kadının yakasını çekip yırttı ve topaç haline getirdiği kumaşı ağzına tıkayıp bastırdı. Kadının çığlıkları boğulmuştu. Kadın birden yay gibi gerilip Gary'yi üzerinden atmaya çalıştı. Gary, ata biner gibi oturmuş olduğu için kadını hemen kıskıvrak tuttu. Tekme atmasını önledi, fakat kadının kedi tırnağı kadar keskin tırnaklarından kurtulamadı. Kadın serbest eliyle Gary'nin gözlerine

saldırmıştı. Gary, birden sinirlendi ve kadına şiddetli iki tokat vurdu. Tokatların etkisi hemen görüldü ve kadın sakinleşti. Fakat Gary, başka bir oyuna gelmemek için kadını hemen bırakmadı.

Vücudunun altında ezilen kadın ufak tefekti. Nefes alışları zordu. Gary, kadının numara yapmadığını anlayarak ağzındaki tıkacı çekip aldı.

Kadın hüngür hüngür ağlıyordu.

Gary:

— Ağlaman haykırmandan daha kötü, dedi. Korkma benden.

Genç kadın ağlayarak:

— Al, dedi. Hepsi senin olsun! Yalnız beni bırak!

— Kes sesini de beni dinle. Canını acıtacak değilim ve mücevherlerinde de gözüm yok.

— Polis değil misin?

— Polis falan değilim. Fakat ağlamayı kesmez, gözümü çıkartmak istersen polis olmadığıma pişman olursun.

Yumruğu ile genç kadının çenesine dokundu. Bu hareketiyle vurmaktan kaçınmayacağını belirtmek istemişti.

— Anlaştık mı?

Kadının ağlaması birden kesildi. Gary, kadının üstünden indi ve yanına oturdu. Fakat gözünü kadından ayırmıyordu. Kadın bir müddet kımıldamadan yattı, loş aydınlıkta Gary’nin yüzünü seçmeye çalıştığı belliydi.

— Ne istiyorsun?

— Seninle konuşmak.

— Haydi, konuş! Ne yapacaksın?

— Anlayamadım? Ne yapmam lâzım sanıyorsun?

Sonra birden başını salladı.

— Saçmalama. Bu şehirde gördüğüm, köpek haricindeki tek canlısın. Bizden başka kimse yok mu?

— Bilmiyorum.

Kadının sesi biraz boğuktu. Fakat sesi genç olduğunu belli ediyordu.

Gary, yere düşen elektrik fenerini aldı ve kadının yüzüne tuttu. Fenerin ışığında görünen bu yüz bembeyazdı. Korkusunun izleri henüz dağılmamıştı. Gözlerinin mavi olduğu belliydi ve ışık altında göz bebekleri küçülmüştü.

Gary:

— Yahu, sen henüz çocuk sayılırsın, dedi.

Kadın tiz bir sesle karşılık verdi.

— Kim demiş, on dokuz yaşındayım!

— Yalan söyleme, ya on altı ya da on yedi yaşından fazla olamazsın.

— Tam on dokuz. İspat edebilirim.

Gary, alayla sırıttı.

— Nasıl ispat edebilirsin?.

— öğrenciyim.

— Önemli sayılmaz.

Gary, feneri söndürdü. Geçe iyice bastırmıştı. Bir müddet etrafına bakınarak dikkatle dinledi.

— On yediden fazla göstermiyorsun.

— On dokuz dedim...

— Peki, senin dediğin olsun, bakalım. Uslu duracak mısın durmayacak mısın, sen onu söyle? Adın nedir?

— İrma Scott. Ya senin ki?

— Gary. Uslu duracak mısın?

— Başka adın yok mu?

— Gary Russel. Soruma cevap vermedin.

Genç kız, dizlerinin üstüne abanarak el yordamı ile dağılan taşları toplamaya çalıştı.

— Gördün mü yaptığını? Yardım et de şunları toplayalım. Düşenlerin hepsini toplamak istiyorum. Kaybetmek... istemiyorum.

Gary, kızın dilinden kurtulmak için el fenerini tuttu. Genç kız toplamaya devam etti, bulabildiği taşları Gary'nin cebine tıkıştırıyordu.

— Hepsini bulamadığımı biliyorum. Yarın gelir ararım.

— Boş ver, başka kuyumcular da var.

İrma sevinçle haykırdı.

— Sahi, hepsinin yerini biliyorum. Yarın beraber ararız, olmaz mı?

Gary, kızı tersledi.

— Neden? Yarın buradan gideceğiz. Bu cesetler bir gün daha güneş altında kalırsa kokudan geçilmez. Etrafındaki pisliğin farkında değil misin?

— Ama Gary, mücevherlerim ne olacak? Cesetler koksa ne olur sanki? Ne demek istediğini anlayamadım?

— Bu cesetler birkaç gün sıcakta kalırsa, o zaman ne demek istediğimi daha iyi anlarsın.

İrma cevap vermeden, elektrik fenerini Gary'nin elinden alıp yüzüne tuttu. Elektrik fenerinin ışığından gözleri kamaşan Gary, elini kaldırıp gözlerini korudu.

— Ne oldu?

Kız içini çekti.

— Hiiç, dedi. Sakalın uzamış.

Gary, feneri kızın elinden tekrar aldı ve düğmesine basarak kapattı.

— Haydi, buradan gidelim.

— Nereye gideceğiz?

Gary tereddüt ediyordu. Hakikaten nereye gidebilirlerdi?

Zindan gibi karanlık bir gecede, bir sürü cesedin arasında yapayalnızdılar. Nereye gideceklerdi? Bugün ayrılmış olduğu o pis otele gitmeyeceği muhakkak olduğuna göre başka bir yer aramalıydı. Leş gibi kokan cesetlerle dolu bir şehirde kalmaktansa, şehir dışına çıkmaları daha uygun olmaz mıydı? Şehrin dışında terk edilmiş bir çiftlik bulmaları kuvvetle muhtemeldi.

Genç kızın elini tuttu.

— Bu şehirde mi oturuyorsun?

— Evet, doğma büyüme bu şehirliyim.

— Öyleyse bize bir otel bulabilirsin. Büyük bir otel.

İrma bir an tereddüt etti. Gary, onun neden tereddüt ettiğini biliyordu. Yan yana yürüdüler ve bir dört yol ağzında durdular. Nerede bulunduklarını anlamak için caddenin ismi yazılı levhaya elektrik fenerini tuttu.

İrma:

— Bu tarafa, dedi.

Otelin resepsiyonu bomboş görünüyordu. Gary, her ihtimale karşı elektrik fenerini etrafta dolaştırdı. Otelin resepsiyon memuru bankonun arkasına yığılmış kalmıştı.

Gary:

— Gece mi bombaladılar?, diye sordu.

İrma önce şaşaladı, sonra:

— Evet, dedi. Akşam üstüne doğru. Radyo bazı uçakların düşürülmüş olduğunu söyledi. Uzun menzilli roketlerden söz etti. Pek anlayamadım.

Gary, resepsiyonun arkasına geçti ve birkaç anahtar aldı.

— Peki sen nasıl kurtuldun? Bombalanma sırasında neredeydin?

— Şehirde değildim. Sınıfla beraber tarihî bir müzeyi görmek için gitmiştim.

— Yani, hâlâ on dokuz yaşında olduğunu mu söylemek istiyorsun?

İrma birden sinirlendi.

— İster inan ister inanma, ama on dokuz yaşındayım.

— Tamam, tamam, kızma. Kaç yaşında olursan ol, arkadaşımsın ya, gerisi vız gelir. Haydi, yürü bakalım.

Merdivenlere doğru ilerlediler.

Gary sordu.

— Peki , arkadaşların ne oldu?

— Bilmiyorum. Olayı duyar duymaz eve koştum, ama evde...

— Yıkılmış mıydı?

— Hayır, yıkılmamıştı, fakat... annem ölmüştü. Cesedi mosmordu.

— Morarmış mıydı?

— Evet. Öyle iğrençti ki anlatamam. Lâcivertle mor arası bir renk almıştı.

— Aklım ermiyor. Bir cesedin morarması için aradan en azından bir hafta geçmesi gerekir. Nasıl bir ölüm bu? Ne kadar da çabuk yayılmış. Bombardıman ne zaman oldu hatırlıyor musun? Çarşamba gecesi mi?

— Bombardıman mı dedin? Ha, sahi, çarşamba gecesi.

— Bugün Cuma mı?

İrma başıyla evetledi.

Yol halısıyla kaplı merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladılar. Birinci kata çıktıkları zaman Gary, elektrik feneriyle koridorları araştırdı. Boş olduğu kanısı uyanınca İrma’nın kolunu tuttu ve ikinci kata doğru çıktılar. Üçüncü veya dördüncü kat daha emin sayılırdı. Hem pis kokulardan hem de otelin

giriş kapısından uzaklaşmış olacaklardı. Gary, şehirde başka canlıların olmadığını kabullenmek zorunda olduğunu hissediyordu.

— Çarşamba gecesinden beri ne yapıyordun?

İrma şiddetle titredi.

— Eve gelince annemi buldum... Manzara çok iğrençti... Ağladım. Hatta kustum bile. Ne elektrik ne de su vardı.

— Her halde elektrik santralı arızalanmıştır. Muhtemelen jeneratörler de çalışmıyordur. Sular da kesik olduğuna göre, canlı kimse kalmamış demektir. Şehirde yangın çıkmamış olmasını hayretle karşılıyorum.

— Havagazı ocağı yanıyordu, ama gaz kuvvetli değildi.

— Basınç azalmıştır da ondan. Birkaç gün sonra havagazı da bulamayız.

— Peki, ne yapacağız

— Buradan uzaklarda olacağız. Yarın hareket edeceğiz.

— Nereye gidebiliriz?

Dördüncü kata çıktıkları zaman Gary, elindeki anahtarlara göre odaları aramaya başladı.

İlk açtığı oda tek yataklıydı. Ondan sonra baktıkları odalar da birincisi gibi tek yataklı ve daracıktı. Nihayet iki yataklı bir oda buldular. Oda hem genişti hem de iki kapılıydı. Yani, yanındaki odaya da açılan bir kapısı vardı.

Gary, İrma'yı odaya soktuktan sonra kapıyı kilitledi, sonra diğer odaya geçerek, o odanın da kapısını kilitledi.

— Bu geceyi burada geçireceğiz.

İrma cevap vermeden Gary'ye baktı.

Gary parmağı ile odaları işaret ederek sordu.

— Hangi odayı istersin?

İrma yine cevap vermeden başını salladı.

Gary, kızın bu hareketine içerlemişti. Ters sesle:

— İstesen de istemesen de burada kalacaksın, dedi. Hangi odayı seçiyorsun, onu söyle? Sana tecavüz edecek değilim, korkma.

Elektrik fenerini yakarak masanın üstüne bıraktı ve cebindeki mücevherleri boşalttı. Perdeleri açık bırakmak işine gelmiyordu. Çünkü, fenerin ışığı dışardan görülebilirdi. Pencereyi kapattı, sonra perdeyi çekti. Arkasına döndüğü zaman kızın olduğu yerde durduğunu gördü.

— Hangi odayı istiyorsun?

— Korkuyorum.

— Neden korkacaksın?

— Yalnız yatamam, korkarım.

— Korkman için bir sebep yok. Kapıların ikisini de kilitledim.

İrma kesin dille:

— Ayrı yatamam, korkarım, dedi.

Sesinde endişeli bir ifade vardı. Yüzünden de korktuğunu anlamak mümkündü.

— Bu şehir... Herkes ölü, canlı kimse yok.

Gary, ne yapacağını düşündü. Bu kıza hiç rastlamamış olmayı tercih ederdi. Kızın başına belâ olacağı muhakkaktı. Elektrik fenerini kızın yüzüne tuttu ve kıza baktı. Kızın yüzündeki ifadeyi görünce acıdı. Bu yaşta bir kızı yalnız bırakması da doğru olmazdı.

— Peki, dedi. Ben pencerenin önünde yatacağım.

Soyunmaya başladı. Her zaman olduğu gibi boynundaki askerî kimlik plakasından başka üstünde ne var ne yok çıkardı. Elbisesini yürüttüğü mağazadan bir de pijama almamış olduğuna pişman oldu. Çıplak teni soğuk çarşaflara doknunca biraz ürperdi, ama serinliğin verdiği rahatlık bütün yorgunluğunu alıyordu.

İrma, öbür yatağın önünde soyunuyordu. Hareketleri çok ağırdı. Gary, perdeyi aralayarak caddeyi seyretti. Başını tekrar çevirdiği zaman kızın çırılçıplak odanın ortasında durduğunu gördü. İrma, hiç kımıldamadan Gary'ye bakıyordu. Gary, dik göğüslerine ve muntazam bacaklarına, elbisenin altından pek belli olmayan yuvarlak, dolgun kalçalarına baktı. İrma, çok yol yürümüş gibi soluyordu. Her nefes alışında dik göğüsleri muntazam hareketlerle inip kalkıyordu...

İrma, ağır adımlarla ilerledi ve yatağın yanında durdu. Gary, gözlerini bu güzel vücuttan ayıramıyordu. Ne yapacağını bilmeden durdu. İrma, çarşafı aralayarak Gary'nin yanına süzüldü.

Bir müddet sonra İîrma, saklamaya çalışmadığı bir mutlulukla parmaklarının ucunu Gary'nin kıllı göğsünde dolaştırdı.

— Nasıl, artık on dokuz yaşında olduğuma inandın mı?

Gary cevap vermedi. Susuzluktan ağzının içi kurumuştu. Kalkıp odada dolaştı, ama içecek bir şey bulamadı. Kendi kendisine söylenerek tekrar yatakta bekleyen İrma'nın yanına döndü.

2.

Gary uyandığı zaman perdenin aralığından güneş yüzüne vuruyordu. Oda, gün ışığında daha temiz ve geniş görünüyordu. Bir sabah önce uyandığı pis yatak odasını hatırladı.

Yerinden kımıldamadan yattı. Şehrin durumunu, sokakları dolduran ve kokmak üzere olan cesetleri düşündü. Bugün önce gördüklerinin hayal olmadığını çok iyi biliyordu. Bütün olanlar gerçekti ve gerçeklerin değişmesi imkânsızdı. Şehir terk edilmişti. Acaba bu şehir gibi kaç şehir ölüydü?

Asıl önemli mesele, orduya nasıl dönebileceğiydi. Şimdilik ya kaçak ya da ölü sayıldığı muhakkaktı.

Kızı ne yapacaktı? Acaba beraber götürüp bir yere mi bırakması gerekirdi?. Yoksa kızı burada bırakıp gitmesi daha mı iyi olacaktı? Birden aklı başına geldi ve yanındaki kıza baktı.

Fakat kız yanında değildi.

Hemen ayağa fırladı. Elektrik feneri akşam bıraktığı yerde duruyordu, ama mücevherler yoktu. Yumuşak halının üstünde, sessizce kapıya doğru yürüdü. Elini tokmağa attı, ama kapının kilitli olduğunu anladı. Anahtar da kilit yuvasında yoktu. Kız kaçmış ve kapıyı da arkasından kilitlemişti.

Gary, başını kaşıyarak kızı düşünürken kapının önünde duruyordu.

İrma on dokuz yaşındaydı ve bunu dün gece ispat etmişti. Ani bir kararla yatağa gitti ve üstlerine örttükleri çarşafı çekip aldı. Sonra her zaman olduğu gibi:

— Hay Allah kahretsin!, diye hayretle söylendi.

Basını iki yana sallayarak banyoya girdi. Aynaya baktığı zaman sakalının oldukça uzamış ve saçlarının dağılmış olduğunu gördü. Normal olarak musluktan su akmıyordu. Tuvaletin arkasındaki rezervuar tankına baktı.

Tankın kapağını kaldırdı. Yanılmamıştı, tank su doluydu. Suyu avuçlayarak yüzüne çarptı. Suyun serinliği sinirlerini biraz olsun yatıştırıyordu. Vücuduna da su çarptı ve oğuşturdu. Lavabonun yanındaki dolaptan bir havlu almak üzere uzandığı zaman sakallı yüzünü tekrar gördü.

Banyodan çıkıp diğer odaya ve oradan da koridora çıktı. Merdivenlerden zemin kata indi. Ağır bir koltuğu yakalayıp otele ait berber dükkânının camlı kapısını kırdı. Sonra kırık kapıdan içeri daldı ve tıraş olması için gereken şeyleri toparladı. Resepsiyonun önünden geçerken birinci kat odalarından birkaçının anahtarlarını aldı.

Birinci oda doluydu. Yatakta bir ceset vardı. Kapıyı açmasıyla kapaması bir oldu. İkinci oda boştu. Hemen banyoya girdi ve rezervuar tankını kontrol etti. Bulduğu suyla tıraş oldu. Sonra otel katibinin dolabında bulduğu sigara paketini açtı ve bir sigara yakarak yatağa uzandı. Sigarası bitmek üzereyken çıplak olduğunu fark etti. Kalkıp üst kata, geceyi geçirdiği odaya çıktı. Her iki odanın da kapısı ardına kadar açıktı...

Ayaklarının ucuna basarak yaklaştı ve başını uzatıp baktı. İrma, yatağa uzanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

— Neden ağlıyorsun?

İrma birden yerinden fırladı ve Gary’ye baktı. Birden tanıyamamıştı. Tanıyınca koşup kollarını Gary’nin boynuna doladı, sonra dudaklarına yapıştı. Ağlaması kesilmemişti.

Gary, İrma’nın kollarını boynundan kurtarıp bir adım geri çekildi.

— Dur bakalım, dedi. Ne oluyorsun?

— Gittiğini zannetmiştim. Beni bırakıp kaçtığını düşünmüştüm.

— Ben de senin için aynı şeyleri düşünmüştüm.

— Sahi mi?

— Nereye kayboldun?

İrma, dikkatle Gary’nin yüzüne bakıyordu.

— Gary, tıraş olmuşsun!

— Nereye gitmiş olduğunu sordum. Uyandığım zaman seni bulamayınca...

İrma cevap vermeden başıyla yatağı işaret etti.

— Bak ne güzel şeyler, hemde kucak dolusu!

Yatağın üzerinde iri bir kese kâğıdı vardı. Ağzına kadar tıka basa doluydu.

Gary merakla sordu.

— Nedir o?

İrma sevinçle yatağa doğru koştu, kese kağıdını alıp çarşafın üstüne boşalttı.

Gary gözlerine inanamadı.

— Neden bu mücevherleri toplarsın, anlamam? Bunların sana bir faydası olacak mı sanıyorsun?

— Olsun, hepsini saklarım, nasıl olsa günün birinde lâzım olur.

Ellerini değerli taşların içine daldırdı. Gözlerinde ihtiras alevleri parlıyordu.

— Güzel ama... karnımızı doyurmaz. Yaşamak istiyorsak bu taşları toplayacağımıza yiyecek toplamalıyız. Mademki dışarı çıktın, neden yiyecek bir şeyler aramadın?

— Hayatımda böylesine güzel taşlar görmemiştim. Hepsi... hepsi benim. Ne hoş şeyler!

Bakışlarını değerli taşlardan zorla ayırarak Gary’ye baktı.

Sanki onu çıplak olarak ilk defa görüyormuş gibi:

— Neden çıplak dolaşıyorsun?, diye sordu.

Sonra kahkahayı bastı.

Gary, asık suratla giyinmeye başladı.

Sabah kahvaltılarını bir kaldırımın kenarına oturup yediler. Sonra İrma'yla beraber şehirdeki otomobil acentalarını dolaştılar. Gary son model küçük bir araba seçti.

İrma sabırsızlandı.

— Neden bu kadar titizleniyorsun? Sokaktaki arabalardan birini alsaydın ne olurdu sanki? Nasıl olsa sana mani olan yoktu. Sahi, nereye gideceğiz?

— Onu ancak Tanrı bilir. Bir an evvel bu şehirden gideceğiz, ama nereye bilmiyorum. Belki Chicago'ya gideriz. Orası da bombalanmışsa? Daha olmazsa New York'a ya da California'ya gideriz. Ülkenin nereleri bombalandı biliyor musun? Sonra, şehir halkı acaba nereye çekildi?

Genç kız korkulu sesle:

— Hiç bir fikrim yok, dedi. Ne bileyim!

— Şu halde aramamız gerekiyor. Ya orduyu ya da Kızıl-Haçı bulmalıyız. Amerika halkı toptan yok olmadı ya! Bu sebeple dayanıklı, yeni bir araba lâzım. Ayrıca, az benzin de yakması gerekir. Yolculuğumuz uzun sürebileceği için yanımıza yiyecek de almalıyız. Sonra yola koyulabiliriz.

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı, sonra kıza döndü.

— Haydi, bin!, dedi. Şimdi de bir silâh mağazası bulmamız lâzım.

— Silâhçı dükkânı mı?

— Evet. Silâh satan bir yer. Tabanca, tüfek, falan filân.

— Nerede satıldığını bilmiyorum.

— Spor eşyası satan her dükkânda bulunması lâzım.

— Tamam, hatırladım. Bir yer biliyorum. Balık oltaları falan satar. Orası olur mu?

— Oldu bile.

Gary, eski alışkanlığıyla silâhları elden geçirdi ve bir tüfekle tabanca seçti. Her iki silâh için oldukça bol mermi alarak arabaya yerleştirdi. Sonra

bir bakkal dükkânının önünde durdu. Arabanın alabileceği kadar yiyecek koydu. Her ihtimale karşı az yer tutan ve geç bozulan konserveleri seçmişti. Girdikleri dükkân başkaları tarafından da yoklanmıştı. Gary, yine tedbirli davranarak silâh dükkânına döndü ve otomatik bir tüfek daha aldı.

İrma, Gary'nin böylesine silâhlanmasına şaşıyordu.

— Ne o?, dedi. Savaşamı gidiyorsun?

Gary arabaya yüklediği yiyecekleri gösterip:

— Birinin aklına eser de bizi soymağa kalkarsa o zaman anlarsın, dedi.

— Sahi, hiç aklıma gelmemişti!

Gary direksiyonun başına geçti. Şehirden çıkmak çok zordu. Bomba çukurlarıyla dolu sokaklara rastlayınca yolu değiştiriyordu. Bazen yolu tıkamış olan arabaların arasından geçmek imkânı olmuyordu. Şehrin dış mahallelerine ulaştıkları zaman Gary, buralardaki tahribatın daha az olduğuna dikkat etti. Fakat insan cesetleri her tarafa yayılmıştı. Seyrek aralıklarla düşen bombaların bu kadar insanı öldürebilmesi aklın alacağı şey değildi. Arada sırada açıp kontrol ettiği radyoda çızırtıdan başka bir şey duyulmuyordu. Ya güvenlik tedbirleri için radyolar susuyordu, ya da Amerika kıtasının bütün radyo istasyonları tahrip edilmişti. Gary, birinci ihtimal üzerinde daha çok duruyordu. Demek ki birkaç gün önce, hiç beklenmedik bir saldırı olmuştu. Düşman her kimse, yapacağı bir çıkartma harekâtına karşılık tedbir alınmıştı. Bu takdirde, radyoların susması normaldi. Çünkü düşman radyo dalgaları ile yönünü kolaylıkla tayin edebilirdi.

Normal olarak ordunun ve devletin yapacağı işlerden halkın haberi olamazdı. Gary, belirli aralıklarla radyosunu kontrol etmeye karar verdi.

İrma birden haykırdı.

— Gary, bak, orada biri var!

İrma'nın haykırması üzerine Gary arabayı yavaşlattı.

— Nerede?

Sonra etrafına bakındı.

İrma:

— İşte, dedi. Şurada... Karşıdaki çiftliğin ön tarafına bak!

Gary frene dokundu. Yolun sağ tarafındaki toprak yoldan çiftliğe doğru giden adamın dikkatini çekmek için korna çaldı. Fakat adam korna sesini duyar duymaz arkasına dahi bakmadan koşmaya başladı ve en yakın çiftlik binasına daldı.

Gary:

— Hey!, diye bağırdı. Bir dakika bakar mısmız? Heeey! Birkaç saniye sonra adam girdiği binanın kapısında göründü. Elinde çift namlulu bir av tüfeği vardı. Adamın arkasından ellerinde tüfekleriyle yetişkin iki çocuk göründü.

Adam tüfeğinin namlusuyla işaret ederek:

— Defolun!, diye haykırdı.

— Bir şey sormak istiyordum. Neden bu kadar korktunuz?

— Benim cevabımı çiftenin namlusu verecektir.

Tüfeğin dipçiğini omzuna dayayıp nişan aldı. Çocuklar da adamın hareketini taklit ettiler.

— Haydi, sallanmayın! Sizin gibi soyguncularla işimiz yok! Sabrım taşmak üzere!

Gary, arabayı vitese taktı.

— Ordunun nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Çok konuşma, haydi... yallah!

Adam, şaka etmediğini ispat etmek için tetiğe dokunduğu sırada Gary, gazı köklemişti. Otomobil, tekerlekleri toprak yolda tozu dumana katarak yıldırım gibi ileri atıldı. Birkaç kilometre sonra Gary arabayı durdurdu.

Sonra inip muayene etti. Saçmaların arabaya isabet etmediğini anlayınca, direksiyona geçti ve bir sigara yaktı.

— Adam oldukça ciddiydi, ha! Vay canına!

İrma da bir sigara alıp yaktı.

— Acaba adam neden bu kadar telâşlandı?

— Sizin gibi yağmacılar bizim gibi namuslu kimselerin papucunu dama attı.

Sesinde alaylı bir ifade vardı.

İrma da alay ederek:

— Ne yapalım, adam seni de kovdu ya, dedi. Bir şey öğrenemedin!

— Tamamen tersine, öyle çok şey öğrendim ki! Bu bölgenin çapulcularla dolu olduğunu öğrendim. Demek oluyor ki, şehirde sağ kalanlar korkunç ölümden kaçarak etrafa yayıldılar. Zavallı çiftçinin erzakını yağma etmeye çalışan öylesine çok olmuş ki, adamın canına tak demiş. Adam bundan böyle önce ateş edip sonra soracak.

Uzanarak arka kanepede duran tabancayı aldı.

İrma birden heyecanlandı.

— Gary, yoksa...

— Yoksa ne? Gidip adamla silâhlı çatışma yapacağımı mı sandın? Sersemce şeyler düşünme. Bir şey...

Tabancayı doldurup yanına koydu.

Konuşmasına devam etti.

— ... daha öğrendik. Açık arazide veya köylerde yaşayanlar hâlâ sağ. Bombalar her ne ise, buralara kadar bulaşmamış. Işın mı, radyo-aktivite mi, mikrop mu... her ne ise... buralara kadar yayılmamış, etkisini sadece şehirde göstermiş. Belki de küçük şehirlere dokunulmamıştır. Önümüze çıkacak ilk kasabadan bunu da öğreniriz.

— Şimdi ne yapacağız?

Gary, genç kızın güzel yüzüne baktı. Bu güzel yüz çocuksu bir ifade taşımakla beraber, vücudu tamamen tersineydi. Dün gece bunu kesinlikle ispatlamıştı.

— Ben orduya döneceğim, dedi. Zaten şu anda görevimin başında olmam gerekirdi. İlk rastladığım askeri birliğe müracaat edeceğim. Oradan da kendi birliğime aktarılırım sanıyorum, iste hepsi bu kadar.

— Ne demek istiyorsun? Peki, ben ne olacağım?

— Seni de beraber götüremem ki, İrma.

İrma neşeyle güldü. Yüzüne şimdi çapkın bir ifade gelmişti.

— On dokuz yaşında olduğumu unutuyorsun. Birliğinizin maskotu olur çıkarım.

— Şakanın sırası değil. Seni birliğin askerleri arasına salar mıyım sanıyorsun? Adamları baştan çıkartırsan benim de başım belâya girer. Ama, bak, Kızıl-Haç'a gidebilirsin. Onlar sana sahip çıkabilirler, kimsenin başı da derde girmemiş olur.

— Senin yanından bir adım bile ayrılmıyorum.

— Evet, ama ben ordunun malıyım. Beni istedikleri gibi kullanabilirler.

İrma'nın birden gözleri doldu ve Gary'nin boynuna sarıldı.

— Peki ama, Gary... Dün akşam ya... ya... şey...

Gary'nin ters ters bakması üzerine:

— İhtimal olduğunu söylemek istemiştim, dedi.

— İstediğin zaman benden ayrılabilirsin, İrma.

— Peki, peki, kızma. Bir daha bu konudan söz etmem. Ama sen beni bırakmayacaksın, değil mi?

— Neden bırakmayacak mışım? Senin tapunu almadım ya! Ciddî olarak düşünürsen başka türlü hareket etmenin imkânsız olduğunu anlayacaksın.

İrma başını önüne eğdi.

— Peki, istediğin olsun.

— Evvelâ Chicago'ya gidelim.

Chicago'ya yaklaştıkları zaman Gary hemen şehre dalmadı. Çünkü koca şehir alev alev yanıyordu. Chicago'nun evvelce yine böyle yandığını söylerlerdi. Hafif hafif esen rüzgârda ağır bir koku vardı. Arabayı durdurup alevlere doğru baktı. Yangın muhtemelen birkaç günden beri devam ediyordu. Çünkü alevler eski hızını kaybetmiş, yatışmaya yüz tutar bir hal almıştı. Yangının genişliği geceyi aydınlatan kızıl rengin uzunluğundan belli oluyordu. Demek ki burada bombardıman daha etkin olmuştu.

Chicago, St. Louis'in kuzeyinde bulunan demir yollarının kavşak noktasıydı. Kuzeydeki büyük Göller bölgesini Mississippi'ye ve Mexico Körfezine bağlayan tek kanal Chicago'dan geçerdi.

Böylesine önemli bir merkez olan Chicago cayır cayır yanıyor ve ağır ağır tarihe karışıyordu.

Gary, bütün sinirleri gerilmiş, bir eliyle kapının tokmağına sarılmış geceye meydan okurmuş gibi yükselen alevleri seyrediyordu. Yüzünün kırmızılığının öfkesinden mi yoksa alevlerin kızıllığından mı olduğunu anlamak güçtü. Boğazının kuruduğunu hissetti. Konuşacak hali yoktu. Chicago'nun manzarası, ayrıldığı şehrin manzarasından çok daha üzücüydü. Çok sarsılmış olduğu yüz hatlarının gerginliğinden belliydi.

İrma, uzanarak küçücük elini Gary'nin elinin üstüne koydu. Sesi korkuyla titremekle beraber merhamet ifadesi de taşıyordu.

— Gary... Gary, burada durmasak olmaz mı? Bu yangına sebep atom bombası ise, durmamız tehlikeli değil mi?

Gary şaşkınlıkla başını salladı.

— Bilmiyorum. Radyoaktivitenin birkaç gün içinde dağılması lâzım. Ama emin değilim... Vay canına! Koca şehir cehenneme dönmüş.

Gary, Hiroshima ve Nagazaki’de bulunmuş arkadaşlarının anlattıkları hikâyeleri dinlemiş, atom bulutları ve radyo-aktivite hakkında birçok askerî filimler görmüştü. Japonların üzerine atılan atom bombası, şehrin yüzde altmışını haritadan silmiş, yüz binden fazla insan ölmüştü. Oysa, Chicago’nun nüfusu yaklaşık olarak üç buçuk milyondu.

İrma:

— Gary, dedi. Ne olursun gidelim buradan!

Gary arabaya bindi. Motoru çalıştırdıktan sonra ağır hareketlerle arabayı çevirdi. Oradan hızla uzaklaşırken dikiz aynasından gerilerde kalan kızıllığı seyretti. Kilometrelerce uzaklaştıkları halde Chicago’nun üstündeki kızıllık bulundukları yere kadar aksediyordu. Gary’nin içine, söküp atamadığı bir umutsuzluk çökmüştü. Bu umutsuzluğun içine öylesine dalmıştı ki İrma’nın söylediklerini anlaması için İrma’nın üç kere tekrarlaması gerekmişti.

— Gary... Gary, diyorum, bu gece nerede yatacağız?

— Bilmiyorum.

Nerede istersen.

— Birkaç motel geçtik.

— Geri dönemem. Biraz ilerde başka moteller de buluruz.

⁂

Güneşin ışıması ile gelen yeni günün diğer iki günden bir farkı yoktu. Dünya tamamen değişmiş gibiydi. Her yeni güne uyanış, geçen her gün kadar acıydı.

Gary başını yastığın üzerinde birkaç defa döndürerek Chicago’nun feci manzarasını zihninden silip atmaya çalıştı. Fakat gökyüzüne doğru uzanan alevleri unutması mümkün olmuyordu. Bu anısı, hayatında unutmayacağı en büyük anılarından biriydi. Uyurken bile kızıllığın göz kapaklarının altına sindiğini hissediyordu. Gördüğü manzaranın bilinç altına etkisi çok güçlüydü.

Bütün geceyi kâbus içinde geçirmişti. Sarhoş olduğu gecenin sabahı Chicago'nun alevler içinde kalan küçük bir otelinde uyandığını görüyor, silkinerek alevlerin sıcak dilinden kurtulmaya çalışıyor, düşe kalka koşuyordu.

On dokuz yaşında olduğunu ağlayarak söyleyen bir kız kendisini de kurtarması için yalvarıyordu. Bazen elindeki tabancaları ateşlemeye muvaffak olamadan alevlere çeviriyor, fakat bütün gücüyle asıldığı halde tetiği bir türlü düşüremiyordu.

Bazen caddelerde deli gibi koşuyor ve bir türlü bulamadığı orduyu arıyordu.

Hayır, böyle bir şey olamazdı! Tarih böylesine feci bir yangın kaydedemezdi!

Uyandığı zaman sırılsıklam ter içinde kalmış olduğunu gördü.

Kalkıp hemen giyindi. Yanında yatmakta olan genç kızı düşünmeden dışarı çıktı ve temiz havayı ciğerlerine doldururken başını masmavi gökyüzüne doğru kaldırdı.

Gary, arabayı batıya, Mississippi'ye doğru sürdü. Eğer yanılmıyorsa, yolda gördükleri şehirlerin feci manzarasına bakılacak olursa doğuda hayat sönmüştü. Tabiî, bütün şehirleri lek tek dolaşmaları mümkün olamazdı, ama o şehirlerin de gördüklerinden farklı olmaması gerektiği akla uygundu.

Batı daha geniş bir bölge sayılırdı. Şehirler arasındaki uzaklık oldukça fazlaydı. Hayatta kalanların batıya göç etmiş olmaları gerekirdi. Sonuç olarak, ordunun da batıya çekilmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

Arabanın deposunu boş bir benzin istasyonunda doldurduktan sonra batıya doğru yol aldılar. Şehirlerin manzaraları hemen hemen birbirinin aynıydı. Arada sırada rasladıkları insanların davranışları çiftlikteki adamın davranışından farksızdı. Felâketin amansız eli sanki bütün yurdun üzerinde

kol geziyordu. Her şehirde, her kasabada yabancılara düşmanmış gibi bakıyorlardı. Yoldan biraz uzaktaki tarlalarda çalışan adamları görmek mümkün oluyordu. Fakat bu adamların ellerinin altından silâhları eksik olmuyordu. Evlerinin etrafında otomatik tüfeklerle nöbet tutuyorlardı. Bazı çiftlik evleri derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bir yerden geçerken tamamen yanmış bir çiftliğin sağlam kalan taş duvarlarını gördüler. Kara yolu boyunca rastladıkları kasabalar birer vahşet yuvası halindeydi. Bazı kasabalar ise tamamen terk edilmişti. Kasaba sakinlerinin hangi yöne gittiklerini tahmin etmek güçtü. Kasabalar terk edilmiş gibi görünmekle beraber Gary, aralanan perdelerin arkasından bakan vahşi yüzlü, kanlı gözlü insanları görebiliyordu.

Bütün dükkân sahipleri silâhlıydı. Bir kasabadan geçerken tepeden tırnağa silâhlı bir grup arabayı durdurmuştu.

Gary, boynundaki askerî kimliğini göstererek adamları, birliğine dahil olmak için gittiğine zor inandırdı. Buna rağmen silâhlı adamlardan iri kıyım olan biri kasabanın içinden hududu geçene kadar onlarla beraber gelmişti. Gary’nin sorduğu sorulara cevap veremeyen adamın da bir şey bilmediği belliydi.

Radyo da susmakta ısrar ettiği için fazla bir şey öğrenemiyorlardı. Nehire yakın bir kasabada ilk bilgileri aldılar. Kasabada çıkan iki sayfalık bir gazete bilinmeyen bu felâketten söz ediyordu. Gary, gazeteyi ancak bir dolar karşılığında alabildi. Gazetenin sahibi, yazı işleri müdürü ve tertipçisi olan kısa boylu şişman adamın meraklı sorularını karşılamak zorunda kaldı. Sorular, gazetedeki bilgilerin ne şekilde toplandığını ortaya koyuyordu. Radyo susmuş, posta servisi durmuş, telgraf muhaberatı kesilmişti. Gazetecinin aldığı bilgiler, gelip geçenlerden alınan bilgilerden ileri gitmiyordu.

Normal olarak aldıkları bilgiler kısıtlıydı. Gary, bunların çoğunu zaten biliyordu. Gazete en çok Chicago’dan söz ediyordu. Yapılan tahminler bir düşman üzerinde toplanıyordu. Fakat kimsenin kesin söyleyebildiği bir şey

yoktu. Şehirleri terkedip kaçanlar köyleri, çiftlikleri yağma etmeye kalkmışlar ve çarpışmalar sonucu her iki taraftan da ölenler olmuştu.

Chicago ve bazı büyük şehirlerin atom ve hidrojen bombalarına hedef olduğu düşünülüyordu. Fakat diğer şehirler bilinmeyen bir silâhla vurulmuştu. Bombardıman sırasında tahribat fazla olmamakla beraber, bombardımandan kısa bir süre sonra ani ölümler baş göstermeye başlamıştı. Bu şehirlerden kurtulanların çoğu başka şehir ve kasabalara sığındıktan sonra ölüyorlardı.

Gary, kendisi için en önemli olan soruyu sormakta bir sakınca görmedi.

— Ordumuz nerede?

Gazeteci:

— Ordu mu?, dedi. Yakın bir yerde... Oğlum görmüş.

— Nerede?

— Nehrin öte tarafında.

— Çok teşekkür ederim. Artık yola çıksak iyi olacak.

İhtiyar gazeteci başını salladı.

— Nehri geçmeniz imkânsız.

— Neden?

— Köprüleri havaya uçurdular, yıktılar.

Gary omuz silkti.

— Ben nasıl olsa geçerim.

Sonra cevap beklemeden gaza basıp oradan uzaklaştı.

Asma çelik köprü, Illinois eyaletindeki dik yamaçlardan Iowa kıyılarına kadar uzanıyordu. Fakat tam orta kısmı havaya uçurulmuş, çelik iskelet suya doğru sarkmıştı.

Gary, köprüye birkaç yüz metre kala arabayı durdurdu. Çünkü, köprünün civarında toplanmış, arabaların arasından geçip daha fazla yaklaşmasına

imkân yoktu. Köprünün başına toplanmış, olan kalabalık bir grup nehrin karşı sahiline bakıyordu. Gary, arabadan indi ve elini güneşe doğru kaldırıp gözlerinin kamaşmasına mani olarak karşı sahile baktı. Köprünün Iowa eyaletindeki başında, küçük bir grup asker hayal meyal seçilebiliyordu.

İrma, arabanın koltuğunda kayarak direksiyon tarafındaki kapıdan indi. Elini Gary'nin koluna koydu.

— Gary!, diye mırıldandı.

— Efendim.

İrma sanki sorduğu sorunun karşılığını almış gibi duruyordu. Gary'nin karşısına geçti, gözlerini gözlerine dikerek:

— Gary, dedi. Beni bırakacak mısın? Hemen şimdi mi bırakacaksın?

— Görünüşe göre, evet.

Başıyla karşıdaki askerleri işaret etti.

— Benim yerim onların yanı, İrma.

— Ama beni bırakamazsın.

— Zorunluyum.

— Beni bırakırsan ne olacağım, Gary?

Gary, bakışlarını karşı sahilden genç kıza çevirdi.

— İrma, dedi. Senin ne olacağın umurumda olmayabilir. Arabayı alırsın. Silâh kullanmasını da biliyorsun sanırım. Burada sana bir müddet yetecek kadar cephane ve yiyecek var. Hepsini alabilirsin. Mücevherlerini de unutmazsın. Nereye gitmek istersen gidebilirsin. Gerisi beni ilgilendirmez.

Bakışlarını tekrar karşı sahile çevirerek konuşmasına devam etti.

— Ben karşıya geçip orduya iltihak etmeliyim. Zaten lüzumundan fazla oyalandım.

İrma, gözleri dolu dolu sordu.

— Ben tek başıma ne yapabilirim ki?

Gary, İrma’nın elini omzundan iterek:

— Koynuna gireceğin başka erkek bulursun, dedi. Nasıl olsa seni boş bırakmazlar.

Arkasına bakmadan köprünün başına birikmiş adamlara doğru yürüdü. Elli adım atmamıştı ki arkasından seslenen İrma’nın sesini duydu.

— Gary!

Dönüp İrma’ya baktı.

— Ne var?

— Yolun açık olsun, sevgilim.

— Senin de yavrum, kendine iyi bak.

Gary kalabalığa sokuldu. Köprünün üstünde ilerleyerek parçalanmış yere kadar geldi. Yıkılmış olan kısım sıçrayarak aşılamayacak kadar genişti. Karşıya geçmek için bir sandal bulması şarttı. Karşı taraftan birinin dürbünle baktığını gördü. El salladı, fakat cevap alamadı. Omuz silkerek geri döndü. Bir arabanın çamurluğuna dayanmış tütün çiğneyen, güneşten kavrulmuş sakallı bir adam gördü.

Adama sokuldu.

— Bir sandal bulabilir miyim?

— Bulacağını sanmıyorum.

— Karşıya geçmem gerekiyor. Yoksa firar muamelesi yaparlar.

— Asker misin?

— Evet.

Adam tütünden sararmış tükürüğünü dudağının kenarından yere tükürdü.

— Vazgeç, aslanım.

— Vazgeç ne demek? Sen soruma cevap ver. Sandal bulabilir miyim?

Adam kirli tırnaklı elini uzatarak:

— İşte son sandal, dedi.

Gary, gözlerini kısarak adamın gösterdiği yöne baktı. Ama sandal falan göremedi.

Adam yine tükürdü. Alaylı bir tebessümle Gary’yi süzdü.

— Karşıya geçemezsin.B aşka bir budala da aynı şeyi denemek istedi

— Kimden söz ediyorsun? Nehrin üzerinde sandal göremiyorum.

— Dikkatli bakacak olursan görürsün. Bak, akıntıya sürüklenmiş gidiyor. Sandalın içinde olmalı... Karşıya geçmeye çalışıyordu.

— Ne oldu?

Sonra sinirli bir tavırla ekledi.

— Fazla nazlandın, ha! Ağzından iple laf alıyorum. Konuşacaksan konuş da öğreneyim. Adama ne oldu?

— Vurdular.

— Kim vurdu?

— Askerler. Karşıda gördüğün askerler. Karşıya geçmeye çalıştığını söylemiştim.

Gary bir adım geriledi.

— Sen delisin galiba?

— İkimizden biri deli, ama hangimiz belli değil. Adam doğruldu, ceplerini karıştırdı, sonra buruşuk pembe bir kağıdı Gary’ye uzattı..

— Karşı sahile geçmek yasaklandı, delikanlı. Biz bulaşığız. Yani hastalıklı.

Kâğıdın üzerindeki yazılar iki ya da üç yüz kelimeydi. Halka hitap eden bir bildiri yayınlanmıştı.

Bildiri özetlenecek olursa şöyle bir anlam çıkıyordu Mississippi doğusunda bulunan bölge, düşmanın attığı atom ve mikrop bombalarıyla bulaşık ve hastalıklı olduğu için kesin karantinaya alınmış, nehrin batı

yakasına geçiş yasaklanmıştı. Karantinanın kısa bir süre sonra kaldırılacağı bildiriliyordu.

Bildiri, Altıncı Ordu Komutanlığı tarafından imzalanmıştı. Gary, Altıncı Ordunun Pasifik sahillerinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Adama bakarak sordu.

— Bunu nereden buldun

— Dün bir uçakla dolaşıp attılar. Köprüyü de uçurdular.

— Uçakla mı?

— Hayır, askerler uçurdu. Karşıya da kimseyi geçirmiyorlar. Sandalı alan da askerdi ama hiç dinlemeden vurdular.

Gary, elindeki bildiriyi birkaç kere daha okudu ve uzun müddet olduğu yerden karşı sahili ve askerleri seyretti. Köprünün hem üst tarafında hem de kıyıda gezinen devriye kolları görülüyordu.

— Nehrin her tarafında da nöbet tutuyorlar mı?

İhtiyar başını sallayarak:

— Evet, dedi. Bizim hastalıklı olduğumuz kabul ediliyor.

Uzandı, bildiri kâğıdını Gary’nin gevşek parmaklarından aldı, dikkatle katladıktan sonra cebine soktu. Nehre doğru döndü, buğulu gözlerini akıntıya kapılıp giden sandala dikti.

Gary, kalabalığı güçlükle yararak köprüden uzaklaştı.

Kalabalığın içindeki insanların yüzlerinden okunan anlam, karşı sahilde bulunanların yaptığı zulme karşı isyandı. Hepsinin yüzünden umutsuzluklarını anlamak mümkündü. Köprünün başında toplanıp beklemekten başka bir şey yapamazlardı.

Bütün umutlarını ordunun karargâh değiştirmesine bağlamış olmalıydılar.

Eh, ümit dünyası bu... Hiç belli olmazdı.

Gary, son bir kere dönüp nöbetçilere baktı, sonra arabaların arasından yürüyerek kendi arabasını bıraktığı yere geldi.

İrma, otomobili alıp gitmişti.

— Hay Allah kahretsin!

İrma'ya, beklemeden silâhları ve erzakı alıp gittiği için kızıyordu. Oysa, onlara şimdi ihtiyacı vardı.

Park etmiş arabaların arasından geçerken, tekrar İrma'ya dönebildiği için sevinmiş, utanmış, tekrar beraber olacakları için kızın nasıl sevineceğini tahayyül etmişti. Ama, kızın beklemeden gitmesine çok içerlemişti.

Önce kasabaya kadar gidip İrma'yı aramayı ve bir araba temin etmeyi düşündü, fakat sonradan vazgeçti. Köprü başındaki arabaların arasında kontak anahtarı üstünde duran ilk arabaya atladı. Nehire paralel giden kara yolu üzerinde hızlandı. Arkasından seslenen olmamıştı.

3.

Bulaşıcı hastalık... Karantina...

Aradan bir hafta dahi geçmeden bu kelimeler anlamını kaybetmişti. Nehire az veya çok yakın şehirlerin hepsine bu bildirilerden atılmıştı. Hem de binlerce, on binlerce...

Illinois eyaletinde bulunan ve bombalanma sahası dışında kalan Rock Island nehrin karşı sahilindeki kardeş Davenport kasabasından ordu emriyle ayrılmıştı. Sağlam kalan tek köprünü başı bir tank barajıyla korunuyordu. Nakliyat tamamen kesilmiş olduğu için Rock Island'da yiyecek sıkıntısı baş gösteriyordu. Tatsız olaylara sebebiyet verilmemesi için hemen hemen bütün halk silâhlanmıştı. Geceleri devriye geziyorlar, kapıları, pencereleri sıkı sıkı kapatıp ellerinde silâhlarıyla uyuyorlardı. Oysa, Davenport örfî idare altında olmasına rağmen normal yaşantısını sürdürüyordu.

Rock Island, karantinanın kaldırılmasını beklemekten başka bir şey yapamazdı.

Bir hafta sonra nehrin her iki tarafında da radyo yayınlarının başlamıştı. Askerî makamlar radyo yayınlarının yapılmasında bir sakınca görmemiş olsa gerekti. Demek ki bir saldırı söz konusu değildi, veya geçiştirilmişti. Aslında bombardıman şekli herhangi bir işgal ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Çünkü, bulaşıcı hastalık, dost, düşman tanımaz insanlığın kökünü kuruturdu. Bulaşık olarak nitelendirilen bazı bölgelerde bombardımana rağmen elektrik olmalıydı ki radyo yayını yapabiliyorlardı. Radyolardan duyulan ses sadece yalvarıyor, yardım istiyor ve yurdun geri kalan bölgelerinden bilgi istiyordu.

Gary, yapılan yayını sükûnetle dinledi ve karşı tarafta bulunanların da dinleyip dinlemediklerini merakla düşündü.

O hafta, iki şehir arasındaki tartışmalardan, yalvarmalardan, red cevaplarından usandı.

Bir hafta önce Wisconsin hududundan, güneyde Kentucky hududuna kadar bütün eyaleti gezmiş ve karantinanın her tarafta yerleşmiş; olduğunu anlamıştı. İstihkâm birlikleri nehrin üzerindeki bütün köprüleri havaya uçurmuşlar, yalnız uzak aralıklarla birkaç köprüyü sağlam bırakmışlardı. Ama bu köprüler sıkı bir koruma altındaydı. Pembe bildiri kâğıtlarının arkası kesilmiyordu.

Gary, bilgi almak için önüne geleni durduruyor, fakat hiç bir sonuç alamıyordu. İşin aslını bilen kimse yok gibiydi. Herkesin kendisine göre bir yorum tarzı vardı. Gary, bütün bu yorumları dinliyor, fakat hiç birini kabullenemiyordu. Bombaların zehirli gazla ilişkisi olmadığını tecrübeleriyle biliyordu. Geçtiği ve dolaştığı yerlerde radyoaktivite olmadığını kesinlikle anlıyordu. Çünkü, bu bölgelerde yaşayan insanlar ve hayvanlar vardı. Her gün yavaş yavaş ölüme yaklaşanların ve ölenlerin neden öldükleri bilinmiyordu.

Bu ölüm bambaşka bir ölümdü...

Radyoaktivite ile ölenlerin hiç biri mor bir renk almazdı. Zaten orduda gördüğü eğitimde de böyle bir şey söylenmemişti.

Nihayet bir gün radyodaki bir konuşmaya şahit oldu. Rock Island radyosu, şehrin bulaşık olmadığını, hastalığın kendilerine kadar varmadığını iddia ederek köprünün kendilerine açılmasını talep ediyorlardı. Fakat, Davenport radyosu bu taleplere daima red cevabı veriyordu. Çünkü, yakın bir gelecekte onların da bulaşacaklarını, bu sebeple hiç bir tehlikeyi göze alamayacaklarını söylüyordu. Bombalanmış ve bulaşık şehirlerden gelenlerin Rock Island’dan geçtikleri muhakkatı ve bu insanlar her tarafa yayıyorlardı.

Gary öfkeyle radyoya vurdu.

— Hangi vebadan söz ediyorsunuz!, diye bağırdı.

Rock Island, bütün suçlamaları inkâr yoluna gidiyordu, ama söylenenlerin gerçek olduğunu biliyordu.

Davenport radyosu şimdiye kadar iki cins veba tespit edildiğini, bunlardan birinin akciğer vebası, diğerinin ise hıyarcık cinsi veba olduğunu söylüyor, incelemeler ilerledikçe veba cinsinin artacağını sözlerine ekliyordu.

Sözün kısası cevap daima «Hayır» dı...

Hayır! Amerikanın büyük bir kısmı silleyi yemiş, kendisini ölüm rüzgârına terk etmişti. Fakat vatanın geri kalan kısmını kurtarmak en önemli görevlerden biriydi. İnsanlık ve vatan borcuydu. Bu bakımdan Rock Island sakinlerine karşı tarafa geçme izni verilemezdi.

Gary, birkaç dakika daha dinledi, fakat bulaşıcı hastalıktan söz edilmedi. Bu hastalıkların nasıl olduğunu da anlatmadılar. Gary, her gittiği yerden bilgi toplamak için gerekirse adamları silâh tehdidi ile durduruyor, fakat öğrendikleri kendi bildiklerinden ileri gitmiyordu.

Nihayet aklına bir çare geldi.

Büyük şehirlerden birine gitti. Yolları dolduran yıkıntılara, bomba çukurlarına ve çürümeye yüz tutmuş cesetlere mümkün olduğu kadar yaklaşmamaya çalışarak Genel Kitaplığa gitti. Kilitli olan kapıyı kırıp, işine yarayabilecek bir ansiklopedi aradı.

Hıyarcık tipi veba, ülkeyi saran ölüm çeşidine uymuyordu. Ansiklopediye göre, bu hastalık yiyeceklerin bakterilerle mikroplanmasından doğuyordu.

Sonra, Akciğer vebasını aradı. Tıbbî deyimler geçtikçe ansiklopedi değiştiriyordu. O da olmazsa hırsından küfür ederek koca kitabı yere çarpıyordu. Nihayet, uzun aramalardan sonra mikrop savaşına ait bir ansiklopedi buldu. Sonra tozlu masalardan birine çöktü.

Mikrop savaşının Birinci Dünya Savaşında küçük çapta uygulandığını Amerika’dan Avrupa’ya nakledilen Amerikan askerlerine düşman ajanları tarafından mikrop aşılandığını yazıyordu. Daha sonra Amerika, 1941 yılında başlayan İkinci Dünya Savaşında, milyonlar harcayarak mikrop

savaşı ihtimaline karşı korunmak üzere araştırmalarda bulunmuş, çalışmalar yapmıştı. Eğer düşman böyle insanlık dışı bir harekâta girişecek olursa, ne gibi tedbirlerin alınması gerektiği incelenmişti. Nihayet, mikrop savaşında Hıyarcık Vebasının en etkin olduğu kabul edilmişti. Hemen hastalığı önleyici tedbirler araştırılmış ve her ihtimale karşı suni bir zehir imâl edilmişti. Bu zehirin büyük çapta yapılması lüzumsuzdu, çünkü zehir öylesine kuvvetliydi ki, küçük miktarı bile milyonlarca insanın ölmesi için yeterliydi. Askerî yetkililer bu zehirin havadan serpilmek, ya da su kaynaklarına düşman adamları tarafından bulaştırılmak suretiyle yayılabileceğini kabul etmişti. Uzaktan idare edilebilen roketler vasıtasıylada atılabileceği gerçeğinden uzaklaşılmamıştı.

Akciğer vebası bambaşka bir ölüm tarzıydı. Orta çağlardan zamanımıza kadar gelmişti. Teneffüs yollarına bulaşıyor ve nefes alıp vermeyle yayılıyordu. Vücudun başka kısımlarında da olabiliyordu, iki cins vebanın da öldürücü gücü fazlaydı. Ölüm, hastalığı kaptıktan en geç iki, üç gün içinde, ekseri aynı günde olurdu. Son paragraf özellikle dikkatini çekti: Hasta son saatlerinde, bütün vebalarda olduğu gibi, teneffüs yollarının çalışmasının durmasıyla, lâcivert ya da mor bir renk alır. Bu nedenle bu hastalığa «Kara Ölüm» de denir.

Ansiklopedide daha birçok hastalık isimleri yazılıyordu. Mikrop savaşı, Atom savaşından çok daha ucuza çıkıyordu. Mikrop tohum gibi ekildikten sonra kendiliğinden üreyip, meydana çıkıyordu.

Ayrıca küçük bir not daha vardı: Almerika tamamen açık bir kıta olduğu için mikrop savaşına daha elverişlidir, özellikle habersiz bir saldırı karşısında...

Gary, bir sigara yaktı. Fakat sigaranın tadı acı geldiği için yüzünü buruşturarak yere attı, sonra ayağının ucu ile ezdi.

— Vay namussuzlar vay!, diye söylendi. Bir bu eksikti!

Ama kim yapmıştı?

Doğuda ya da kuzey doğuda bir devlet olması gerekirdi. Çünkü bombardıman o yönden gelmişti. Kesin olarak bilinen gerçeklerden biri olduğu için inkâr edilemezdi. Kıtanın sadece doğu ve kuzey doğu bölgesi bombalara hedef olmuştu. Sadece bu bölgelerde tahribat olmuş ve ölüm kol gezmeye başlamıştı. Büyük şehirler atom ve hidrojen bombalarıyla tahrip edilmiş, kalabalık şehirlere ise akciğer vebasının mikrobu ekilmişti. Tabiî, hıyarcık da ihmal edilmemişti.

— Domuzlar sizi!, diye söylenmekten kendini alamadı.

Devlet yayınladığı bildiriyle durumu açıklamış, kıtanın kuzey doğu bölgesi karantinaya ölüme terkedilmişti; batı bölgesi ise kurtarılma çabası içindeydi. Muhtemelen de kurtarılacaktı.

Peki ama, devlet olarak ne kalmıştı?

New York, Long Island'daki Birinci Ordu bütün yurdun savunmasıyla görevliydi. Fakat savunmayı batıdaki bir ordunun ele alması, doğudaki ordunun başına gelenleri az çok belirtiyordu.

Pentagon binasının altına büyük sığınaklar inşa edilmiş ve böyle bir saldırı düşünülerek gerekli tedbirler alınmıştı. Muhtemelen sığınaklar şimdi tıka basa doluydu. Fakat o zavallılar da nehrin bu yakasında kalmışlardı.

Bombardıman kimin eseriydi?

Kuzey doğuda bulunan, taktik ve ekonomik nedenlerle bombardımanı Amerikanın sadece kuzey doğusuna yönelten bir devlet olmalıydı...

Bu bombalar veya roketler oldukça uzak mesafede bulunan İzlanda'dan bile atılabilirdi. İzlanda'ya yerleşen bir düşman, Amerika'nın kuzey doğu bölgesini ve Kanada'yı rahatlıkla bombalayabilir, mikropları daha uzaklara gönderebilirdi. Evet! Korkuyla çılgına dönen insanlar ne kadar çabuk kaçabilirlerse, ne kadar uzaklara gidebilirlerse, veba mikrobunu da o kadar çabuk yayabilir ve uzaklara götürebilirlerdi. Hastalık belki de Florida'nın güney ucuna bile varmıştı. Eğer nehir, asker ve tebliğler olmasaydı, bütün Amerika'yı da kaplamış olacaktı.

Gary, daha uzun zaman böyle düşünecekti, çünkü Amerikan'ın kuzey doğu bölgesindeki felâketin nereden geldiğni, dünyanın başka nerelerinde milyonlarca insanın ölümüne sebep olacağını, sağ kalanları nasıl bir felâket beklediğini kesin olarak bilmiyordu. Daha uzun zaman da öğrenemeyecekti.

Gary birden ürperdi. Kendisi hastalanmayacaktı. Geçirmiş olduğu günler bunu gösteriyordu. Şu halde neden nehrin öbür yakasına geçemiyordu? Burada kalmak artık kendisi için tehlikelerle dolu bir macera olacaktı. Yiyecek kıttı.

Ayrıca, bu yiyeceklerin hepsi bulaşıktı...

Gary, bulaşık yiyecekten yemiş, sudan içmişti.

Bir sandalyeye çöktü. Geçirdiği günleri teker teker zihninden geçirdi. Batakhaneyi andıran otelde ayrıldığından beri konserve yemiş, su bulamadığı için bira ve soda içmişti. Hayatla ölüm arasındaki farkın böylesine basit olduğunu kavrayınca saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Ya muslukta su aradığı zaman...

Şu halde güvenilerek yiyebileceği gıda maddeleri dükkânlardan temin edebileceği konservelerdi. Bu kadar çok ölüm olduğu halde bu yakada halen birkaç bin insan sağdı. Bakkal dükkânları bu insanları hayatlarının sonuna kadar besleyemezdi. Şu halde... Şu halde yakında başka bir felâketle yüz yüze geleceklerdi... Açlık...

Açıkgöz ve tedbirli davranmayanları sadece ölüm bekleyebilirdi!

Bu takdirde insanlar hayatlarının sürmesi için öldürecekler, yaşantılarını başkalarının ölümüyle temin edeceklerdi!

Eski çağlarda olduğu gibi açlık birçok kargaşalıklara neden olacaktı.

Gary kararını hemen verdi. Mademki vebadan yakasını sıyırmıştı, ölümünden başkalarının yararlanmasına fırsat vermeyecekti. Bilek kuvveti ve kurnazlıkla. Başçavuş Gary Russel de her şey vardı.

Genel kitaplıktan çıktı ve hayli aramadan sonra geldiği yolu buldu. Yolda rastladığı bir sigara bayiinden çok miktarda sigara aldı. Sonra Kentucky'nin yolunu tuttu.

Bir hafta önce kendisini bırakarak giden genç kızı hatırladı.

İrma! Acaba şimdi neredeydi?

Hava karardığı zaman hâlâ güneye doğru yol alıyordu. Dikkati çekmemek ve üzerine ateş açılamasına imkân vermemek için farları kullanmıyordu. Nasılsa mehtap görebileceği kadar aydınlık veriyordu. Tükenmeyecekmiş gibi görünen uzun asfaltta tam gaz gidiyordu.

Sabaha karşı arabasını bir kenara çekerek durdu. Yola inerek gerindi, tepindi, kollarını açıp kapadı. Bütün bu hareketleri uyuşukluğunu giderebilmek için yapıyordu. Alaca karanlıkta yarı uyur dinlenirken bir motor sesiyle kendisine geldi. Lastiklerin asfaltta çıkardığı sese bakılacak olursa, araba son hızla geliyordu. Hemen yerinden fırladı. Uzaktan doğru bir çift far birer nokta gibi yaklaşıyor ve hızla büyüyordu. Gary döndü, arabasına atladı; motoru çalıştırıp arabayı biraz ileri aldı ve ön tekerlekleri alçak bir hendeğe soktu. Motoru durdurdu, ışıkları söndürdü ve arabadan indi. Böyle hareket ederek arabanın terk edilmiş olduğunu anlatmak istiyordu. Yolun karşı tarafına geçerek otuz metre kadar ilerdeki bir hendeğin içine yattı.

Araba son hızla yaklaşıyordu. Sabahın erken saatlerindeki sessizlik içinde motor gürültüsü büyüyor, boşlukta yankılar yaparak çınlıyordu. Gary, toprağa iyice yapıştı. Yabancı arabanın gelişini ısadece kulaklarıyla izliyor, motor gürültüsünden arabanın yerini yaklaşık olarak tahmin edebiliyordu. Arabanın hızı en azından yüz altmış kilometre olmalıydı.

Nihayet motor gürültüsü iyice yaklaştı, farları Gary'nin sırtını yalayarak geçti, hızını azaltmadan uzaklaştı. Motorun homurtusu arasında birinin haykırdığını duyar gibi oldu. Başını kaldırıp baktı, fakat araba gittikçe

uzaklaşıyordu. Stop lambaları birer nokta haline gelip gözden kaybolmadan yattığı hendekten çıkmadı.

Gary neden böyle davrandığını kestiremedi.

Acaba, eski savaş disiplininden ileri gelme bir alışkanlık mıydı? Yoksa ıssız yolda dost mu düşman mı olduğunu bilmediği bir yabancının yaklaşmasından doğan korku muydu? Oysa, arabadakiler onunla ilgilenmemişler, hatta yavaşlamak lüzumunu bile duymamışlardı.

Şu halde böyle davranmasındaki sebep neydi?

Bu sorusuna açık bir cevap veremiyor, fakat daha şimdiden geleceği kabul ettiğini, kendisini ilerdeki yaşantısına alıştırmak üzere olduğunu hissediyordu.

Arabanın yanına varınca, elinde olmayarak stop lambalarını ve farları tekmeleyerek parçaladı.

Direksiyonun başına geçti, kolay bir manevrayla arabayı tekrar asfalta çıkardı ve Kentucky'ye doğru yoluna devam etti. Çok yavaş gidiyor ve yanındaki camı daima açık tutuyordu. Böyle hareket ettiği takdirde yaklaşan bir arabanın gürültüsünü kolaylıkla duyacaktı. Ayrıca, önden veya arkadan gelebilecek bir aracın farlarını görebilmek için bütün dikkatini gözlerinde topluyordu. Güneş doğana kadar yoluna devam etti, sonra arabayı yine kenara çekerek hafif bir uykuya daldı.

⁂

Köprü yıkılmamıştı. Bu köprü de yıkılmayan, daha doğrusu sağlam bırakılan köprülerden biriydi. Buraya kadar gelmeden önce iki köprü daha görmüş, fakat işe yaramayacaklarını düşünerek durmamıştı. Köprünün öbür başı, diğer köprülerde olduğu gibi titizlikle korunuyordu. Köprünün ortasına yakın yerine zırhlı bir kamyon genişlemesine yerleştirilmiş, arkasına da ağır bir makineli tüfek konmuştu. Gary, biraz ilerde durdu, arabadan indi ve köprünün üzerinde ilerlemeye başladı. Hem yavaş yavaş

yürüyor, hem de gözlerini makinelinin başındaki askerlerden ayırmıyor ve en küçük hareketlerini kaçırmamaya dikkat ediyordu. Askerlerden biri kımıldar kımıldamaz durdu, göğsünü açtı ve boynundaki asker kimliği onlara doğru kaldırıp salladı. Sabahın güneş ışıkları madeni plakanın üzerinde parıldıyordu. Makinelinin başındaki asker dönüp bir şeyler söyledi. Başka bir asker daha göründü. Dürbününü kaldırıp elindeki plakayı sallayan Gary'yi bir süre süzdü, sonra gözden kayboldu. Gary kımıldamadan bekledi. Gözden kaybolan asker birkaç dakika sonra göründü. Yanında bir de subay vardı. İkisi birden dürbünlerini kaldırıp bir daha Gary'yi dikkatle tetkik ettiler. Gary, kimlik plakasını görülebilecek bir şekilde tutuyor, umutla bekliyordu. Askerlerin elindeki dürbünle küçük yazıları okunmayacağını biliyordu, ama yine umutluydu. Ağır ağır ilerlemeye başladı. Umudunun boşuna olduğunu hemen anladı. Gary'nin ilerlemesi üzerine subay arkasındaki askere dönüp bir şeyler söyledi. Asker silâhını omuzlarken Gary kendisini beton zeminin üzerine attı. Bu hareketi de bostu, çünkü asker uyarmak için havaya ateş etmişti.

Gary, yürüyerek ilerlediği yolun bir kısmını geri geri sürünerek gitti, sonra ayağa kalktı. Kimlik plakasını avuçlayarak yumruğunu öfkeyle askerlere doğru salladı.

Askerlerin umurunda bile değildi.

Gary, arabasının yanına döndü, yüzü köprüye dönük olarak oturdu. Biraz sonra subayla onu çağıran asker gözden kayboldular. Diğer askerler nöbette kaldılar. Gary, gittikçe kabaran öfkesinin kine dönüştüğünü ve intikam hırsıyla yanıp tutuştuğunu hissetti. Avuçlarını ağzının iki tarafına kapayarak avazı çıktığı kadar bağırdı.

— İt oğlu itler!

Arkasından duyulan sakin bir ses:

— Benim için de söyle, dedi.

Gary, birden sıçrayarak döndü, eli silâhının üstündeydi.

Üzerindeki üniforması paçavraya dönmüş, saçları dağınık, sakalı bir karış uzamış bir asker, köprünün korkuluğuna dayanmış duruyordu.

Gary:

— Buraya kadar nasıl geldin?, diye sordu.

— Şu tarladan... Uyuyordum, tüfek sesiyle uyandım. İnsanı nasıl güzel karşılıyorlar, değil mi?

— O itlerin hepsini temizlemem gerekse bile karşıya geçeceğim.

— Kızmakta haklısın. Üç gün önce ben de aynı şeyi söylüyordum.

Gary, ters ters baktı, öfkesini karşısındaki adamdan çıkartmak istiyordu.

— Yok canım!, dedi.

Sonra tutumu birden değişti.

— Adam sende! Neden ayakta duruyorsun, otursana şöyle.

Asker sırıttı.

— Ben de senin otur demeni bekliyordum. Bugünlerde insan denen nesne nezaketi unutmuş.

Sonra Gary'nin yanına gelip oturdu.

— Sigara var mı?

Gary sigara paketini uzattı.

— Bizi yanlarına yaklaştırmazlar mı?

Asker üzüntüyle başını salladı.

— Sadece bizi değil, general bile gelse öbür tarafa bırakmazlar. Veba mikrobu taşıdığımızı düşünüyorlar. Teğmen üzgün olduğunu, fakat başka türlü hareket edemeyeceğini söyledi.

— Teğmen mi? Teğmen seninle konuştu mu?

— Evet, flama ile. Muhabere sınıfından olduğum için flamayla konuşabiliyorum. Elbisemden kopardığım parçalarla bir flama yaptım.

Teğmenle uzun uzun konuştuk. Adamcağız ismini de söyledi. İyi bir adam ama aldığı emirlerin dışına çıkabileceğini sanmıyorum.

Asker, gözlerini Gary'ye dikerek:

— Sahi, dedi. Unuttum, ismim Jay Oliver.

— Benimki de Gary Russel. Geçen haftaya kadar başçavuştum.

Gary, gözlerini makineli tüfeğin başındaki askerlerden ayıramıyordu.

— Karşıya geçmenin bir çaresi yok mu dersin?

— Canlı olarak, hayır. Teğmenin bu hususta hiç şakası olmadığı muhakkak. Ona sağlığımın yerinde olduğunu söyledim, fakat hasta olmasam da mikrop taşıyabileceğimi söyledi. Tabiî, teğmenin sözleri mantıklı. Bu yakada bulunanların hastalıklı olmasalar da portör görevi yaptıklarını anlattı.

Gary, gözlerini hâlâ makinelinin başındaki askerlerden ayırmamıştı.

— Arabamda bir, iki kitap var; söylediklerini doğruluyor.

— Lüzum yok, çünkü haslatık konusunu çok iyi bilirim. Askere alınmadan önce, bilimsel konular üzerine öğretmenlik yapıyordum. En son Indiana'daki bir lisede öğretmendim. Böyle küçük yerlerde bilimsel derslerin her dalından anlamak lâzımdır. Biyoloji, fizik, kimya, astronomi, falan filân. Her sınıf atom bombasının inceliklerini öğrenmek ister.

Gary, sanki söylenenleri dinlemiyormuş gibi:

— Vay canına!, dedi. Gönüllü olarak hizmet etmek istiyorsun da engel oluyorlar. Ya düşman saldırırsa ne olacak?

— Böyle bir şey olursa nehrin bu kesiminde kalan bizleri ilgilendirmez. Karsı taraftakiler o zaman başlarının çaresine baksınlar. Düşman vatanın bu bölgesini öyle barınılmaz bir duruma soktu ki, buraya adım atarlar mı sanıyorsun? Bana soracak olursan, düşman her kimse, Amerika'yı işgal etmeyi aklının ucundan bile geçirmemiş.

Oliver uzandı, bir sigara daha aldı. Sigarasını yaktıktan sonra devam etti.

— Teğmen de ne olduğunun farkında değil. Eğer ordu, olanlara akıl erdiremezse sistemin ne kadar düzgün olduğunu sen tahmin et artık.

— Ne dersen de, ben karşı tarafta olmayı tercih ederdim

— Ben de. Bu durumda olmaktansa, düşmanla göğüs göğüse çarpışmayı tercih ederdim.

Gary, Oliver'i dinlemiyordu.

— Erzakım, silâhım, cephanem ve sağlam bir arabam vardı. Veledin birisi yürüttü.

— Şimdiki çocuklar açıkgöz oluyorlar.

— Benim arabayı yürüten genç bir kızdı.

— Sahi mi?

— On dokuzunda olduğunu söylemesine rağmen on altıdan fazla göstermiyordu. Mamafih, yattığımız zaman on dokuz yaşında olduğunu ispatlıyordu.

Oliver sigarasından derin bir nefes çekti.

— Eğer yalnız kalmak istemiyorsan bir ortaklık kurabiliriz, dedi. Bir kamyon bulup erzak doldururuz. Herkesin gözü açılıyor, yakında hiç bir şey bulamayız.

Gary, köprü başını tutan askerlere bir kere daha baktı.

— Yani karşıya geçme umudumuz yok mu demek istiyorsun

— Bence umut yok. Üç gündür buradayım. Teğmen üç gün önce bana, bugün de sana hayır dedi. Ben karantinanın sonunu beklemeye kararlıyım. Belki birkaç hafta, belki birkaç ay sürer. Sana da tavsiyem bu.

— Vay canına!

— Aldırma. Şimdilik en önemli ihtiyacımız yiyecek olacaktır. Tabiî silâhlı da olmamız gerekiyor. Bizimkiler aç kalınca iş silâha düşecektir.

Gary kalktı, gerindi.

— Haydi, gidelim. Ben acıkmaya başladım.

Yine köprünün öbür başındaki nöbetçilere dönerek yumruğunu salladı.

— İt oğlu itler, ne olacak!

Oliver sakin sesle:

— Benim tarafımdan da söyle, dedi.

Arabaya bindiler. Gary, direksiyondaydı. Arkalarına bile bakmadan köprüden uzaklaştılar.

Hava oldukça durgun ve bunaltıcı sıcaktı. Gary'nin gözleri arada sırada dikiz aynasına gidiyor ve mırıldanıyordu.

— İt oğlu itler!

Makinelinin başındaki nöbetçiler arabanın gözden kaybolmasını seyrettiler. Havaya ateş eden asker, boşalan merminin yerine yenisini koydu.

Ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

4.

Gary Russel, küçük kamp ateşinin ön kısmındaki ateşin kenarına biraz toprak attı. Tavayı ters çevirip tozlarını silkelerken:

— Bu son yumurtamız, dedi.

— Yazık.

Oliver, on metre kadar ilerdeki bir tümseğin üzerine oturmuş, otomatik tüfeği koluna dayamıştı.

— Belki tavuğu kesmeseydik daha iyi olacaktı.

— Kızarmış tavuk isterim diye tutturan sen değil miydin?

Oliver gözlerini yumdu.

— Hatırlıyorum, dedi. Tavuk biraz karttı, ama eti lezzetliydi. Yumurtadan usanmıştım.

— Gelecek hafta bugün ne yiyeceğini sorarım.

— Peki, ama, kardeşim, bu köylülerin böylesine kalın kafalı olmalarını hazmedemiyorum doğrusu.

— Askere karşı saygıları yok hergelelerin.

Gary, üzerine ateş edildiği zaman kurşunun kolunda bıraktığı izi okşuyordu.

Güneş bulutların arasında kaybolunca bulundukları koruya serinlik çöktü. Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Sadece konuşan iki adamın sesi duyuluyordu.

— Kışa yaklaşıyoruz. Güneye doğru gitmek akıllıca yapılan bir hareket olacak sanıyorum.

— Boş ver, tepeler biraz serin olur, o kadar.

— Serin kelimesi biraz hafif kalır zannediyorum.

— Cephane durumumuz nasıl? Acaba yetecek mi?

— Cephanemiz henüz bol. Bu Allahın cezası dağlar zaten hep serin olur. Sadece sabahları değil, her zaman serin. Geceleri ise ayaza çekiyor. Bana soracak olursan, güneye gitmeliyiz.

— Pekâlâ, senin dediğin olsun. Yalnız, burada daha emniyette olduğumuzu unutmamalısın.

— Adam sende! Canımız isterse Knoxville’den ya da Chattanooga’dan geçeriz. Belki bir şeyler de bulabiliriz. Herkes bizim kadar açıkgöz olamaz ya! Belki, askerî levazım depolarını soymak kimsenin aklına gelmemiştir.

Gary, hem kendi hem de Oliver’in eşyalarını topladı ve bir torbaya tıktı. Sonra posta kamyonunu sakladıkları yere gitti. Torbayı kamyona attıktan sonra kapıyı kapadı.

Posta kamyonunu iyi bulmuştu. Oldukça yeni, haki renkli bir kamyondu. Yol kenarlarındaki yeşillikler arasına park ettikleri zaman görülmesi imkânsız oluyordu. Ayrıca, çok sağlam bir kamyondu. Çünkü, bankalara para taşınırdı ve bankalara para taşıyan kamyonların da zırhlı arabalardan farkı olmazdı.

Eski kamyonlarından yeni posta kamyonuna eşyalarını yükledikten sonra, kimsenin ayrılmak istemediği nehir kıyılarını terk etmişler, tepelere doğru uzanmışlardı. Kamyon ne rahat ne de fazla süratliydi, fakat hem kendileri hem de taşıdıkları yiyecek ve malzeme için çok garantili ve sağlamdı.

Nehrin üzerindeki köprüye ayda bir kere olmak üzere iki kere gitmişler fakat teğmeni kandırmaları mümkün olmamıştı. Her iki seferinde de teğmen sözlerini pekiştirmek için askerlerine kuru sıkı ateş ettirmişti.

İlk gidişlerinde köprünün başında bir düzine kadar adam vardı. Karantinanın kalkmasına kadar orada beklemeye karar vermişlerdi. Fakat ikinci gidişlerinde köprünün başında kimseyi görememişlerdi. Biraz araştırmadan sonra adamların kurdukları kampı alelacele terkettiklerini anlamışlardı. Köprünün orta yerine yakın bir yerde üç ceset vardı. Görünüşe

göre, adamlar nöbetçilere rağmen karşıya geçmeye çalışmışlardı. Bundan da anlaşılıyordu ki askerlerin hiç şakası yoktu.

Köprüden ayrılırken Gary:

— Heriflerden maaşımızı isteseydin, demişti.

— Cevabın ne olacağını bilmiyor musun?

— Köprüyü geçmeye çalışanları makineliyle nasıl biçmişler! Askerler makinelinin acemisi değiller.

— Şüphen mi var? Düşünüyorum da, onların yerinde biz olsaydık, acaba ne halt ederdik?

Aradan dört hafta geçtiği halde ne Gary ne de Oliver, köprüyü ziyaret etmeyi düşünmüyorlardı. Birbirlerine söylememekle beraber, köprüden ne kadar uzak kalırlarsa kendileri için o kadar hayırlı olacağı üzerine sessizce anlaşmaya varmışlardı. Bu düşüncelerle, dağlarda kalıp diğer insanlardan uzak kalmayı kendileri için daha hayırlı buluyorlardı.

Mevsim ilerledikçe dağların rengi yavaş yavaş değişiyor, sonbahar erkenden gelmiş gibi görünüyordu. Havalar da oldukça serinlemişti. Fırsat buldukça dağlardan iniyor, ya bir çiftliğe baskın yapıyor ya da kalabalık olmayan köylerden ufak çapta, talanla öteberi kaldırıyorlardı. Zaten tavuk ve yumurtaları da böyle almışlardı.

Bombardıman ve karantina üzerinden üç aydan fazla bir zaman geçmişti.

Gary, kamyonun lastiklerine ayağının ucu ile vurarak havalarını kontrol etti. Sonra, civardaki küçük bir su birikintisinden çamurlu su alarak radyotöre koydu. Benzin zaten az olduğu için kontrol etmek ihtiyacını duymadı.

Tepenin üstünde yatmakta olan Oliver, hafif bir ıslık çaldı. Gary, arkasına dahi bakmadan şöför mahallinden otomatik tüfeğini kaptığı gibi kendisini yere attı. Sonra yuvarlanarak arabadan uzaklaştı ve bir ağaç kütüğünün

yanında durdu. Başını kaldırıp Oliver'in bulunduğu tepeciğe baktı. Oliver parmağı ile batı yönünü gösteriyordu. Gary, yerde sürünerek batı yönüne doğru açıldı. Bir müddet gittikten sonra durdu, vaziyetini değiştirdi ve gelecek olan yabancıyı veya yabancıları bekledi. Gelen bir kadındı.

Kadın oldukça uzun boylu, sert bakışlıydı. Gizlenmeye çalışmadan uzun adımlarla yürüdüğü halde ayakları çıplak olduğu için hiç gürültü yapmıyordu. Yüzü güneşten bronz gibi yanmıştı. Saçları dağınık, elbisesinin rengi atmıştı ve son derece sadeydi. Elbisenin evvelce kırmızı olduğunu anlamak için çok dikkat etmek gerekti, çünkü elbisesinin rengi, kirli kahverengine çalıyordu. Çıplak bacakları da elbisesinin rengindeydi. İnce uzun, narin olmakla beraber güçlü olduğu her halinden belliydi. Oliver'e on metre kadar yaklaştıktan sonra durdu ve Oliver'in elindeki silâha baktı.

— Merhaba.

Oliver, bakışlarını kadının gerilerinde kalan arazi parçasından ayırmadan:

— Merhaba!, diye karşılık verdi. Nereden çıktın böyle?

— Hemen şuradan...

Kadın başıyla, arka planda kalan mor renkli tepeleri işaret etti.

— Bu sabah kampınızdan yükselen dumanı gördüm.

— Demek oralara kadar uzanabiliyor...

— Evet... Kaçak mısınız?

Oliver kadının gözünün içine baktı.

— Evet. Bir sakıncası var mı

Kadın tekrarladı.

— Kampınızdan yükselen dumanı gördüm. Odunlarınız herhalde kuru.

— Odundan pek anlamam.

— Belli. Göstermemi ister misin?

— Demek ki odundan anlıyorsun. Peki, ama bu işi neden yapacaksın? Hem bir kaçağa neden yardım edeceksin?

Kadının ifadesinde gerçek bir anlam vardı.

— Karnım aç.

Oliver, kadının geldiği yöne bir göz atarak sordu.

— Yalnız mısın?

— Evet.

— Numara yapmıyorsun, ya?

— Doğru söylüyorum, yalnızım.

Oliver bir dizi üzerinde doğruldu, gözlerini kadının arkasında kalan araziden ayırmıyordu.

— Yalnız olduğuna nasıl inanayım? Beni aldatmadığını ner'den bileyim?

— Sözüme güvenmen gerekir. Yalnızım diye söyledim.

Birkaç adım daha yaklaştı. İri mavi gözlerini Oliver'e dikerek:

— Çok açım, dedi. Nöbeti arkadaşın beklesin.

— Hangi arkadaşım?

Kadın başıyla sol tarafı gösterdi.

— O adam! Önce onu görmüştüm, kamyondan atladığı zaman.

Oliver, kendisini tutamayarak bir kahkaha savurdu.

— Seni gördüm çık, Gary! Davetsiz konuğumuz hanım seni görmüş, artık çıkabilirsin!

Gary, yerinden kalkarken:

— Ordu bu açıkgöz kadını nasıl olmuş da kaçırmış!, dedi. Pasifik adalarında iyi gözcülük yapardı.

— Belki bizim işimize de yarar.

Gary, birkaç adım yürüyerek kadının önünde durdu.

— Yalnızsın, ha! Peki, hep yalnız mı dolaşıyordun?

— Hepsi öldüler. Uzun zaman oluyor. Olayların nedenini öğrenmek üzere kasabaya inmişlerdi, bir daha dönmediler. Kıyamet mi koptu nedir?

— Bizler için, evet. Nehrin karşı kıyısında dünya yine eskisi gibi, ama bu tarafda dünyanın sonu geldi sayılır, ismin nedir?

Oliver de ayağa kalktı.

Kadın:

— Sally, dedi.

Oliver, uyuşuk dizini uğuşturarak kadına baktı.

— Hoş geldin, Sally. Başçavuş nöbeti sen alda ben de konuğumuzu ağırlamaya çalışayım.

Sally'nin iki adama katışması işte böyle olmuştu.

Onlardan ayrılmak niyetinde olmadığı yemeğin başına çöktüğü zaman anlaşılmıştı. Önüne koyulan yiyeceklerin hepsini silip süpürdü. Yediği sürece gözlerini Oliver'den bir kere olsun ayırmamıştı. Açım dediği zaman yalan söylemediği yediği yemekten belli oluyordu.

Gary, küçük tepede nöbet bekliyordu.

Bir saat sonra toparlandılar, eşyaları kamyona yüklediler. Oliver direksiyona geçti. Sally, hiç bir şey sormadan gelip Oliver'in yanına oturdu. Oliver, yanına oturan kadını kısaca süzdükten sonra kornaya bastı. Gary, nöbet tuttuğu yerden kalkarak koşar adımlarla geldi. Kamyonun yanına geldiği zaman Oliver'in yanındaki kadını görünce hiç bozuntuya vermeden:

— Yolcumuz var, ha?, dedi.

Oliver, zevkle sırıttı.

— Öyle görünüyor.

— Senin konuğun olduğunu sakın unutma!

— Şu ana kadar ortak olarak iyi geçinip gittik. Böylesi daha rahat olmaz mı?

Gary omuz silkti.

— Bence bir sakıncası olamaz.

Sonra kamyona atladı ve kapıyı kapattı.

Oliver motoru çalıştırdı. Asfalta giden dar patikayı takip ettiler. Şoför mahallinde oturan üç kişi sıkışık oturmak zorunda kaldığından vücutları birbirine dokunuyordu. Ayrıca, yol bozuk olduğu için sarsıldıkça, üçü birbirlerinin üzerine abanıyordu.

Nihayet asfalt yola ulaştılar. Alabama'ya doğru uzanan yolu tuttular. Kamyonun hareketinden beri kimse konuşmamıştı. Gökyüzü grimsi bulutlarla kaplanıyor ve bolca yağmur yağacağını işaret ediyordu.

Oliver:

— Gary ile ortağız, dedi.

Sally buna hayret etmemişti. Oliver, kadının hayret etmekle beraber bozuntuya vermediğini anladı.

— Gary, başçavuştur, dedi. Onunla ortaklık kurduk.

— Sahi mi? Gerçek başçavuş mu?

— Evet, bir sürü madalyası varmış.

Kadının yüz ifadesi karışır gibi oldu.

Oliver, her zamanki sakin sesiyle ekledi.

— İkimiz de askeriz. Ortağız. Her şeyimizi yarı yarıya paylaşırız.

Kadın bir an cevap vermedi. Oliver'in dikkatle yüzüne baktı.

Nihayet:

— Seni beğendim, dedi.

Kamyon, düzgün asfaltta lastikleri öterek ilerliyordu.

Oliver:

— Teşekkür ederim, dedi. Memnun olduğumu söyleyebilirim.

Oliver gözlerini bir saniye kadar yoldan ayırdı ve kadına sıcak bir tebessümle baktı.

— Ben de seni beğendim, ama bu Gary ile ortaklığımı bozamaz. Her şeyimizi paylaşırız.

Sally, bir süre düşündü, sonra:

— Yani, ikinizle de yatmak zorunda mı olacağım?, diye sordu.

Oliver başını salladı.

— Çok güzelsin, Sally. Ya kabul ya da red...

Posta kamyonunun şoför mahalli yine derin bir sessizliğe boğuldu. Yalnız lastiklerin asfalt üzerindeki feryadı duyuluyordu. Motorun görültüsü bile monoton sessizliği bozamıyordu. Sally, başını çevirip Gary’ye baktı. Gary’yi alıcı gözle süzüyordu. Gözleri karşılaştı. Uzun müddet göz göze bakıştılar, ikisinin bakışlarında da ne düşmanlık ne de dostluk anlamı vardı. Nasıl olsa henüz tanışmamışlardı ve tanışacaklardı. Kadın bakışlarını tekrar Oliver’e çevirdi. Onu da aynı titizlikle süzdü. Gary, sakin bir tavırla pencereden bakıyordu.

Posta kamyonu, kimsenin bulunmadığı kanısını uyandıran bir kasabadan geçiyordu. Dükkânların hemen hemen hepsi yağma edilmiş, vitrinleri parçalanmıştı. Kapılar menteşeleri üzerinde sarkıyordu. Kimisi tamamen kopmuş, kaldırımda yatıyordu. Evlerden birinin önünde, çoktan çürümeye başlamış bir ceset vardı. Kamyonun yaptığı rüzgârla bütün sinekler uçuştular ve bir müddet çevresinde dolaştıktan sonra tekrar cesedin üstüne kondular.

Kasabanın sessizliği ve görünen manzara kadına dokunmuştu. Hiç ilgisi olmadığı halde birden bire:

— Pekâlâ, dedi. İkinizi de sevebilirim. İkinizle de ortak olabilirim.

Oliver:

— Memnun olduk, dedi. Ne yaparsın, ortağız!

Sally, ciddî bir tavırla ekledi.

— Ne söylersen söyle seni daha çok beğendim.

Büyük şehirlere uğramamaya dikkat ederek kısa bir süre sonra Meksiko körfezine ulaştılar. Yolda birkaç otomobille karşılaşmışlar, birkaçını da geçmişlerdi. Her iki durumda da, her iki taraf birbirlerini iyice süzmüşler, elleri silâhlarında hazır olarak beklemişlerdi. Durmak, onlarla konuşmak söz konusu olmamıştı. Başlarına gelen felâketten sonra kimsenin kimseye güveni kalmamıştı.

Üzerinde ilerledikleri kara yolu denize paralel olarak gidiyordu.

Denizi ilk gördükleri an. Sally’nin gösterdiği tepki, kadının hayatında deniz görmemiş olduğunu çok iyi belli ediyordu.

Üzerinde ilerledikleri kara yolu denize paralel olarak gidiyordu.

Kış aylarını körfezin ılık ikliminde, batı Florida’nın ana sahillerinden uzanan küçük bir yarım adada geçirdiler. Yarım adaya, iki ayak üstüne oturtulmuş ilkel bir köprüden geçiliyordu. Kamyonu geçirdikten sonra bu köprüyü kaldırıp adanın asıl kara ile ilişkisini kestiler, iki odadan yapılmış bir balıkçı kulübesini kendilerine ikâmetgâh olarak kullandılar. Kamyonu kulübenin denize bakan tarafına gizlediler. Kendileri de mümkün olduğu kadar deniz tarafında kalmaya dikkat ettiler. Kimseye görünmek işlerine gelmiyordu.

İki arkadaş, ilk iki hafta sıra ile nöbet tuttular. Fakat bir tehlikenin söz konusu olamayacağı kanısına varınca nöbetten vazgeçtiler. Arada sırada sahile paralel olan asfalttan hızla geçen bir arabanın sesini duyuyorlardı. Fakat bu arabalar ne duruyor ne de yavaşlıyorlardı. Geldikleri hızla uzaklaşıp gözden kayboluyorlardı.

Sally, ortaklık anlaşmasına sadık kalarak her iki erkeğin de koynuna giriyordu. Oliver'e daha bağlı olduğunu her hareketiyle belli ediyordu. Zaten gizlemek lüzumunu da duymuyordu.

Bütün günlerini balık tutmakla geçiriyorlardı.

Bir gün Oliver, bakışları ufukta bir noktaya takılmış düşünürken:

— Şu teğmeni düşünüyorum, dedi.

— Teğmene ne olmuş?

— Teğmeni ve dikkatle koruduğu köprüyü düşünüyordum.

— Köprüsünü istediği gibi kullanabilir ve münasip bir yerine... Ben buradan memnunum.

— Ama düşün ki güç bir görev... Onun yerinde olmak istemezdim. Düşün bir kere, ya nehrin bu tarafında ailesi varsa... Onun yerinde sen olsaydın ne yapardın?

— Bilmem. Belki de kalkar ailemin yanına giderdim. Her ne olursa olsun, insanın hem cinsine ateş etmek zorunda bulunması hoş bir şey değil.

— Ayrıca, vebayı da nehrin bulaşmamış bölgelerine bulaştırmak istemezsin, değil mi? Gerçekten de hoş bir görev değil. Onlara da acımıyor değilim, hani! Köprüyü geçmeye teşebbüs etseydik bizi öldürmek için emir vermek zorunda kalacaktı. Ya karısı veya anası, babası geçmeye kalkarsa? Ya da çocukları? O zaman ne yapacaktı? Emir aldı diye anasına çocuklarına da ateş edecek değil ya! Bence adamcağızın aldığı görev çok büyüktür ve sorumluluk fazladır. Vicdan meselesi...

— Saçma... Subaylarda vicdan denen şey yoktur.

— Vicdanları vardır, ama onları sen göremezsin. Teğmenin böyle bir duruma düşmesini istemem doğrusu.

Bir süre sustular. Fakat Oliver'in aklı subaya takılmıştı.

— Bence bu görev çok ağır, dedi. Bilmem ki adamcağız bir yıl dayanabilir mi?

— Bir yıl mı? Acaba karantina bir yıl sürer mi dersin?

— Hiç şaşmam. Bütün kuşkular giderilene kadar bizi karantinada tutabilirler. Ben de sabırsızlanıyorum, ama... Askerî yetkililerin veya hükümet yetkililerinin zaman zaman bu tarafa geçerek incelemeler yapması gerekirdi. Aksi takdirde veba salgınının sürüp sürmediğini nasıl anlarlar! Hava geçirmez tulumlar giyebilirler. Bu bölgede mikrop kalmadığı tespit edilince de gerisi zaten kolay.

— Yani gerisi kolay olan bizleriz, değil mi?

— Evet. Hastalığı kapmadığı halde portör görevi yapan bizler. Her nefes alıp verişimizde mikrop saçıyoruz.

— Vay canına! Nehrin karşı tarafına geçmek istesek bizi acımadan öldürürler. Bu tarafta kalıp yaşamak istesek, burada öldürürler. Böyle saçma sapan şey olur mu yani?

— Belki o zamana kadar tıp ilerler ve hastalığı yaymamıza imkân vermeden... mikrobu temizlerler. Aksi takdirde ne tarafa baksak bizim için kötü... Çünkü, istemediğimiz halde sağlığın düşmanlarıyız.

Gary, konuşmadı. Oltasını toparlayıp adanın başka bir tarafına geçti. Gary uzaklaşır uzaklaşmaz Sally, kumun üzerinden kalktı ve Oliver'in yanına geldi. Çıplak vücudunu sevdiği adamın vücuduna yapıştırarak kendisiyle beraber kumların üzerine çekti.

— Ne zaman söyleyeceksin?

— Henüz sırası gelmedi.

Evet her şeyin sırası vardı, ama Sally'nin kıvrak vücudu ellerinin altında fıkır fıkır oynarken balık tutmanın sırası değildi.

Gary döndüğü zaman ikisini de habersiz yakaladı. Fakat hiç bozmadı. İki aşığın vücutları birbirinden ayrılınca:

— Ben nehrin öte tarafına geçmek için bir yol düşündüm, dedi.

— Sahi mi?

— Köprülerin başında beklerken dikkatimi çeken bir şey vardı. Su kesiminin biraz üstünde bulunan bazı işaretlere dikkat ettin mi? Hani tam köprü ayaklarının yakınında... Bu işaretler, kablo olduğunu gösterir. Bu kablolar nehrin yatağından karşı sahili bulmamız işten bile değil.

Oliver cevap vermedi. Gözlerini ufuk çizgisinin üzerine dikmişti.

Gary ısrarla:

— Geçebilirim, dedi.

— Farzet ki geçtin, nöbetçileri atlattın, karşı tarafta ne kadar yaşayacağını sanıyorsun? Acaba seni bulamazlar mı?

— Karşıya geçer geçmez ortadan yok olurum, olur biter.

— Kaybolamazsın, Gary. Ne kadar uğraşırsan uğraş ortadan kaybolamazsın. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun? Her geçtiğin yerde öylesine bir iz bırakacaksın ki, kör insan bile yutmaz.

— Saçma, ben hastalıklı değilim ki!

— Hastalıklı olmamak ne ifade eder, dostum? Mikrobu taşımıyor musun? Karşı taraftakilerden hiç hasta olan bulunmayacak mı? İnşallah başaramazsın, çünkü, bütün Amerika'yı mahveder, nesli kurutursun.

Gary hemen konuyu değiştirdi.

— Tamam, tamam! Anlaşıldı, sen benim sözlerime aldırma.

Sally ile göz göze geldikleri zaman kadının garip bir tavırla kendisini süzdüğünü fark etti.

Gary'nin bütün düşüncesi karşıya geçebilmekti. Ayrılmayı teklif edince Sally ve Oliver hiç itiraz etmediler. Son günlerde belli etmemeye çalıştıkları halde Gary ile Sally arasındaki geçimsizlik yavaş yavaş patlak vermek üzereydi. Zaten Gary, Sally ile Oliver'in ilişkisini bahane etmişti.

Sonunda Gary, yanına yeteri kadar cephane aldı. Sırt çantasına biraz yiyecek koyduktan sonra bir tabanca ve otomatik tüfek seçip aldı. Sonra Oliver'le el sıkıştı, vedalaştı. Kulübenin kapısında kadına soğuk bir öpücük

yolladı. Sally, veda öpücüğünü iade etmek istemekle beraber elinin hareketini tamamlayamadı.

Oliver:

— Nereye gideceksin?, diye sordu.

— Henüz bilmiyorum. Belki nehir boyunca kuzeye doğru çıkarım.

— Kablodan geçmeye kalkışırsan dikkat et, dedi.

— Sen de gözlerini dört aç. Başınıza bir felâket gelmesini arzu etmem.

— Sen de dikkat et...

Gary, başka söz söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Kulübe ağaçların arasında kaybolduğu zaman Sally'nin yataktaki durumunu düşündü. Güzel bir anıydı... Fakat arkasına bakarak kadını görmek arzusuna kapılmadı.

Kendi kendisine söylendi.

— Boş ver!

Uzun ve çevik adımlarla yoluna devam etti.

5.

Gary, köprü ayaklarının gölgesine sindi. Gecenin sessizliğini yırtacak olan silâh seslerini bekledi. İhtiyar kadın, karanlıklara saklanarak köprüyü geçebileceğini düşünmekle delilik ediyordu. Askerlerin geceyi gündüz gibi gördüklerinin farkında değildi. Çünkü ellerinde enfraruj tüfekler vardı.

İhtiyar kadın delilik ediyordu. Muhtemelen başına gelecek felâketi biliyor, fakat umursamıyordu. Açlık ve sefalet kadının canına tak demiş olmalıydı.

Belki gecenin koynuna gizlenebileceğine gerçekten de inanıyordu. Fakat zavallı kadın, göze çarpar çarpmaz öldürüleceğinin farkında değil miydi?

Köprü, Mississippi nehri üzerinde sağlam kalan tek köprü sayılırdı. Evvelce açık bırakılan köprülerin çoğu sonradan havaya uçurulmuş, sağlam olan köprülerin sayısı oldukça azaltılmıştı. Bütün bu hareketler, batı hükümetinin karantinaya devam edeceğinin açık bir deliliydi. Sağlam kalan köprülerin başını bekleyen askerlerin sayısı arttırılmış ve askerler eskisinden daha merhametsiz olmuşlardı. Evvelce, nehrin bu kıyısında kalanlar, onlar için sadece nehrin bu kıyısında kalmış insanlardı, hastalık taşıyan kimselerdi. Aldıkları emir gereğince, nehri geçmek isteyenleri içleri sızlayarak vuruyorlardı. Fakat şimdi... durum çok daha değişikti. Nehrin doğusunda kalan Amerikalılar sadece hastalıklı insanlar, mikrop yuvalarıydı. Zamanla onları öldürmekten kanıksamışlar, ateş ettikleri zaman vurdukları her hedefi cansız bir varlık halinde görmeye başlamışlardı.

İhtiyar kadının köprüyü geçmesi mümkün değildi.

Zavallı ihtiyar!

Ne karşı tarafa ulaşabilir ne de vücudundaki mikropları öldürebilirdi.

Gary, beton köprünün ayaklarından birinin arkasına sinerek bekledi. Askerlerden oldukça uzak sayılırdı. Fakat askerlere güven olmazdı. Keskin bir nişancı onu burada bile vurabilirdi. Nitekim, köprü başlarını tutan

askerlerin hepsi keskin nişancılar arasından seçilmiş olmalıydılar, çünkü attıklarını vuruyorlardı. Askerlerden birinin dürbün alanına düştü mü hiç belli olmaz, cehennemi boylayabilirdi.

İhtiyar kadın, orduyu Gary'nin tanıdığı kadar tanımıyordu.

Zavallı kadın köprüyü hiç bir zaman geçemeyeceğini bilmeliydi!

İhtiyar belki biliyor da umursamıyordu. Evet, evet, kadın bulaşık sahadan karşıya geçemeyeceğini biliyordu, ama açlık canına yetmişti. O da nehrin karşı tarafında yaşama çabasında olanlardan biriydi. Sefil bir hayat yaşayacağına ölümü tercih mi ediyordu?

Eninde sonunda vurulacak ve cesedini kaldırıp götüren olmayacaktı.

Silâh sesi gecenin sessizliğini bir bıçak gibi böldü, ve nehir boyunca akisler yaparak yayıldı.

Gary, sindiği yerden kımıldamadan bekliyordu. Artık askerlerin uyguladıkları metodu öğrenmişti. Çünkü onları gündüzleri de seyretmişti. İçlerinden biri, radyoaktiviteye karşı sağlam bir elbise giymiş olarak gelecek, cesedi ayağının burnu ile dürtüştürecek, ölmemişse başına bir kursun daha sıktıktan sonra köprünün korkuluğu üzerinden nehre atacaktı. Sonra asker, işini bitirdikten sonra geri dönecek ve köprü başındaki kırmızı tuğladan yapılmış küçük binaya girecekti.

Gary, suya düşen bir şeyin hafif gürültüsünü işitir gibi oldu. İhtiyar kadının suyun akıntısıyla sürüklendiğinden emindi.

Kadın nihayet kurtulmuştu. Açlıktan, sefaletten tek bir kurşunla kurtulmuştu.

Gary, sürünerek biraz önce ihtiyar kadını takibe başladığı çukura döndü.

Çukura beş, altı metre kala durakladı. Geceyi dinledi, etrafını dikkatle araştırdı. Çukurdan ayrıldığından beri orasının başkası tarafından alınmadığına kesinlikle emin olmak istiyordu. Aslında kadını köprüye kadar izlemesinde hiç bir sebep yoktu. Onu takip etmesi sadece merak hissinden

doğmuştu. Kadının, yiyeceği olduğunu hissetmiş olsaydı, kadını öldürmek pahasına olsa bu yiyeceği kadından alırdı. Zaman çok değişmişti. İhtiyarlar ve sakatlar ellerindeki yiyeceği genç ve kendilerinden sağlam insanlara kaptırmaya mahkûmdular.

Bütün yurtta bir orman kanunu hüküm sürüyordu.

Gary, kadının yolunu kesmemiş, onu sadece izlemekle yetinmişti.

Tarladaki çukuruna yatmış, mehtapsız ve bulutlu gökyüzünü seyrediyordu. Hava sıcak ve rutubetliydi. Yapışkan ve ince ter tabakası bütün vücudunu sarmıştı. Yağmur yağacak gibiydi.

Zaten insanların hayatı hayvanların yaşantısından farksızdı. Yaşantının önemli koşulları en basit şekilde uygulanıyordu. Bugünün yiyeceği nasıl bulunacak veya kimden çalınacak? Silahlı adamların pususuna düşmemek için ne yapmalı?

Bir umutları da vardı; karantinanın kalkmasına dek sağ kalabilmeleri...

Orduda en aşağı bir yıllık maaşı birikmişti. Acaba bir yıllık mı? Belki de daha fazla. Bu yaz otuz bir yaşına basmıştı, ama tarihini kesinlikle hatırlayamıyordu. Oysa otuz yaş gününü daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Çünkü, otuz yaş gününü ve orduda doldurduğu onuncu yılını kutlamak üzere içip bu taraflara gelmiş olmasaydı, şimdi nehrin öbür yakasındaki askerler arasında olacaktı. O askerler gibi belki köprü nöbeti tutacaktı, belki nehir kıyısında devriye gezecekti. Muhtemelen kendisi de, açlıktan perişan hale gelmiş, yaşama umudunu yitirmiş ihtiyar kadınlara ateş açacaktı. Sonra, cesetlerine bir tekme atacak, yaşayıp yaşamadıklarını kontrol edecekti.

Acaba bütün bunlara dayanabilir miydi? Aslında ne o. hayattan memnun olacaktı; ne de şimdiki hayatından memnundu. Ama elden ne gelirdi? Kaderin cilvesine yenilmiş nehrin bu kesiminde kalmıştı.

Eğer sarhoş olmasaydı...

Ayıldığı zaman çok iyi hatırlıyordu. Gözlerini pis bir otelin tozlu odasında açmıştı. Her taraf leş gibi kokuyordu. Artık böyle şeylere alışıktı, ama ilk günler üzerinde çok fena etki yapmıştı.

Ya Chicago'nun içleri yakan manzarası! Alev alev yanan o güzelim şehir! Bir de kız vardı... İsmi neydi? Sally mi? Hayır, Sally olamazdı. Sally, Florida'daki küçük adada arkadaşıyla beraber kullandığı ortak bir maldı. Bca mi? Hayır, o da olamazdı... Kuzeye çıkmadan önce Orlean'da geçirdiği dört haftanın güzel anısıydı... Kaplan gibi bir kadındı... Canı isteyince pençeyi atıveriyordu... Küçük mücevher hırsızının adı neydi? On dokuz yaşında olduğunu söylüyordu...

Gary birden dikkat kesildi. Kulağına çok hafif bir ses gelmişti. Hemen yüzükoyun dönerek toprağa yapışıp bekledi. Gürültü yapmamaya çalışarak silâhını çıkardı. Bu sessiz gecede tek mermi sesinin bile akisler yapacak kadar yüksek olacağını biliyordu. Ceketini tabancasının üstüne atarak emniyet mandalını açtı. Gecenin karanlığını delmek istercesine dikkatle baktı. Karanlıktan daha koyu bir gölgeyi seçebilmek, hafif bir gürültüyü duyabilmek, değişik bir kokuyu alabilmek için bütün dikkatini görme, duyma ve koku alma organlarına toplamıştı.

Uzaklardan doğru bir Ağustos böceğinin sesi geliyordu.

Yabancı sesi tekrar duydu. Yanılmamıştı, ses nehir tarafından geliyordu. Hareket halinde olan bir karaltı seçer gibi oldu. Karaltı yaklaştıkça genişliyordu. Nihayet, karaltıyı yapanların üç kişi olduğunu fark etti.

Üç adam sessizce yürümeye çalışıyordu, fakat fark edilmemeleri imkânsızdı. Gary, adamların hareketlerini dikkatle takip etti. Kımıldamadan tetikte bekledi, ama adamlar kendi tarafına doğru gelmiyorlardı. Biraz rahatladı.

Üç gölge sinsi hareketlerle köprüye yanaştı. Köprünün ayaklarına gelince, el ve dizleri üstüne çökerek sürünmeye başladılar. Nihayet Gary'nin görüş sahasından çıktılar ve karanlıklara karıştılar. Gary, silâhını

indirip derin bir nefes aldı. Heriflerin niyetleri açıktı. Bunlar, askerlerin tüfek seslerine gelmiş leş kargalarıydı. Cesedin üzerinde bir şeyler bulabileceklerini umarak gelmişlerdi. Cesedi bulamayınca yine yollarına devam edeceklerdi. Gary, adamlar gidinceye kadar hiç gevşemedi, aynı dikkatle bekledi.

Bütün insanlar, ister kadın ister erkek ister çocuk olsunlar, daima içgüdülerine göre yaşıyorlardı. Bir yıl içinde vahşet alıp yürümüştü. Dikkat, uyanıklık ve korunma tarzı en büyük saldırı vasıtası olmuştu. Gary, güneyden kuzeye doğru yaptığı yolculuk sırasında, tek başlarına oldukları halde çiftliklere saldıran kimselere rastlamıştı. Adamların başarı ihtimali zayıf olmakla beraber, büyük başarılar sağladıklarını görmüştü. Çetelerin saldırıları daima gürültülü olur, geldiklerini belli ettikleri gibi, başarıları içlerinden birkaç kurban verdikten sonra olurdu.

Gary, Alabama’da rastlamış olduğu güler yüzlü zenciyi hatırladı. Zenci onu yemeğini paylaşmak için davet etmiş, elinden gelen konukseverliği göstermiş, üstelik kuzeye doğru yaygın olan zencilerden korunması gerektiğini söylemişti. O gece Gary yattığı zaman eski bir alışkanlıkla tabancasını yine bacaklarının arasına saklamıştı. Uykusu arasında bir gürültü duymuştu, ama bu öylesine hafifti ki ancah Gary’nin tecrübeli ve hassas kulakları tarafından duyulabilirdi. Hiç kımıldamadan gözlerini aralamıştı. Gecenin alaca karanlığında iri yarı zencinin kendisine yaklaşan gölgesini görmüştü. İri kıyım zencinin elindeki büyük hançer donuk parıltılarla yanıp sönmüştü. Gary yerinden kımıldamadan bütün sinirleri gerili beklemişti. Zenci yanına yaklaşıp hançerini havaya kaldırdığı zaman battaniyenin altından ateş etmişti. Dev zenci çok şaşırmış, ne olduğunu anlayamadan ikiye bükülmüş, fakat ölmemişti. Yine saldırmak üzere hançerini kaldırmıştı. Gary tabancasını iki kere daha ateşlemek zorunda kalmıştı. İri yarı zenci öküz gibi böğürerek yıkılmış ve bir iki debelenmeden sonra ölmüştü.

Gary geçirmiş olduğu başka bir tecrübeyi hatırladı.

On kadar kadın ve erkek çocuk bir tarlada dolaşıyordu. Yerden topladıkları bir şeyleri ellerindeki torbalara dolduruyorlardı. Merak ederek sorduğu zaman onların çekirge topladıklarını öğrenmişti. Neden olduğunu bilmeden bütün yiyeceğini onlara vermiş, akşam olduğu zaman yiyecek bulamayıp aç kalınca kendi kendisine küfür edip durmuştu.

Tennessee civarında yarım düzine kadar askere rastlamıştı. Karşılaştığı askerler de kendisi gibi nehrin bu tarafında gözlerini açmışlardı. Reislik eden asker Gary’ye kendilerine dahil olmasını söylemişti.

Gary:

— Yok kardeşim, demişti. Kalabalıkta iş yok. Daha buraya yaklaşırken sizi bir kilometre uzaklıktan fark ettim. Günün birinde nasıl olsa hepiniz vurulup gideceksiniz. Hem yedi kişiyi beslemek altı kişiyi beslemekten zordur.

Asker bozulmuştu.

— Sen bilirsin, arkadaş!

Sonra Gary'nin besili ve sağlıklı vücuduna bakarak:

— Nerede kışladın?, diye sormuştu.

— Texas’ta. Orası sığır dolu.

— Yok yahu, sahi mi söylüyorsun? Texas, nehrin öbür yakasında. Çocuk kandırdığını mı sanıyorsun?

— Ya, sahi, unutmuşum! Belki Arkansas’tır! Coğrafya bilgim kıt olduğu için adını söyleyemeyeceğim.

— Kendini açıkgöz sanıyorsun, ha! Bak arkadaş, bir daha yolumuza çıkayım deme! Hele üstünde yiyecek bulursak, sadece yiyeceğini değil, canını bile alırız.

— Karşılaşırsak dilediğini yaparsın, asker! Ama sen kabadayılığı bırakıp biraz kafanı kullansan iyi olacak. Yoksa bir gün gelir, senin de kebabını yaparlar.

Gary, sırtını çukurun kenarına vererek tüfeğini sol kolundan sağ koluna geçirerek oturdu. Bu durum daha ne kadar sürecekti? Yağmur taneleri yüzüne çarptı. Hemen tüfeği çeketinin altına sakladı. Yağmur artınca söylenerek kalktı ve dere kenarındaki ağaçların altına sığınmak üzere yürüdü.

6.

Gary, alnına biriken ter damlalarını silerek bekledi. Adamlar iyice yaklaşmışlardı. İçi rahat değildi, çünkü adamlar arka taraftan doğru yaklaşıyorlardı. Sürüne sürüne ve gürültü yapmamaya gayret ederek yaklaşıyorlardı. Hareketlerine bakılacak olursa adamlarda cesaret denen şey yoktu. Fakat önemli olan üç kişi olmalarıydı. İnsan korkak bile olsa kalabalık arasında aslan kesilirdi. Dizlerinin arasına saklandığı şişkin şeyi sıkarak bekledi. Sinirleri son derece gerilmişti.

— Kımıldama!

Gary, şaşırmış gibi yerinden doğruldu. Sonra kımıldamadan olduğu yerde kaldı. Sesin sahibinin meydana çıkmasını bekledi. Yanılmamıştı, adam korkakların elebaşısı sayılabilirdi, ama elinde silâh vardı ve bu silâhı Gary'nin sırtına dayamıştı.

Gary, üç adamı görünce yine yanılmadığını anladı. Demek ki kulakları bu kadar hassas, hisleri bu kadar ayaktaydı. Gary, onların yaklaştıklarını bildiği halde sırtı onlara dönük olarak beklemişti.

Sinirli ses:

— At silahını!, dedi.

Gary, silâhını birkaç adım ileriye attı. Üç leş kargasını nehir boyunca ilerlerken görmüştü. Geceye doğru köprünün yakınlarında olmaları gerektiğini hesaplamıştı. Onları bir hafta önce gördüğünden beri hep aynı yönde onlarla beraber hareket etmişti. Adamların izini bazen kaybetmiş, bazen tekrar bulmuştu.

Sinirli ses:

— Ayağa kalk!, diye emretti. Yavaş...

Gary söyleneni yaptı. Yavaşça yerinden kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. Sıska bir el üstünü araştırdı. Kendisini arayan ikinci adam olacaktı.

— Boşuna arama, dedi. Hiç bir şeyim yok.

— Kes sesini!

Gary silâhsız olduğu için adam biraz daha kabarmaya başlamıştı.

Eller bütün vücudunda dolaştı, sonra ikinci adamın sesi duyuldu.

— Üzerinde hiç bir şey yok, Harry.

Sol tarafından ayak sesleri işitildi. Eli silâhlı adam ön tarafa geçti. Gary, leş kargası Harry'yi daha ilk bakışta tanıdı. Gözleri adamın elindeki silâha takılınca biraz kımıldadı.

Harry:

— Kımıldama!, diye emretti.

Gary:

— Bu silâhı nereden buldun? dedi. Böyle silâh görmemiştim. Acaba ne marka.

— Sana ne be!

Silâhın namlusu yerdeki şişkin cismi gösterdi.

— O nedir?

— Sana ne be ser...

Gary, sözünü tamamlayamadı, midesine çevrilmiş olan silâhın namlusu göbeğine dayandı.

Gary:

— Dalgıç takımı, dedi.

— Dalgıç takımı mı? Ne yapacaksın?

Gary, kuşku uyandıracak kadar bekledikten sonra:

— Hiiiç!, dedi. Buldum.

— Doğru söyle, yoksa...

— Şey... bir yerden almıştım. Bir dükkândan...

— Çekil, bu tarafa geç.

Gary, adamın gösterdiği tarafa doğru on adım kadar yürüdü. Şimdi üç adam tam karşısındaydı. Harry’nin dışında diğerlerinde silâh yoktu. Adamların çekingen bir halleri vardı. Tavırlarından karaktersiz adamlar oldukları belli oluyordu. Her üçünün de elbisesi paçavraya dönmüştü. Üçü de leş gibi kokuyordu.

Harry, silâhını yine Gary’ye çevirdi, ikinci adama işaret etti.

— Bak bakalım, Sullivan.

Sullivan denen adam ilerledi. Ne olduğunu bilmediği için nereye ve nasıl bakacağını bilmiyordu.

Söyleyecek bir şey bulamadığı için:

— Bu bir işe yaramaz, Harry, dedi.

— Aç da görelim.

Sullivan, paketi iyice açtı. Acemice hareketlerle ne yapacağını şaşırıyordu. Harry, o tarafa doğru ilerledi.

— Gaz maskesine benziyor.

Gary:

— Gaz maskesi değil, dalgıç takımı, dedi.

— Ne yapacaksın bununla?

— Bilmem, buldum.

Harry, Gary’nin söylediklerine inanmadı.

— Nerede buldun? Hangi dükkân satar bunu? Yalanı bırak da doğruyu söyle yoksa...

Yerdeki dalgıç takımına bir tekme savurdu.

Gary :

— Yalan söylemiyorum, dedi. Hem vurma, serseri, gözlük camını kıracaksın!

— Kırılırsa sana ne? Canım isterse kırarım. Burada benim sözüm geçer, benim dediğim olur, anlaşıldı mı? Söyle bakalım, bunu nereden aldın?

— Şehirdeki bir mağazadan aldım. Balık takımları, botlar falan satan bir dükkândan... Vitrindeydi, elimi uzatıp aldım.

— Peki, ama neden aldın. Zehirli gaza karşı mı? Dalma takımını ne yapacaksın?

— Bilmem, hiç düşünmedim. Bunu batık gemilere dalmak için kullanırlar.

— Gaz maskesine benziyor.

Adamlardan biri:

— Harry..., dedi.

— Ne var?

— Adamın bunu ne için kullanacağını anladım.

— Anladınsa neden söylemiyorsun, be adam!

— Bunu takıp nehrin öbür tarafına geçecek.

Harry, alayla bir arkadaşına bir de Gary’ye baktı.

— Sahi mi? Görmezler mi sanıyorsun?

— Suyun dibinden gidecek. Bu tüpün içinde hava var. Nehrin dibinden yüzerek gidecek.

Hary, şaşkınlığından dengesini kaybedip kıç üstü oturdu. Gary, yerinden kımıldamadan Harry’nin geç kavrayan zekâsının nasıl bir tepki göstereceğini bekliyordu. Durumu tamamen kavrayan Harry’nin yüzünde hırslı bir ifade belirdi. Bu dalma aletini kendi çıkarına kullanabilirdi.

— Vay hergele vay! Yahu, nasıl oldu da ben bunu düşünemedim?

— O benim... Ben buldum ve kimseye veremem...

Harry yerinden fırladı, elindeki silâhı Gary’ye doğrulttu.

— Kes sesini!, dedi. Sana soran oldu mu? Ben ne dersem o olur, daha anlayamadın mı? Bana bir de yalan söyledin, ha!

— Arzu edersen elindeki silâhla değişirim, Harry. Anlaşabiliriz...

— Ne anlaşması? Hem silâhını hem de maskeyi alıyorum, itirazın var mı?

Harry, silâhını üçüncü arkadaşına vererek maskeyi başına geçirdi. Doğru sahile koştu ve suya girdi. Fakat su boyunu geçtikten sonra ayakları yerden kesilince akıntıya kapılıyordu. Birkaç kere denedi. Sonuncusunda az kalsın akıntıya tamamen kapılıyordu. Tekrar kıyıya döndü. Elbisesinden çamurlu su akıyordu. Maskeyi başından çıkartırken Gary'nin kahkahayla güldüğünü gördü.

— Ne gülüyorsun, be hayvan?

— Sana gülüyorum. Boş ver, Harry. Takımlarımı ver, nasıl olsa sen kullanamayacaksın.

— Sen kullanabilir misin, yani?

— Tabiî kullanırım, yoksa bunu buraya kadar getirir miydim sanıyorsun?

Gary, adamın kuşkusu iyice kabarana kadar bekledi, sonra ekledi.

— Ama bu işin usulünü söyleyeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun.

Harry birden öfkelendi. Silâhı kaptığı gibi Gary'nin üstüne yürüdü.

— Seni parça parça doğrar yine konuştururum.

Gary korkmuş göründü. Biraz tereddüt etti. Nihayet söylemek zorunda kaldığını düşünmüş gibi anlattı. Harry, söylenenleri dinledikten sonra maskeyi kaptığı gibi yine nehir kenarında koştu.

O sırada Gary, dikkatle nehre bakan adamın elindeki tüfeği bir çekişte aldı.

— Bu sana pek yakışmıyor, ahbap, ver bakalım!

Adam tek kelime söyleyemedi. Harry suya dalalı epey zaman geçmişti. Üçüncü adam Gary'ye döndü.

— Bir şey sormak istiyorum, dedi.

— Sor bakalım.

— Harry'ye yutturdun, ama ben yutmadım. Seni enselediğimiz zaman her hareketine dikkat ediyordum. Askersin, değil mi Belki de deniz piyadesi... Her halinden belli. İstemiş olsaydın Harry'nin elindeki silâhı on kere alırdın, neden almadın?

— Birinin nehri geçmeye çalışmasını istiyordum. Bir haftadır sizi kolluyordum. Beni yakalayıp dalma takımını elimden almanızı istiyordum.

— Anladık, ama neden kendin geçmedin?

— Kabloların beklenip beklenmediğini bilmiyorum. Ayrıca, nehire çelik ağ da atmış olabilirler. Neden kendimi tehlikeye atayım. Harry başarırsa, başka bir zaman ben de başka bir köprüden geçerim.

— Ya geçemezse?

— O zaman ya askerler kablo başını tutuyorlar, ya da çelik ağ atmışlar demektir. Ben de başka bir yol ararım.

Sessizce beklediler.

Birdenbire bütün gökyüzü parlak bir ışıkla aydınlandı. Her taraf gündüz gibi olmuştu. Gary, yüzü koyun yere kapandı.

İki adam hayretle yerlerinden fırladılar.

— Bu da nesi?

Gary:

— Yere yatın aptallar!, diye bağırdı.

Sözünü ancak tamamlamıştı ki bir silâh sesi duyuldu. Hemen arkasından ağır makinelinin sesi geceyi parçaladı. Makineli muntazam aralıklarla ateş ediyordu. Makinelinin sesine tek tük tüfek sesleri de karışıyordu. Birtakım

sesler ve düdükler duyuldu. Son bir silah sesinden sonra ortalık sakinleşti. Gökteki parlak ışık ağır ağır inerek söndü. Gece bütün sessizliği ile yine her tarafa hakim oldu.

İki adam Gary'ye sokuldular.

— Neydi bu?

— Dostunuz Harry'nin cenaze töreni. Adamcağız nehri geçmesine geçti ama...

— Onu vurdular mı?

— Sen ne zannettin? Şenlik mi yapıyorlardı?

— Peki, o parlak ışık neyin nesiydi?

— İşaret fişeği. Her halde kablonun diğer ucunda bir tökez teli var. Harry tele dokununca fişek ateş aldı. Demek ki tel çekmişler. Bunu unutmamak lâzım. Eğer Harry gerçekten de karşıya geçebildiyse bravo. Böyle yürekli olduğunu sanmıyordum.

Gary düşünüyordu. Nehrin bütün kıyısına tel çekemezlerdi. Muhtemelen zayıf noktalara, köprü başlarına ve kablo ağızlarına tel çekmişlerdi. Peki, kabloları neden tamamen kesmemişlerdi? Bunun tek sebebi olabilirdi. Demek ki bu kablolar kullanılıyordu.

Bu kabloları kullanabilecek tek yer vardı. Pentagon binasının yer altı kalesinde kalmış olan askerî makamlar...

Demek ki ordunun doğu ve batı grupları muhabere halindeydiler. Bu akşamki olaylar, geleceğe ait bazı planlarını değiştirmesini gerektiriyordu. Her şeyden önce, sağlam bırakılan kabloların çıkış yerleri iyice korunuyor olmalıydı. Harry'nin sayesinde iki şey öğrenmiş oluyordu: Bir, karşıya geçmek mümkündü. İki, karşıdakiler böyle bir ihtimali göz önüne almışlardı.

⁂

Gary, güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. İlk işi oradan uzaklaşmak oldu. Gün aydınlığında böyle bir yerde yakalanıp askerlerin talim atışlarına hedef olmak işine gelmezdi. Harry’nin çantasındaki mermileri ve bir kutu kibriti aldı. Uyuyan iki adama son bir bakış fırlattı ve acele adımlarla yürüdü.

7.

Kış vakitsiz bastırmıştı. Kuzeyden, Kanada üzerinden esen soğuk rüzgâr havayı soğutmuştu. Ağaçlar arasındaki su birikintileri ince bir buz tabakasıyla örtülmüştü. Kar sabaha karşı başlamış ve bütün gün devam etmişti.

Gary terk edilmiş bir otomobilin arka kanepesine büzülmüştü. Yağmakta olan karı seyrederken, bu mevsimde hangi akla uyarak kuzeyde kalmış olduğuna kızıyordu. Kafasını kullanıp, havalar soğumaya yüz tuttuğu zaman güneye doğru akması gerekirdi. Burada kalmakla büyük aptallık etmiş olduğunu kış bastırdıktan sonra anlıyordu.

Tüfek sesini işitir işitmez kendisini otomobilin döşemesi üzerine attı. Sonra dikkatle doğrulup çamurla sıvanmış arka camdan dışarsını kontrol etti.

Ufak tefek birisi soluk soluğa, sendeleyerek terk edilmiş otomobile doğru koşuyordu. Arada sırada arkasına bakıyor, hızını arttırmaya çalışıyordu. Gary, koşan kimsenin gerilerine doğru baktı ve iki adamı gördü. Her ikisinin elinde de silâh vardı. Biri, hem koşuyor hem de silâhını doğrultmaya çalışıyordu.

Gary, tüfeğine sarılarak otomobilin kapısını açtı. Arka koltuğu iyice sokularak gizlendi. Kaçan, arabaya doğru yaklaştı. Ne Gary'yi ne de arabanın kendiliğinden açılan kapısını fark etmişti. Gary silâhını hazırladı. Takip eden adamlar birer el daha ateş ettiler. Fakat koşarken iyi nişan alamadıkları için attıkları mermiler hedefini bulmuyordu. Bu arada kaçmakta olan acı bir çığlık attı.

Gary'nin gözleri irileşti, çünkü, kaçmakta olan bir kız çocuğuydu.

Küçük kız arabaya girdi. Yorgun ciğerleri her nefes alıp verişinde hırıltılı sesler çıkartıyordu. Çocuk kendisini açık kapıdan içeri attı ve yere kapandı. Gary, uzanarak kapıyı çekti. Kız, arabanın kapısının kapandığını duyup

baktı ve Gary’yi görünce acı bir çığlık daha attı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Kız, on iki yaşında bile değildi.

— Korkma, kızım, sakin ol. Sana zarar veremeyecekler.

Kız cevap vermedi. Zaten konuşacak halde değildi. Fakat hem haykırıyor hem de inliyordu. Gary, sol elini uzatarak arabanın camını yavaşça indirdi. Adamlar yan yana koşuyorlardı. Birkaç saniye sonra arabanın yanında olacaklardı.

Gary, küçük kıza:

— Sakın başını kaldırma, dedi. Hesaplarını ben görürüm. Sana zararları dokunmayacaktır.

Arka kapı hızla açıldı. Kız bir çığlık daha atarak köşeye büzüldü.

— Yakala...

Adam sözünü tamamlayamadı. Gary, büyük bir soğukkanlılıkla tetiği çekti. Mermi adamın açık ağzından girdi. Adamın başı sanki bıçakla kesilmiş gibi geriye doğru kaydı. Gary dizinin üstünde doğrulurken açık kapıdan ikinci adama ateş etti. Adamın atmakta olduğu adım havada kaldı. Bir an sendeledi, ne olduğunu anlayamamıştı. Gary’nin ikinci kurşununu alnının tam ortasına yedi.

Gary, biraz daha bekleyip başka kimsenin gelmeyeceğinden emin oldu. Sonra ayağının ucu ile ilk vurduğu adamın cesedini arabadan itip attı. Bu hareketi yaparken kızın görmesini istemediği için, dikkatle hareket ediyordu.

Camı tekrar kaldırdı ve arkasına yaslandı. Küçük kız büzüldüğü köşede kımıldamadan duruyordu. Asabi titremelerle hıçkırıyordu. Gary, kızın ağlamasının azalmasını bekliyordu. Kız çok küçük olduğu için, onu tokatlamak veya sesi çıkmasın diye ağzını kapatmak ters etki yapabilirdi. Kızı yatıştırıncaya kadar bir saat uğraşması gerekmişti.

Nihayet kıza, kötülük yapmayacağını anlatabildi. Ağlamayı kesip başından geçenleri anlatmasını istedi.

Kızın ismi Sandy Hofmann'dı. On iki yaşındaydı. Annesi, babası ve iki erkek kardeşiyle beraber buraya uzak olmayan bir çiftlikte oturuyordu. Gary, yakınlarda bir çiftlik bulunduğunu hatırlamıyordu. Kızın sözünü ettiği çiftlik buradan oldukça uzakta olmalıydı. Bu sabah Sandy ile on beş yaşındaki ağabeyi Lee, tavşan avına çıkmışlardı. Babalarının evden uzaklaşmamalarını söylemesine rağmen biraz fazla açılmışlardı. Aslında bir tehlike olacağına inanmıyorlardı. Çiftliği yağma edenler çoktu, ama bu adamların çocuklara zarar verebileceğini hiç düşünmüyorlardı. Evden bir hayli uzaklaşmalarına rağmen tavşan görmemişlerdi.

Lee önden yürüyor, fundalıkları araştırıyordu. İşte tam o sırada üç adam üstlerine atılmışlardı. Lee, adamlardan birini hemen vurmuştu. Diğer iki adamdan biri de Lee'yi vurmuştu. Sandy, korkusundan kaçmaya başlamıştı. Ne zamandan beri koştuğunu hatırlayamıyordu.

— Şimdi ne yapacağız?, diye sordu.

— Bilmiyorum, Sandy, düşünmemiz lâzım.

Kızın durumundan yararlanması mümkündü.

Her şeyden önce, kızı bırakıp gitmesi mümkün olamazdı. Kız biraz büyük ya da erkek olsa, mesele kalmayacaktı, ama bu yaştaki bir kız, kaderine terk edilemezdi. Güneye doğru uzanıp sıcak bölgelere inmesi de bir hayli zaman tutardı. Fakat burada kalabilir ve sıcak bir yuva, yemek bulabilirse mesele kalmazdı. İşte bu sebeplerle, Sandy, hatta ölü ağabeyisi Lee bile işe yarayabilirdi. Bir kere denemekten kaybedeceği bir şey yoktu.

Gary:

— Önce Lee'yi bulalım, dedi. Sonra da evini ararız.

— Evin nerede olduğunu biliyorum.

Gary, avucunu kızın alnına koydu. Sonra kızın ipek gibi yumuşak sarı saçlarını örten yün şapkasıyla oynadı.

— Ben bulurum. Galiba asker olduğumu bilmiyorsun.

— Sahi asker misin.

— Tabiî. Hem de Alman’ların canına okuyan askerlerden.

— Ya Japonların?

— Onların da. Haydi, şimdi işimize bakalım.

Arabanın diğer kapısını açarak kızın çıkmasını bekledi, sonra kendisi de çıktı. Cesetleri kızın görmemesi için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Karın üzerindeki ayak izlerini takip ederek kızın saklanıp peşindeki adamları atlatmak istediği küçük koruyu hemen buldular. Ağaçların arasındaki izleri takip etmektense, korunun çevresinde bir daire çizdiler. Kızla iki adamın koruya daldıkları yeri buldular. Biraz sonra da karların üzerinde küçük bir leke gibi duran Lee’nin cesedini gördüler.

— Sen burada bekle, ben gidip Lee’yi atayım.

Kız bir ağaca yaslanarak bekledi.

Küçük Lee’nin bir tarafının elbisesi soyulmuş ve etinden bir miktar kesilip alınmıştı. Gary yumruklarını sıktı ve dişlerinin arasından kalayı bastı.

— Anasını sattığımın hergeleleri! Köpek soyları! Soysuz herifler!

Günün birinde insanların birbirlerini yiyecek kadar aç kalacakları kaçınılmaz bir gerçekti. Karantina uzun sürdüğü takdirde durum daha da feci olabilirdi...

Lee’nin üstüne eğildi ve elbisesiyle bütün vücudunu sardı. Parçalanmış ve eti kesilip alınmış olan yerini gizlemeye çalıştı. Lee’nin cesedini sol omuzuna attı, tüfeğinin dipçiğini sağ koltuğunun altına aldı. Bu vaziyette her an ateş edebilirdi.

Sonra Sandy’ye seslendi. Kız koşarak geldi.

— Lee... Lee ölmüş mü?

— Evet. Haydi, onu evine götürelim.

Kızın dudakları titriyordu, Gary’yi beklerken ağladığı belliydi.

— Evin nerede olduğunu bilmiyorum ki...

— Bak, ağlamak yok! Evi beraber bulacağız. Sen şimdi soracaklarıma cevap ver. Çiftliğinizde yüksek binalar var mı?

— Var. Saman ambarımız var.

— Şu anda acaba evinizde ateş yanar mı?

— Ateş yakmazsak soğuktan ölürüz.

— Şu halde işimiz daha kolaylaştı, Sandy.

Biraz ilerde görünen küçük tepeye doğru yürüdü. Kız, ceketinin ucundan tutmuş peşinden geliyordu. Gözlerini, Gary’nin omzundaki kardeşinin cesedinden kaçırmaya çalışıyor, fakat bakışları daima kardeşine doğru kayıyordu.

Tepeye çıkıp uzaktaki ince duman sütununu gören kız, üzüntüsüne rağmen neşeyle el çırptı.

— İşte! Ambarın damı bile görünüyor!

Eve yaklaştıkları zaman Gary, küçük kızı önden gönderdi. Sandy, büyük bir sevinçle annesine ve babasına seslenerek koştu.

Gary, bir çiti dönmek üzereyken kalın bir erkek sesi işitildi.

— Dur! Bir adım daha atma!

Adamın sesi sert ve soğuktu. Gary, sesini çıkarmadan bekledi. Baba Hofmann, bahçe kapısında duruyordu. Elinde eski bir av tüfeği vardı. Sandy, annesi ve Sandy’nin diğer kardeşi evin kapısında duruyorlardı. Kadının acısı çok büyük olmalıydı, çünkü, yüzü üzüntüsünden adeta büzülmüştü. Yabancıya değil, onun omuzundaki cesede bakıyordu.

— Çocuğu yere bırak. Silâhını da beraber!

Gary söyleneni hemen yaptı. Çocuğun cesedini yavaşça yere bıraktı ve yanına da tüfeğini koydu. Sonra birkaç adım geri çekildi.

Hofmann, kırmızı yüzlü ve orta yaşlı bir adamdı. Gözlerinde zeki parıltılar vardı. Yüzünde ihtiyatlı insanların ifadesi vardı.

Çocuğa yaklaştı, tüfeğinin namlusunu Gary'den ayırmadan bir dizinin üstüne çöktü.

Gary:

— Çocuğunuzun başına gelenler pek hoş değil, dedi. Kendinizi toparlamanız gerek.

Hofmann, birden kanlanan gözlerini Gary'ye dikti.

— Ne demek istiyorsun?

— Lee'yi çok zor bulduk. Kızınızın yardımı ile bulabildik. Baktığınız zaman anlayacaksınız. Yalnız, karınızın görmemesine dikkat etmelisiniz.

Adam, yan yan giderek evle çocuğun arasına girdi. Titreyen elleriyle çocuğun paltosunu açtı, önce oğlunun cansız yüzüne baktı, sonra gözlerini vücudunda gezdirdi.

— Aman Tanrım!

Başını kaldırdı. Bir şey soracakmış gibi ağzını açtı, fakat sesi çıkmadı. Adamcağız heyecanından konuşamıyordu.

Nihayet titrek sesle:

— Kim... kim yaptı?, diye sorabildi.

— İki alçak. Kızı da yakalamak üzere iken karşılarında beni buldular.

Hofmann ağlıyordu.

— Tanrı şahidimdir ki, eğer onları yakalarsam...

Gary, adamın sözünü, kesti.

— Onlara bir şey yapamazsın. Evet, leşlerine tükürebilirsin. Yollarına çıktım demiştim ya...

— Sen mi?

Gary, dalgıç takımının yerine almış olduğu tüfeği gösterdi.

— Elimde bu da vardı.

Çiftçi yaşlı gözlerle bir müddet Gary'yi süzdü. Sonra küçük cesedin üzerine yine paltosunu sardı ve kucağına aldı.

— Sen silâhları getir.

Gary, yerdeki silâhları alarak Hofmann'ın arkasından eve doğru yürüdü.

Hofmann :

— Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, dedi.

— Teşekküre değmez. İnsanlık vazifemi yaptım. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.

— Hiç sanmam. Sana çok şey borçlu olduğumu hissediyorum.

— Orada bulunmam sadece büyük bir rastlantıydı, o kadar.

Bir süre konuşmadılar.

Sonra, Gary:

— İzin verirseniz ben yoluma gideyim, dedi. Burada yapılacak bir işim olmadığını sanıyorum.

Hofmann hayretle:

— Aceleniz nedir?, dedi. Biraz bekleyemez misiniz? Böyle gidemezsiniz, size çok şey borçluyum dedim ya!

— Boş verin, bana hiç bir borcunuz yok.

— Olmaz, olmaz! Hiç değilse biraz oturup ısının ve sıcak bir şeyler yiyin. Bu kalleş dünyada elimizde fazla bir şey kalmadığına Tanrı şahidimdir. Ama yine de yiyeceğimiz var. Tanrıya çok şükür. Arzu ettiğin kadar yiyebilirsin.

Yemekten sonra Hofmann çocuğunu gömmek üzere karla kaplı küçük bir tepeye giderken Gary'nin yardım teklifini reddetti. Fakat Gary, o meşgulken

etrafı kolaçan edeceğini söyleyerek gelmekte ısrar etti.

Adam küçük mezarı kazarken Gary sessizce onun hareketlerini izledi. Mezar hazır olunca diğerleri de yanlarına geldiler. Hofmann, İncil'den birkaç dua okudu.

Gary, garip bir hisle sarsıldı. Uzun zamandan beri ilk olarak bir cenaze töreni görüyor. İncil'den okunan sureleri dinliyordu.

Öldükleri yerde kalan, bir hayvan ölüsü kadar saygı duymayan milyonlarca insanı hatırladı. Duaya dahil olmak istiyor, fakat dili dönmüyordu. Kim için... ne için dua edecekti? Neden Tanrı'ya yakaracaktı?

Gary, bunları düşünürken tepenin zirvesinde yürüyor ve civardaki tarlaları kontrol ediyordu. Bu davranışının Hofmann tarafından görülmesine özellikle dikkat ediyordu.

Hofmann, Gary'nin bu davranışını normal olarak gözden kaçırmamıştı.

Gary, aslında çocuğun ölümünden ötürü üzüntü duymuyordu. Neden üzülsün? İçinde yaşadıkları ortamda bir ölüye acıyacak hisleri kalmış mıydı? Hem çocuğu tanımıyordu bile...

Florida'daki balıkçı kulübesinden ayrıldığından bu yana karnı, ilk olarak bu kadar doyuyordu. Keyfi de yerine gelmişti. Utanç duymadan, vicdanî duygulara kapılmadan, büyük bir soğukkanlılıkla rol yapıyor, bu rolü sayesinde sıcak bir kap yiyecek ve yatacak sıcak bir yatak temin etmeye çalışıyordu.

Ertesi sabah kahvaltı ederken Hofmann bazı sorular sordu.

— Sandy, asker olduğunu söyledi. Doğru mu?

— Evet. Chicago'daki Beşinci Ordu'ya bağlıydı. Rütbem başçavuştu. Ama bombardımandan sonra karşı tarafa geçmeme izin verilmedi.

— Köpekler kimseyi geçirmiyorlar ki. Birkaç ahbabım denedi, ama... Boşuna gayret... İyi nişancı mısın?

Gary, sesine samimi bir ifade vererek:

— Evet, dedi. Neden sordunuz?

— Sana bir iş teklif etmek niyetindeyim, onun için sordum. Sana olan borcumu unuttuğumu düşünmeni istemem.

Gary, gülümsedi.

— Bana borcunuzun olmadığını kaç kere tekrarladım. İşe gelince, çiftlik denen şeyi ancak uzaktan gördüm. İnek sağmasını değil, tarla sürmesini bile bilmem.

— Senden böyle bir şey istemiyorum. İşin o yönünü biz hallederiz, önümüzdeki kış işimiz biraz zor olacak, ama... Artık Lee de yok, fakat idare edebiliriz. Sen de işin askerlik tarafına bakarsın.

— Şimdi anladım.

— Bize koruyuculuk, nöbetçilik edersin. Her gün bir serseri tarafından soyulmak tehlikesini göze alamıyorum artık. Gün geçmez biri düşer. Neredeyse, derimizi yüzüp alacaklar. Hem çiftliğin işlerini hem de koruma işini beraber yürütemiyorum. Bizi korumak senin işin olur. Hırsızları, serserileri, çapulcuları evin yakınına sokmazsın...

— Bir karar veremedim. Kışı güneyde geçirmek niyetindeydim.

— Yapacağın işin karşılığını para olarak alamazsın, çünkü paramız yok. Para da verecek olsak nasılsa işine yaramaz. Sana sıcak bir yuva, üç öğün sıcak yemek verebiliriz. Ayrıca, senin gibi birine ihtiyacımız olacak. Tanrı bize yardımını karşılıksız bırakmayacaktır.

— Kalmak isterdim, ama...

Sandy, ipek gibi yumuşak sarı saçlı başını sallayarak lafa karıştı.

— Ne olursun kal!

Bu kadar ısrara karşı koyamayacakmış gibi görünen Gary, teklifi kabul etti.

— Peki, kalıyorum. Hiç olmazsa Bahara kadar kalabilirim. Ondan sonrası için bir şey söyleyemem...

Bütün ev halkı Gary'nin bu kararına sevinerek, ona teşekkür ettiler.

Gary, bir saat sonra kendisine verilen odada tıraş olmuş, sırtına Hofmann'ın temiz bir gömleğini giymişti.

Aynadan akseden tıraşlı yüzüne bakarak:

— Başçavuş Gary Russel, dedi, iyi rol yaptığını söyleyebilirim. Nereye gidersen git işini uydurmasını biliyorsun.

Gary, çiftlik binalarının çevresindeki arazi parçasının dikkatle gözden geçirdi, en küçük ayrıntılarını bile ezberledi. Çevredeki arazinin sadece tek tarafı biraz kapalı kalıyor ve çiftliğe yaklaşmak isteyeceklere saklanacak yer veriyordu. Samanlığın diğer tarafında kalan arazi parçası dik bir meyille iniyor ve uzun bir ova halinde donmuş dereye kadar uzanıyordu. Bu taraftan gelebilecek kimse, samanlığı kendisine siper edinecek olursa çok yakınlara kadar sokulabilirdi. Gary, samanlıkta bulduğu dikenli telle, yamacın kenarına birkaç sıra tökez teli gerdi. Tellerin ucuna da ineklerin boynuna takılan çıngıraklardan bağladı. Yağması beklenen karın altında kaybolacak olan teller yabancıların gözlerinden de saklanmış olacaktı.

Tecrübelerine dayanarak soygunların gece yapıldığını bildiği için gündüzleri uyuyor, geceleri nöbete geçiyordu. Civardaki tarlaları dolaşırken kendisinin de sık sık tekrarladığı bütün hileleri göz önünde tutuyor ve bütün dikkatini gözlerinden çok kulaklarına veriyordu. Karşılaşabileceği kimselerin aç olduğu düşünülecek olursa, onların oldukça tehlikeli olduklarını ya da olabileceklerini aklından çıkarmıyordu.

Gary'nin ilk nöbetinden beri ev halkı rahat uykuya kavuşmuştu. Hofmann, eski alışkanlığın verdiği bir içgüdüyle en küçük tıkırtıda uyanıyor, fakat Gary'nin nöbette olduğunu hatırlayarak tekrar uykuya dalıyordu.

Bir gece, ortalık iyice kararmadan Gary çevreyi dolaştı ve eve döndü. Sandy, radyonun düğmesini henüz kapamıştı.

Gary şaşırdı.

— Ne!, diye haykırdı. Radyo çalışıyor mu?

— Tabiî. Bilmiyor muydun? Çalışmaması için sebep yok... Fakat programlar on para etmez...

Gary, önce Hofmann'ın elindeki gaz lambasına sonra radyoya baktı.

— Fakat nasıl olur? Elektrik yok ki...

— Yel değirmeninden cereyan temin edebiliyoruz, Lee'nin işi... Zavallı çocuk ne yapıp yapmış yel değirmenine küçük bir jeneratör bağlamıştı. Rüzgârlı havalarda elektrik elde edebiliyoruz. Bu takdirde radyoda çalışıyor.

Gary, gözlerine ve duyduklarına inanamıyordu.

— Bir radyo ha! Vay canına! Evde bir radyo var da benim haberim yok, ha istediğim zaman çalabilir miyim?

— Tabiî. Yalnız fazla açmasan iyi edersin. Karımın uykusu çok hafiftir, uyanırsa bir daha uyuyamaz.

— Onu hiç merak etmeyin, çok hafif çalarım.

— İyi geceler.

Hofmann, odadaki tek gaz lambasını alarak yatmaya gitti. Onun arkasından Sandy, iyi geceler dileyerek çıktı.

Gary inanamıyordu. Elinin altındaki radyo sanki canlıymış gibi duruyordu. Üst kattan gelen Sandy'nin sesi duyuldu. Ne dediği pek anlaşılmıyordu.

Biraz sonra bütün ev derin bir sessizliğe gömüldü.

Gary odanın perdelerini açınca, odaya hafif mehtabın soluk ışıkları doldu. Radyonun başına çöktü ve titrek ellerle düğmesini çekti. Radyo

hemen aydınlandı. Hafif bir parazit sesi işitildi. Radyo evvelce kimsenin merak duymadığı çok basit bir aletti. Oysa, şimdi...

Radyoda konuşanlar, müzik çalanlar ve şarkı söyleyenler, nehrin karşı sahilinde güvenlik içinde yaşayanlardı. Radyo, sanki onları uygarlığa bağlayan tek aletti. Yalan da değildi. Radyo dışında uygarlıkla ilgileri yoktu. Radyo birbirleriyle dost olan insanların seslerini veriyordu. Nehrin karşı sahilinde yaşayanlar birbirlerini öldürüp yemeyi düşünmüyorlardı.

Bu radyo, Gary için çoktan kaybettiğini sandığı büyük bir umudun ışığıydı.

Radyo ısındıktan sonra istasyon arayan ibreyi oynattığı zaman midesinin ezildiğini, burkulduğunu hissetti. Son derece heyecanlanmıştı.

Radyodan tatlı bir ses yükseldi. Bir kadın şarkı söylüyordu. Radyo tam şarkının bir kelimesinde çalmaya başladığı için Gary, şarkının baş tarafını duyamamıştı. Bu yarım kelime bile kaybetmiş olduğu dünyasını hatırlamasına yetti.

Başına bu belâyı saranlara bol bol küfür etti... Bombardımandan sonra uyandığı otel odasına küfür etti... Hemen hemen aklına gelen her şeye sistemli olarak küfür ediyordu...

Şarkı söyleyen kadının sesi çok tatlıydı. İnsanın iliklerine kadar işliyordu. Bu tatlı sese bir çıngırak sesi karışıyordu.

Çıngırak sesine kızarak küfür etti. Bu ses de nereden çıkmıştı?

Kesin şu zırıltıyı, sersemler!

Çıngırak ısrarla çalıyordu.

Çıngırak!

Gary’nin ayağa fırlamasıyla kapıyı bulması bir oldu. Kapının kenarındaki tüfeğini kaptığı gibi gecenin loş aydınlığına daldı.

Acelesinden ne radyoyu kapatmış ne de kapıyı arkasından çekmişti. Evin gölgelerine sığınarak iki büklüm yürüdü. Evle samanlık arasında kalan

düzlüğü bir solukta aştı. Binanın gölgesine yanaştığı zaman yavaşladı. Sırtını duvara vererek ihtiyatlı ve kendinden emin adımlarla ilerledi. Binanın köşesine ulaştığı zaman durup etrafı dinledi. Gece ölü bir sessizliğe gömülmüştü.

Gary sırtını duvara yapıştırdı. Usulca başını köşeden uzattı. Yamacın hemen kenarında, yerde yatan bir gölge vardı. Biraz sonra gölge kımıldadı ve gölgeden bir kol uzandı. Gary, yerde yatan gölgenin elini seçer gibi oldu. Gölge, dış teli oldukça aşmıştı. Şimdi iç taraftaki telleri dikkatle yokluyordu.

Evdeki radyo çalıyor ve kadın şarkısına devam ediyordu. Gary, duymamakla beraber radyonun çaldığını kesinlikle biliyordu.

Biraz sonra duyulabilecek silâh sesi, gecenin tadını bozacak, bütün ev halkını uyandıracak, Gary'nin görmek istediği rüya bozulacaktı. Hayır, Hofmann'ların uyanmasını istemiyordu.

Gecenin donuk sessizliğinde sadece yel değirmeninin dönen çarkının gürültüsü duyuluyordu.

Yamaçtaki karaltı, sessizce bir teli daha aşmaya muvaffak olmuştu.

Gary başını geri çekti. Samanlığın karaltısına gömülerek ağır ağır geri çekildi. Samanlığın kapısına kadar geldi. Karanlıkta el yordamıyla yolunu bularak, hurda makinelerin bulunduğu köşeye vardı. Yine el yordamı ile kalın bir demir çubuk buldu. Ağırlığını şöyle bir tarttı. Evet, bu işine yarayacaktı. Geldiği gibi yine ses çıkarmadan samanlıktan çiti ve duvarın dibinden samanlığın köşesine gitti.

Yabancı biraz daha ilerlemişti.

Fakat Gary sabırsızlanıyordu. İçinden yabancıya küfürler yağdırıyordu. Adamın bir an önce harekete geçmesini istiyordu.

Aksi takdirde kadının söylediği şarkı bitecekti.

İçinden:

— Haydi be, it oğlu it!, diye söylendi. Ne yapacaksan yap da işimize bakalım!

Hay Allah kahretsin, kımılda biraz!

Herif oldukça kurnaz sayılırdı. İlk çıngıraklı telden sonra bütün telleri çıngırakları çaldırmadan sessizce geçmişti. Elleriyle araştırarak telleri buluyor, sonra hiç acele etmeden aşıyordu. Hergelenin nasıl olsa acelesi yoktu.

Adam nihayet telleri gürültüsüzce geçmeyi başardı, sonra düzlüğü aştı. İhtiyatlı ve sessiz adımlarla ilerledi. Gary'nin bulunduğu köşeyi geçti.

Garry büyük bir öfkeyle elindeki demir çubuğu adamın ense köküne indirdi. Demirin hızla inmesinden kırılan boyun kemiğinin garip sesi duyuldu. Adamın ağzından ancak «Hıh!» diye bir ses çıkabildi. Olduğu yere yığılıp kaldı. Gary'nin varlığını bile hissetmemiş olduğu belliydi.

Şimdi cesedin ortadan kaldırılması işi kalıyordu. Burada bıraktığı takdirde ertesi günü bir sürü soruyla karşılaşacaktı. Adamın ceplerini araştırdı, ama bir şey bulamadı.

Sessiz adımlarla samanlığın etrafını dolaştı. Mehtapta ölü gözü gibi parlayan bomboş araziyi araştırdı. Adamın arkadaşı varsa, göze görünmüyordu. Adamın yalnız olduğuna kanaat getirince eğilip cesedi omuzladı. Donmuş derenin kenarına kadar taşıdı ve silkeleyip attı. Buzlar çözülünce sular cesedi nasıl olsa beraber sürükleyecekti.

Koşarak eve döndü. Evin kapısına dört adım kadar yaklaştığı zaman evden gelen yabancı sesi duyunca kendisini yere attı ve tüfeğinin namlusunu kapıya doğrulttu. Bir an bekledi.

Konuşma sesi çok alçaktı. Ne söylediği pek iyi anlaşılmıyordu. Sürünerek kapıya yaklaştı. Adamın sesi hâlâ duyuluyordu.

Vay canına!, diye düşündü. Kendi, diğer adamla uğraşırken yoksa...

Ses birden kesildi ve onu bir piyanonun tatlı nağmeleri izledi.

Gary, kendi kendisine söylenerek doğruldu. Radyoyu açık bırakmış olduğunu çoktan unutmuştu.

Radyoda şarkı söyleyen kadını hatırlayınca kapıya doğru atıldı.

Fakat dinlemeyi çok arzu ettiği şarkı çoktan sona ermişti...

8.

Gary, radyonun başına diz çökmüş dinliyordu.

«... feci bir kazaya sebep olmuştur. Geç kalan bir askeri tren, arkadan yetişen ekspresin çarpışmasıyla raydan çıkmıştır. Ekspresin makinisti, havanın karlı olduğunu ve katarın arka fenerlerini göremediğini, gördüğü zaman da treni durduramadığını söylemiştir. Yük treninin bütün vagonları birbirine girmiş ve tren raydan çıkıp devrilmiştir. Soruşturma devam etmektedir. Askeri yetkililer zarar hakkında konuşmaktan kaçınmışlardır. Bu tren, Mississippi kıyısındaki değiştirme birliğini taşımaktaydı.»

«Mississippi hududunda değişmeler birbirini kovalamaktadır. Birçok kahraman artık ailelerine, sıcak yuvalarına kavuşmak üzeredir. Uzun görev devresinden sonra yılbaşını evlerinde geçirmeye hak kazanan askerlerin kısa bir süre daha görevlerinde kalmaları beklenmektedir. Askerî yetkililer Mississippi hududunu koruyan birliklerin sayısı hakkında bilgi vermekten sakınmaktadırlar. Askeri bir sözcü, vatandaşların rahat uyuyabileceklerini, gelebilecek bir tehlikenin söz konusu olmayacağını söylemiş ve sözlerine, doğudaki bölgede bulunabilecek düşman ajanlarına karşı gerekli tedbirlerin alındığını eklemiştir. Söylentilere göre, doğudaki bölgede çalışan ajanların temizliğine kısa zaman sonra başlanacaktır.»

Gary, şaşkınlığından donup kalmıştı.

«Sayın dinleyicilerimiz, bildiğiniz gibi, karşı bölgedeki düşman ajanları zaman zaman bu tarafa geçmeyi denemişler fakat uyanık nöbetçilerimizin şiddetli ateşiyle karşılanmışlardır. Bu ajanlardan hiç biri henüz sağ olarak ele geçirilememiştir. Bu bakımdan, bir yılı aşkın bir zamandan beri üzerimize çöken felâketin sır perdesi kaldırılamamıştır.»

«Bu arada, Pentagon’dan bazı belirsiz işaretler alınmakta ve bir kısım askerlerimizin işgali mümkün olmayan Pentagon’un yeraltı kalesinde

bulundukları anlaşılmaktadır. Bunlar belki de Mississippi’nin doğu bölgesinde sağ kalan son vatandaşlarımızdır.»

«Bütün Avrupa radyoları...»

Gary, radyoyu iki eliyle kavradı ve şiddetle sarstı.

— Yalan söylüyorsun, it oğlu, dedi. Yalan söylüyorsun!

Evet, Radyo yalan söylüyordu, yalan haber veriyordu. Basit bir propaganda stratejisi uygulamaya çalışıyorlardı. Nehrin batı yakasında kalan yirmi iki eyalet «örfi idare» yönetimindeydi. Bunun anlaşılmaması için insanın baştan aşağı odundan yapılmış olması gerekirdi. Radyoda konuşan spikerin sözleri bunu gösteriyordu. Palavra! Spiker, eline tutuşturulan kağıtlardan okuyordu, okumak zorunluğundaydı. Spiker de inanmayabilirdi, ama elinden başka bir şey gelmezdi. Haberi yalan da olsa doğru da olsa, emir aldığı sürece vermek zorunluğundaydı. Söylenenlerin hepsi halkı uyutmak, oyalamak için söylenen kelimelerden ibaretti. Demek ki artık bir dikta rejimi uygulanmaya başlamıştı. İtalya’da Mussolini, Almanya’da Hitler ve Rusya’da Stalin aynı rejimi uygulamışlardı...

Sebap ne olursa olsun spikerin söylediklerinin tümü palavraydı.

Yabancı ajanlar konusu nereden çıkmıştı? Bir buçuk yıldır dolaşmadığı yer kalmamış, oralarda yalnız kendisi gibi yaşamak ve sefil hayatını sürdürmek isteyen insanlarla karışılaşmıştı.

Düşman ajanı, ha!

Hududa gönderilen bir tren dolusu askerin sayısı binlere, on binlere çıkardı. Bütün bu kadar asker bir avuç düşman ajanına karşı mı kullanılıyordu?

Acaba, radyoda söylenilenleri kaç kişi yutuyordu?

Gary yine radyoya kulak verdi.

Yine müzik çalıyordu. Gary, müziğin melodisini anlayamadı. Mamafih, müzik sesi hoşuna gidiyordu. Yere uzandı, güneşe karnını vermiş bir

kurbağa gibi kendisini müziğin sıcak nağmelerine terk etti.

Canı acıyordu...

Her tarafı sızlıyordu...

İçinin kavrulduğunu hissediyordu...

Müziğin tatlı nağmeleri küçük birer iğne gibi her tarafına batıyordu...

Yalnızlığını, kafa üstü yuvarlandığı vahşet dünyasını daha yakından, daha içten hatırlıyordu...

Yattığı yerde kıvranmağa başladı...

Şarkı söyleyen kadın sanki hemen yanındaymış gibiydi...

Bu hayali kadının ellerini tutamıyor, onu kollarıyla saramıyor, altına alamıyordu...

Bütün vücudu dayak yemiş gibi ağrıyordu...

Oysa, Gary tek başına kalmıştı...

Çevresindeki insana benzeyen yaratıkların kendisiyle ilişkileri yoktu...

Kendisinde bulunan canlılık onlarda yoktu...

Kimisi, kendisi koruduğu takdirde yaşayacak, kimiside merhametine sığınacaktı...

Kendisinden başka kimsenin yaşantısı gerçek değildi...

Hiç kimseye güvenilemezdi...

Kimseyle beraber olamaz, ortaklık kuramaz, birlikte yaşayamazdı...

Ama bütün bu insanlar arasında bir kişi vardı...

İrma...

Bu ismi nasıl hatırlayabildiğine şaştı.

İrma! Mücevherleri yerden toplayan, on dokuz yaşında olduğunu söyleyen kız...

İrma'nın yüzünü hatırlayamıyordu...

Zaten onun hakkında hatırladıkları çok azdı. On altı, on yedi yaşlarında göstermekle beraber on dokuz yaşında olduğunu iddia ediyordu...

İrma'nın bir özelliği vardı...

İrma utanmazdı...

Beraber geçirdikleri geceyi hatırladı. Şimdiye kadar onun gibisini bulamamıştı...

Radyodaki şarkıyı dinlerken İrma'yı aradığını, onun körpe vücudunu özlediğini ve onun ateşiyle yandığını anladı.

İrma'nın özlemini çekiyordu...

Onu bırakmakla büyük aptallık etmişti... O zamanlar köprüden geçebileceğini düşünüyordu.

Dünya bir girdaba saplanmış, her şey son bulmuştu.

Gary, hayatta yapyalnız kalmıştı.

Ya nehrin öte sahilindeki it oğlu itler! Düşman ajanı, ha! Şimdi bu hikâyeyi uyduracaklarına bundan bir buçuk yıl önce akılları neredeydi? Neden şimdiye kadar beklemişlerdi? Amerika'nın askeri, uçağı, bombası yok muydu?

Koskoca Amerika Birleşik Devletleri, dünyaya kafa tutan bir ulus, birkaç bombaya boyun mu eğecekti? Ayrıca, kendi ırkını ölüme nasıl terk edebiliyordu?

Gary artık her şeyden kuşkulanıyordu... Acaba bombardımandan daha önce haberleri varmıydı?

Gary kuşkulanmakta haklıydı...

Hiç bir şey bilmiyordu. Nehrin batı yakasında kalanların da fazla bilgileri yoktu. Onların bilgileri de kendisininkinden ileri gitmiyordu. Olay hakkında bilenlerin de ağızlarını açmayacakları muhakkaktı. Radyodaki haberler bunu gösteriyordu.

Pentagon tarafından hazırlanmış bir sürü planlar vardı. Bu planlan bütün dünya biliyordu. Bombardımandan birkaç saniye sonra karşı saldırıya geçilebilirdi.

Ayrıca, Amerikanın bombalanmasından önce alınan bazı haberler vardı.

Bütün Kuzey İngiltere, gizli bir düşman tarafından bombalanmıştı...

Bütün Moskova bölgesi ve Orta Rusya, Kuzeyden gelen bombalarla harap olmuştu...

Hindistanda yapılan tahrip daha da büyüktü...

Avusturalya yerle bir edilmişti...

Çin'in Pasifik sahilleri bombalanmıştı...

Ganj ovası bombalanmıştı...

Bütün Orta Avrupa tahrip edilmişti...

Güney Afrika da aynı zamanda bombalanmıştı ve büyük bir özellik taşıyordu. Çünkü, Güney Afrika'yı yıkan bombalar doğrudan doğruya Güneyden atılmıştı... Fakat Güneyde düşman yoktu.

Bombardımandan altı dakika sonra Genel Kurmay'ın önceden hazırladığı planlara uyularak karşı saldırıya geçilebilirdi, ama hiç bir hareket yapılmamıştı, daha doğrusu yapılamamıştı, çünkü, düşmanın nereden geldiği ve kim olduğu bilinmiyordu.

Yeryüzünün en kalabalık bölgeleri tek elden, aynı gizli düşman tarafından bombalanmış, insanlık çürümeye terk edilmişti. Bu düşmanın yeryüzünde olması imkânsızdı... Bu düşmanı başka yerlerde aramak gerekirdi, ama nerede aranmalıydı?

Nerede?

Nereden geldiği kesinlikle bilinmeyen bir düşmana karşı nasıl davranılabilirdi?

Fakat herkes böyle düşünmüyordu. Moskova'nın bombalanmasından yirmi dakika sonra Rusya, bütün gücü ile zaten harap olmuş Batı Avrupa'ya yüklenmişti. Bütün Avrupa hallaç pamuğu gibi atılmış, taş taş üstünde bırakılmamıştı. Rus kuvvetleri Alaska'ya da saldırmışlardı. Fakat Kanada'dan öteye geçememişlerdi. Hem Amerikan hemde Kanada hava kuvvetleri Rusların saldırısı karşısında güzel bir korunma hattı kurmuşlar ve Rus Hava Kuvvetlerini püskürtmüşlerdi.

İlk kargaşalık geçtikten sonra, Rusların yaptığı saldırı, bombardımanın da onlar tarafında yapıldığı kanısını uyandırmıştı. Fakat Rusya'nın da bombalanmış olması bu kanıları ortadan kaldırmıştı. Bozguna uğrayıp geri dönen Rus uçakları üslerini bulamamışlardı.

Kelimenin tam anlamı ile Dünya büyük bir çıkmaza girmiş, bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Bombardımandan sonra bütün dünya radyoları sanki söz birliği etmişler gibi susuyorlardı. Bir müddet sonra yavaş yavaş uyanmaya başlayan radyolarda sorulan sorular vardı. Bulaşıcı hastalık çeşitleri milyarlarca insanın ölümüne sebep oluyordu. Şimdiye kadar görülmemiş çeşitli hastalıklar baş gösteriyordu. Ani öldüren, ıstırapla kıvrandıran, teneffüs sisteminde kramplar yapan, zihinleri tahrip eden bir sürü hastalık insanlar arasında kol geziyordu...

Fakat bu genel bombalamanın kimler tarafından ve ne amaçlarla yapıldığı bir türlü anlaşılamıyordu. Genel kanı, Batı ve Doğu'nun arasında geçen bir atom savaşı üzerineydi.

Fakat atom savaşına yürümek için emir verecek olan devlet büyükleri, halen sağ iseler, bu bombardımanın bir atom savaşı olmadığını biliyorlardı.

Bombardıman bütün gizliliğini büyük bir kıskançlıkla koruyordu...

Radyoların sesleri yavaş yavaş kesiliyor ve bütün dünya derin bir sessizliğe gömülüyordu...

Amerika'da hâlâ hayat vardı. Kurtulan şehirler vardı...

Hemen hemen Amerika’nın yarısı kurtulmuştu, ama bunun nasıl olduğunu kimse anlamıyordu.

Bombardıman sebeplerinin öğrenilebileceği de kuşkuluydu...

Amerika’nın doğu sahillerinden yüzlerce kilometre uzağa yağan bombaların varlığından ancak, o sırada oradan geçmekte olan gemiler ve yolcuları biliyordu, ama onların da gördüklerini anlatmalarına imkân yoktu. Denize düşen bombalar ancak birkaç yüz insanla milyonlarca deniz yaratığını öldürmekten başka bir işe yaramamıştı.

Bu, bir hata sonucuydu... Mississippi’nin Batısına düşmesi istenen bombalar bir hata sonucu kıtanın doğu sahillerinden denize uçmuştu.

Tabiî, bunu bir mucize saymak gerekirdi. Fakat bunu kimse bilmiyordu. Kimse de öğrenemeyecekti...

Batı Amerika dünya yüzünde sağlam kalan tek bölgeydi. Muhtemelen Himalaya dağlarının bir kısmı, büyük Sahra ve Amazon ormanları da etkilenmemişti.

Bu korkunç gerçeği bilenlerin sayısı çok azdı.

Fakat kimse bildiği gerçekleri açıklamak cesaretini gösteremiyordu...

Gary, sırtını samanlığın buz gibi duvarına dayamış, ilerdeki donmuş dereyi seyrediyordu. Sabahın ilk ışıkları, insanı ısıran soğuk havanın ısınmasında etkin olmuyordu.

Gary, soğuktan donmuş boş tarlalara bakarak içini çekti.

Akşamki olayın izlerini gördü. Yabancının sürünerek geldiği yön ve yamaçta izlerini gördü. Güneşin solgun ışıkları adamın düştüğü yerdeki kan lekesini donuk parıltılarla aydınlatıyordu. Sonra kendi izleri başlıyordu.

Radyoda şarkı söyleyen kışı düşündü...

Sonra, radyonun başındayken aklına gelen on dokuz yaşındaki kızı hatırladı ve derin derin iç geçirdi...

Bir yaz günüydü. Gökyüzü masmavi rengiyle insanın üzerinde dinlendirici bir etki yapıyordu.

Gary, vücudunu gizleyen yüksek otların içinde sırt üstü yatmış, mavi gökyüzünde uçuşan kuşları seyrediyordu.

Mis gibi ot kokusunu derin derin nefes alarak ciğerlerine doldurdu.

Şehirlere sokulamıyordu. Genellikle açık araziyi tercih ediyordu. Buraya daha erken gelmek istemişti, ama olmamıştı. Şu anda Washington civarında olmayı arzu ediyordu. Sandy’lerden ayrılmak kolay olmamıştı. Gitmeye kararlı olduğu halde çeşitli nedenlerle kalması için ısrar etmişler, bir türlü yakasını bırakmamışlardı. Onunda, Sonbahar’da geleceğine dair söz vermesi üzerine gitmesine razı olmuşlardı. Onları artık kendi ailesinden sayıyordu. Küçüklere alışmış, karı ve kocaya ısınmıştı.

Gökyüzünün köpük kadar beyaz bulutları arasında Sandy’nin yüzünü görür gibi oldu. Sandy, yirmi yaşına basınca acaba nasıl bir genç kız olacaktı.

Gelecek kış, niyeti Güney Florida’ya gitmekti. Belki yarımadada yerleşen dostlarının yanına dönecekti. Denizde balık olduğu sürece aç kalmak ihtimali olamazdı.

Öylesine rahat, yerinden öylesine memnundu ki, silâh seslerini duyduğu halde yerinden kımıldamak istememişti.

Önce dikkatle dinledi. Silâh seslerine bakılacak olursa oldukça kalabalık bir gruptu. Fakat ilgisini çekmeyecek kadar uzakta bulunuyorlardı.

Fakat makineli tüfeğin sesini duyunca yerinden doğruldu.

Makineli tüfek!

Büyük bir ihtimalle, makineli tüfek asker demekti...

Bir soyguncu çetesi de eline bir makineli geçirmiş olabilirdi, ama bu zayıf bir ihtimaldi...

Yerinden fırladı içgüdüsüne uyarak arazinin verdiği imkân oranında, otların, ağaçların arasına gizlenerek koşmaya başladı. Tam vahşi bir kaplan gibi sessiz ve süratli hareket ediyordu Ayak seslerinin on metre uzaklıktan bile duyulması mümkün olamazdı. Missisippi nehrinden bu kadar uzakta askerlerin bulunması ne demekti? Yoksa ordu, nehri geçip radyonun söylediği temizlik harekâtına mı girişmişti? Önüne çıkan bir çiti çevik hareketle aştı. Hem koşuyor hem de dua ediyordu. Tabiî, duası herkesin bildiği dualardan değildi. Adını bile unuttuğu Tanrı'ya yalvarmıyordu. Duası, birbiri peşine sıraladığı küfürlerden ibaretti. Hem koşuyor hem de gelenlerin asker olmalarını temenni ediyordu. Artık vahşete alışmıştı. Kısa bir zaman sonra konuşmasını unutacak hayvanlar gibi hırlamaya başlayacaktı. Yaşantı, artık dayanılmaz bir hale gelmişti. Fakat onlar bu kadarına bile hak tanımayacaklardı. Yaşantısından, üzerinde bulunduğu vatandan nefret ediyor ve bu hissiyatını söverek dile getiriyordu.

Böyle de olsa hayatını kaybetmek istemiyordu. Hayır, bir düşman ajanı olarak yakalanıp, bir manga askerin karşısında kurşuna dizilmek istemiyordu.

— Canları cehenneme köpeklerin!...

Henüz otuz küsur yaşındaydı; ölüme hazır değildi, önünde uzun yıllar vardı.

Silâh sesleri oldukça yaklaşmaktı. Küçük bir tepeyi tırmanıp yere yattı. Emekliyerek tepenin zirvesine ulaştı ve başını büyük bir ihtiyatla uzattı. Silâhını uzatarak uzun otları araladı.

Birdenbire kuşkuyla doğruldu.

Bulunduğu yerden, birkaç yüz metre ilerde asfaltı bozuk bir yol görünüyordu Asfaltın üzerinde sadece iki askerî kamyon vardı. İkisi de yarı zırhlı arabalardı. Tuzağa düşürülmüş oldukları belliydi Gary merakla biraz

daha ilerledi. İki kamyonu kıstıranları gözleriyle araştırdı. Kamyonlardan biri yolun kenarındaki hendeğe çok yakındı. Duruşundan arızalı olduğu anlaşılıyordu. İkinci kamyon, birinci kamyondan birkaç metre ilerde durmuştu. Her iki kamyonun şoför mahalinden, yolun iç tarafında kalan fundalık araziye doğru ateş ediliyordu.

Biraz daha dikkatli bakınca makineliyi de gördü. Hendeğin yanında duran kamyonun arka kısmındaki küçük bir pencereden ateş ediyordu.

Asfaltın üstünde bir ceset vardı.

Kamyonların burunları batıya, Mississippi'ye doğru dönüktü.

Gary, nasıl davranacağını hemen planladı. Yerinden doğrulup yola doğru yamaçtan aşağı koşmaya başladı. Tekrar yere kapaklandı ve otların arasında sürünerek ilerledi. Bir müddet durup bekledi. İkinci bir sıçrayış yaptı. Birkaç sıçramadan sonra olayın geçtiği yere iyice yaklaşmış oldu. Yoldakiler tarafından görülmemesi imkânsızdı. Muhakkak görüyorlardı, ama üzerine ateş eden olmamıştı. Böyle yaklaşması askerlerin bildiği bir yaklaşma usulüydü. Belki de sebep buydu...

İlerleldikçe daha kısa ve ihtiyatlı sıçramalar yaptı. Nihayet bulunduğu yerin biraz daha ilerisinde ve kendisinden alçakta kalan arazi üzerinde beş adam gördü. Adamların kamyonlardan görülmesi mümkün olamazdı. Fakat Gary, onları rahatlıkla görüyordu. Beş kişiden dördü kamyonlara ateş ediyordu. Beşincisinde ise hiç bir hareket izi yoktu.

Gary silâhını omuzladı ve sanki avlanırmış gibi rahat rahat, hiç acımadan ateşe başladı. Adamın biri yerinden kalkacakmış gibi bir hareket yaptı, sonra yüzüstü kapaklanarak ters döndü ve hareketsiz kaldı. Diğer üç adam şaşkınlıkla doğruldu. Gary bir kere daha ateş etti. Biri daha göğsünü tutarak yıkıldı. Şimdi kamyondakiler de atışlarını yoğunlaştırmışlardı. Sağ kalan iki kişi vaziyetin kötüye gittiğini görünce kaçmaya başladı. Makineli tüfeğin tatlı sesi duyuldu, sonra birden kesildi. Kaçmakta olan iki adam gık diyemeden yere yuvarlandı.

Bütün ovayı derin bir sessizlik kapladı. Gary, içinin ezildiğini hissediyor, bilmediği ve şimdiye kadar hiç tatmadığı bir acı duyuyordu.

Yerinden kımıldamadan:

— Ateşi kesin!, diye haykırdı.

Kamyondan bir ses duyuldu.

— Ellerini havaya kaldır ve yaklaş!

Gary yavaşça doğruldu ve ellerini kaldırdı. Otomatik silâhı sağ elindeydi. Yola yaklaştı; adımları ağır ve dikkatliydi. Yolun kenarındaki hendeği aşarak yola çıktı. Sonra yolun kenarına çöktü.

— Silâhını yere koy!

Gary tereddüt etti.

— Siz tepeyi tutup arkamı emniyete almazsanız bırakamam.

— Arka tarafın emniyette. Tepeyi göz altında tutuyoruz.

Gary tüfeğini asfaltın üstüne bıraktı.

Kamyondan duyulan ses:

— Kimsin ismin nedir?, diye sordu.

— Başçavuş Gary Russel. Evvelce Beşinci orduya bağlıydım...

Kamyonun penceresinde, çelik miğferli bir baş göründü.

— Kimliğini ispatlayabilir misin?

— Evet.

Gary, sicil numaracını taşıyan madeni plakayı boynundan çıkardı. Subay sicil numarasını inceledi.

— Size teşekkür etmek isterim, dedi. Bizi çok zor bir durumdan kurtardınız. Yalnız mısınız?

— Evet.

Teğmen olan subay bir an için ne söyleyeceğini şaşırarak sustu.

Teğmenin yanındaki adam:

— Chicago'yu sorsak, Teğmenim, dedi.

Gary hemen cevap verdi.

— Chicago mahvoldu. Atom bombası atılmış olacak, hemde yüzlercesi. Atom bombasından ve sari hastalıktan kimse kalmadı. Belki birkaç bin kişi sağdır.

— Bu kadar mı? Söylediklerinden emin misin?

— Kesinlikle. Chicago'dan Florida'ya kadar her yeri dolaştım. İlk yıl oldukça kalabalık vardı, ama bu yaz belki birkaç bini sağ kalabilmiştir.

— Oysa...

— Evet, Teğmenim

— Teşekkür ederim, Başçavuş! Size ne kadar teşekkür etsek azdır. Şimdi şu lâstiği tamir ettikten sonra yola çıkabiliriz.

— Teğmenim...

— Ne var?

— Beni de beraber alabileceğinizi düşünüyordum.

Teğmenin tutumu birden sertleşti.

— İstediğiniz şey imkânsız. Siz bulaşıksınız. Bunun için mi düşmana ateş açtınız? Sizi takdir edebilirim, Başçavuş, ama beraberimde götüremem.

Gary, sanki büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi:

— Fakat, Teğmenim, ben... ben...

— İmkansız.

Gary dönüyormuş gibi yaptı, sonra yine subaya döndü.

— Teğmenim, bana biraz yiyecek veremez misiniz?

— Erzakımız fazla değil. Yiyeceğimizin yolculuk boyu yetmesi gerekiyor. Artık gidebilirsiniz. Biz de lastiği tamir ettikten sonra gideceğiz.

Gary fırsatı kaçırmak istemedi.

— Lastiğinizi ben değiştireyim. Yalnız bana biraz yiyecek verin. Buralarda yiyecek oldukça kıt, Teğmenim.

Subay, Gary'nin ince vücuduna ve parçalanmış elbisesine baktı. Ona acıdığını hissettirmek istemediği yüz ifadesinden belli oluyordu.

— Peki, Başçavuş, dedi. Bizim de fazla yiyeceğimiz yok, ama sizin bizden çok ihtiyacınız var. Şu lâstiği yapın da...

— Hemen Teğmenim. Krikoyu verir misiniz?

Biraz yürüdü ve elini uzattı. Teğmenin kelimeleri üzerinde soğuk bir duş etkisi yaptı.

— Sakın yaklaşma! Sen bulaşıksın... Hastalık geçirmeyen tulumlarımız yok. Krikoyu sana atarız.

Gary şaşırmıştı.

— Tulum da ne oluyor?

— Radyasyon tulumları. Onları giymeye mecburuz. Işınlardan ve mikroplardan korunmak için...

Gary, patlak lastiğe doğru yürüdü.

— Lütfen dikkat edin, Teğmenim. Arkamdan ateş edilmesini istemem.

Önüne atılan krikoyu yerleştirdi. Kamyon ağır ağır yükseldi.

Gary neşelenmişti, fakat belli etmiyordu. Bu askerlerin Pentagon'dan olduklarını tahmin etmişti. Askerlerin böylesine çabuk kanabilmeleri ne kadar bilgiciz oldukarını ve burada yaşayanların ne tadar vahşi olduğunu bilmediklerini gösteriyordu.

İçin için gülerek, enayiler, diye düşündü.

Pentagon'dakiler hâlâ yumuşak ve medenî insanlardı. Buralarda yaşayanlara inanacak kadar bilgisizdiler. Doğudan geldikleri belliydi.

Muhtemelen Mississippi üzerindeki bir noktaya gidiyorlardı. Her kamyonda üç asker vardı. İki kamyon ve altı kişi...

Gary heyecanını belli etmeden lastiği yerinden çıkardı. Sonra yedek lastiği taktı. Bijon somunlarını sıktıktan sonra krikoyu indirdi. Yeni taktığı lastikten hafif bir ses geliyordu... Kaçak havanın sesi... Çünkü supap kapağını çıkartmış, küçük birçöp sıkıştırdıktan sonra tekrar yerine tamıştı.

Doğrulup ayağa kalktı.

— Krikoyu istiyor musunuz, Teğmenim?

Subay tereddüt ediyordu. Krikoyu tekrar alacak'larını her halde düşünmemişti. Düşünmüş olsa Gary'nin lastiği değiştirmesine razı olmazdı. Şimdi krikoda da mikrop olabilirdi. Canının sıkıldığı yüzünden belli oluyordu.

— Kamyonun arkasına at, ama yavaş ol!

— Emredersiniz, Teğmenim.

Gary kamyonun arkasına geçti. Arka kapı açıktı. Kamyonun karanlık içine bir göz attı. Makinelinin namlusu göğsünü gösteriyordu. Makinelinin başındaki asker bir sandığın üstünde oturuyordu. Dudaklarının arasından bir izmarit sarkıyordu. Kamyon ağzına kadar sandıkla doluydu, Gary, adamın burnundan çıkan sigara dumanını derin derin ciğerlerine çekti.

Asker terslendi.

— Fazla sokulma, oraya atıver!

— Peki, asker, bozulma!

Gary, elindeki krikoyu en yakın sandığın üstüne bıraktı. Gözünü sigaradan ayırmadan geri geri gitti. Asker uzanıp kapıyı çekti.

Teğmen:

— Teşekkür ederim, Başçavuş, dedi. Raporumda bu olaydan söz edeceğim. Bugün vatana büyük bir görevde bulundunuz.

— Teşekkür ederim, Teğmenim. Bana biraz yiyecek verecektiniz ?

— Evet, şimdi...

İki adet yiyecek paketi uzattı.

— Daha fazlasını veremeyeceğim. Bizim de sıkıntımız olduğunu söylemiştim. Nerede bulunduğumuzu biliyor musun?

— Ohio'dasınız, Teğmenim. İndiana hududuna çok yakınsınız. Geceyi şehirde geçirmemenizi tavsiye ederim. Üzerinize kalabalık olarak çullanabilirler. Açık arazide konaklamayı tercih etmelisiniz.

— Tekrar teşekkür ederim. Başçavuş. Biz uzaklaşıncaya kadar silahınıza dokunmayın. Şimdilik hoşça kalın!

Şoför motoru çalıştırdı. Kamyonu geri vitese takarak yola çıkardı, sonra kornaya bastı.

Her iki kamyon da aynı anda hareket ettiler.

Gary iki kamyonun arkasından baktı.

— Güle güle, diye söylendi. Siz de bir gün benim durumuma düşersiniz!

Makinelinin başındaki er, kamyonun arka camından bir paket sigara attı. Gary eğilip sigara paketini aldı. Sonra silâhına uzandı. Doğrulduğu zaman kamyonlar çoktan uzaklaşmışlardı.

İki kamyon tamamen gözden kaybolunca acele adımlarla yoldan ayrılıp araziye daldı ve kamyonların gittiği yöne doğru yürüdü.

Kamyonun lastiği hava kaçırdığı için onlara nasıl olsa mola verdikleri zaman yetişebilirdi.

⁂

Kamyonlar küçük bir koruda arka tarafları birbirine dokunacak şekilde park edilmişti. Demek ki her iki şoför mahaline de birer makineli tüfek yerleştirilmişti. Makineli tüfeklerin görüş sahafı genişletilmiş olduğu için her tarafa hakim olabilirlerdi. Kamyonların park edildiği koru, evvelce

turist arabalarının park edilmesi için devlet tarafından yaptırılmış bir konak yeriydi. Çakıl kaplı dar bir patika asfalttan ayrılarak korunun içine doğru gidiyordu. Korunun tam ortasında birkaç tahta masa ve sandalye vardı. Masa ve sandalyeler, her nasılsa, kışın yakacak olarak kullanılmamıştı. Alaca karanlıkta, ağaçların gölgesine park edilmiş olan kamyonlar koyu birer leke gibi duruyordu. Gary, asfalt yolu izlemiş olsaydı, kamyonları muhakkak ki bulamazdı.

Yolun ters tarafındaki ağaçların çevresinde büyümüş olan otların arasına yatarak konvoyu nasıl ele geçirebileceğini düşünmeye başladı.

Askerler acemiydi. Aksi takdirde bu kadar yaklaştığı halde fark etmemeleri imkânsızdı. Ancak, kamyonları da kolay kolay vermezlerdi, tabiî. Yaklaşık olarak iki saatten beri otların arasında beklediği halde kendisine bir harekât plânı çizememişti. İki kamyonun da şoför mahallinde birer nöbetçi vardı. Acemi herifler sigaralarının kırmızı lekelerinin karanlıkta görülebileceğini hiç düşünmüyorlardı. Yaktıkları kibritlerin ışığı şoför mahallinde yalnız olduklarını gösteriyordu. Kamyonun hemen yanında yatan karaltıları da seçebiliyordu. Eğer kamyonların arka tarafındaki sandıkları beklemek üzere birer kişi daha varsa, yerde yatanlar iki kişi olabilirdi, çünkü altı kişilik bir ekipti.

Gary’nin kafası makine gibi çalışıyor ve olumlu sonuç verebilecek bir plan tasarlamaya çalışıyordu.

Nöbetçi kamyonun yan penceresinden başını uzattı.

Kamyonlardan birinden hafif bir gürültü geldi.

— Hey, Jackson!

Diğer kamyondaki nöbetçi de başını uzattı.

— Ne izliyorsun?

— Saat kaç oldu? Benim saat durmuş.

— Gece yarısı oluyor.

— Yeteri kadar uyumadılar mı? Şunları uyandıralım da ayaklarımızın uyuşukluğunu giderelim.

— Fena fikir değil. Neredeyse oturduğum yerde

Kamyonların civarından ayak sesleri duyuldu. Fısıldaşmalar oldu. Gary, sürünerek biraz daha yaklaştı. Nöbet değiştiren askerler ölüleri yerlerinden oynatacak kadar gürültü yapıyorlardı.

Yerdeki adamlardan biri uyandı ve başını kaldırdı.

— Ne oluyor?

— Gece yarısı oldu, nöbet değiştiriyoruz, Teğmenim.

— Böyle gürültü yapmanız mı lâzım? Biraz daha sessiz olamıyor musunuz?

Teğmen tekrar yattı. Sağa sola döndükten sonra, kamyonun yanına doğru yuvarlandı ve ayağa kalktı.

— Gözlerinizi dört açın ve dalga geçeyim demeyin. Saat tam beşte beni uyandıracaksınız.

— Emrederdiniz. Teğmenim!

Subay pantolonunun düğmelerini çözerken Gary'nin bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Gary olduğu yere yapışarak bekledi. Teğmen bir ağacın kenarında durdu ve...

Gary sessizce doğruldu, uyku sersemi olan subayın elleri meşgulken arkadan saldırdı. Bir elini bağırmasını önlemek için ağzına kapatırken diğer eliyle bıçağını teğmenin sol böğründen kalbine doğru daldırdı.

Teğmenin gırtlağından hafif bir hırıltı yükseldi, dizleri gevşedi ve Gary'nin kollarında asılı kaldı. Gary, subayın ağırlığını sağ koluna alarak bıçağını çekti ve adamı sessizce yere yatırdı.

Biraz sonra işini bitirmiş gibi sakin adımlarla yürüyerek kamyonun altına girdi. Askerlerden biri konuşacak olsa derhal ateşe başlamaya kararlıydı. Şoför mahallinde oturan asker bir kibrit çakarak sigarasını yaktı. Gary,

teğmenden aldığı otomatik tabancanın kabzasını sıkı sakı kavrayarak bekledi. Kuşkulanan yoktu. Usulca kamyonun altında yatan diğer adama yanaştı. Teğmene uyguladığı aynı tekniği uyumakta olan adama da uyguladı. Adamın kalbine soktuğu bıçağın darbesini pekiştirmek için, bıçağı çekerken biraz büktü. Adam gık bile diyememişti. Sadece son bir titreyişle ayakları kımıldamıştı, o kadar. Gary, adamın üstüne kapanmış olarak etrafı dinledi, sonra bıçağın kanını adamın elbisesine sildi. İki kişiyi göz açıp kapayıncaya kadar kisa bir zamanda temizlemişti...

Yattığı yerden kamyonun kapısına kadar sürünerek ancak yarım saatte varabildi. Kamyonun çelik karoserine adeta yapıştı ve santim santim doğruldu. Bu sefer elinde iri bir kaya parçası vardı. Pencereye yaklaşana kadar ilerledi doğrulunca kaya parçasını kamyonun üzerinden aşırarak öbür tarafa savurdu. Kayanın yere çarpmasından meydana gelen gürültüyle yerinden sıçrayarak doğrulan nöbetçi başını gürültünün geldiği yere çevirince Gary. teğmenden aldığı tabancanın kabzasını bütün gücüyle nöbetçi askerin başına indirdi. Darbenin etkisiyle bayılan nöbetçi direksiyonun üzerine kapanırken saçlarından yakaladı ve yavaşça koltuğun üzerine itti. Sonra etrafı dinledi, fakat her iki kamyondan da ses çıkmıyordu. Bu dakikaya kadar kimse durumun farkına varmamıştı.

Kapıyı sessizce araladı ve içeri büzüldü. Biraz önce nöbeti teslim eden nöbetçi horul horul uyuyordu. Gary kamyonun içine doğru uzandı. Öldürücü darbesiyle, uyanan askeri de cehenneme yolladı. Asker biraz debelendi; ağzının kenarından sızan kan boynuna doğru süzüldü.

Gary’nin niyeti bütün askerleri öldürmek değildi, çünkü öğrenmesi gereken şeyler vardı. Aksi takdirde nehrin öbür tarafına geçmesi söz konusu olamazdı. Önce ne yapacağını tasarladı, sonra ani bir hareketle kamyonun kapısını açıp yere atladı. Artık gürültüsünü gizlemeye çalışmıyordu, ikinci kamyona doğru yürüdü.

Nöbetçi başını pencereden uzattı.

— Gürültü etmesene, salak. Teğmeni uyandırıp başımıza belâ edeceksin.

Gary tabancasını askerin burnuna dayadı .

— Dışarı gel bakalım, dostum. Acele et, numara yapmaya kalkma. Yoksa... sen bilirsin.

Çok şaşıran askerin bakışları tabanca ile Gary'nin arasında mekik dokuyordu.

— Vay be... sen...

— Kes sesini dedik! Çık dışarı!

Nöbetçi, ayakları birbirine dolaşarak dışarı fırladı.

— Dur, dur, sinirlenme, çıktım işte!

— Kamyonun arkasındaki arkadaşını da dışarı çağır, çabuk!

Asker, kamyonun kapısını vurarak uyumakta olan askeri uyandırdı. Zavallı adamcağız yerinden fırlayıp başını kapıdan uzattı:

— Ne oluyorsun, yoksa...

Gözleri şaşkınlığından yerinden fırlayacakmış gibi açıldı. Sözünü tamamlayamadan şaşkın şaşkın Gary'ye baktı.

Gary:

— Dışarı gel de ne olduğunu görürsün, dedi.

İki askeri yanyana, kamyonun önüne dikti. Ellerini başlarının üzerinde kenetletti.

Sonra karşılarına geçip ters ters baktı.

— Şimdi, ya sorularıma namusunuzla cevap verirsiniz, dedi. Yoksa... yoksa hiç acımadan derinizi yüzerim. Seçim hakkını size bırakıyorum.

Askerlerden biri:

— Ben bir şey bilmiyorum, dedi.

— Nereye gittiğinizi de bilmiyor musun?

Askerler birbirlerine bakıştılar.

Gary, tabancasını ilk konuşan askerin burnuna dayadı ve bastırdı.

— Nereye, söylesene?

Askerin yüzü sarardı, sonra suratını asarak:

— Fort Madison diye anılan bir yerdeki köprüye, dedi. Oradan da...

Gary tabancasının namlusunu birden savurdu ve askerin yanağına yapıştırdı. Namlunun ucundaki arpacık askerin yanağını boydan boya yırttı.

— Ulan hergele, beni mi kandırıyorsun! Bana mı yutturacaksın, ha? Fort Madison’daki köprünün ortası bombalandı. Bir yıl kadar oluyor.

Asker elini kanlı yanağına götürdü. Cevap vermek istedi, fakat konuşamadı. Gırtlağından hırıltılı bir ses çıktı. Gary, hiç tereddüt etmeden askerin midesine iki kurşun sıktı. Silâh sesi gecenin sessizliğinde yankılar yaparak dağıldı. Asker karnını tutarak yan devrildi.

Gary bu sefer diğer askere döndü.

— Sen ne dersin, dostum? Arkadaşının söylediği doğru muydu? Fort Madison’a mı gidiyordunuz?

Askerin dili birden çözüldü. Bülbül gibi konuşmaya başladı.

— Hayır, Fort Madison’a gitmiyorduk. Rocky isimli bir köprü varmış, St. Louis civarında bir yerdeymiş. Bizi orada bekliyorlar.

— Kim bekliyor?

— Bilmiyorum. Yemin ederim ki bilmiyorum ve doğru söylüyorum. Bu kamyonları oraya götüreceğimizi biliyorum, o kadar.

— Kamyonları mı? Kamyonlarda ne var?

— Altın. Hem de külçe altın.

— Yalan söylüyor olmayasın?

— Doğru söylüyorum. İnanmazsan bak, anlarsın. Üç kamyon geliyorduk. Dağlık bölgeden geçerken saldırıya uğradık. Biz kaçabildik. Yüzbaşımız,

orada bırakmak zorunda olduğumuz kamyondaydı.

— Altını kime teslim edecektiniz?

— Bilmiyorum.

— Devletin paçası iyice çıkıştı galiba, ne dersin, ha? Üç kamyon altın!... Buraya kadar gelebilmenize bile şaşmalı. Sizin gibi çaylakların buralara kadar gelmesi büyük bir mucize. Washington'dakiler nasıl?

Asker başını kaldırıp Gary'nin yüzüne baktı.

— Biz Washington'dan gelmiyoruz ki. Fort Knox'tan geliyoruz.

— Vay canına!...

Gary kuşkuyla askere baktı.

— Peki, bu kadar kuzeyde ne arıyorsunuz?

— Bilmem. Emri veren ben değilim ya! Teğmen, bu tarafa gelerek elli numaralı asfaltı takip edeceğimizi söylemişti. Biz de söyleneni yaptık... Sizin gibi düşman ajanları karşımıza çıkıncaya kadar da...

Gary, askerin sözüne aldırmadan sordu.

— Kamyonları teslim ettikten sonra ne olacaktı?

— Her halde onlarla birleşecektik.

— Birleşmenizi söylediler mi?

— Evet. Hastalık kapmadığımız takdirde. Şu tulumları hiç çıkartmamamız gerekirdi, ama teğmen, düşman ajanları... sizler yokken çıkartabileceğimizi söylemişti. Köprüde bizi kontrol edecekler. Bulaşık değilsek karşı tarafa geçebilecektik. Senin sağlıklı olmana sevinmedim değil. Doğrusu hastalık kapmak istemezdim.

— Şimdi ne olacak? Teğmen öldüğüne göre, salak salak ne bakıyorsun, öldü dedim, duymadın mı? Acıyacak mıydım, yani?

Asker gözünün ucuyla öbür kamyona bakıyordu. Umudunu hâlâ kaybetmemişti.

Gary:

— Arkadaşlarının sana bir yardımı olamaz, dedi. Hepsi cehennemde buluştular. Sen ne yapacaksın? Sağ kalan sadece sensin.

Asker hemen cevap vermedi, önce kamyona, sonra ayaklarının dibinde yatan arkadaşının cesedine baktı. Yine de ümitleniyor olmalıydı.

— Pek emin değilim. Teğmen yapacağımız her şeyi söylemiyordu. Aşağı yukarı biliyorum. Teğmende yazılı emir var, yüzbaşıdan almıştı. En iyisi doğruca köprüye gitmek ve yaptıklarını... yani, olanları anlatmaktır.

— Subayların olmadan kendi başına geçebilir misin? Parolayı biliyor musun?

— Paroladan haberim yok. Badiğim kadarıvla köprünün altında onların gelmesini bekleyecektik. Söylemiştim ya bizi beklediklerini!

— Sizden başka gelen var mı? Yalnız siz misiniz? Yani, sizin gruptan başka konvoy var mı?

Asker başını «Hayır» anlamında salladı.

— Bildiğim kadarıyla, hayır. Biz karşıya geçebilirsek, başkaları da gelecek.

— Demek yollar yine askerî kamyonlarla dolacak, ha? Şu ahmaklar size neden bir muhafız kıtası vermediler? Bu bölgedeki durumu bilmeleri gerekirdi.

Asker acı acı güldü.

— Gönderecekleri kadar asker yok, Başçavuşum. Adamlarımızdan çoğu bombardıman sırasında dışardaydılar. Kimisi hastalıktan öldü, kimisi korkudan kaçtı. Bir avuç askeriz. Belki yüz kişi. O zamandan beri yer altında yaşıyoruz. Kamyonlarımız çok, ama bunların idaresi için yeterli adam yok.

Gary bir adım geri çekilip etrafı dinledi.

Kafası saat gibi çalışıyordu.

İki kamyon yükü altın, hem de külçe altın! Mississppi'nin batısındaki hükümetin parçası bu altınlara ihtiyaç gösteriyor. Bunlar ulaşacak olursa gerisi gelecek... Fakat hedefine varan iki kamyon, Fort Knox'ta bekleyen yüz kamyondan değerlidir, özellikle, eğer bu asker köprüye vardıkları zaman bildiklerini anlatacak olursa...

Gary:

— Teğmeni de beraberimizde götürsek iyi olacak dedi. Soruyla karşılaşacak olursak teğmenin cesedini görmeleri işimize yarayabilir. Şurada... ağaçların altında. Haydi, git getir!

Asker korkarak etrafına bakındı.

Gary tabancasını doğrulttu.

— Haydi! Sallanma...

Asker acele adımlarla ağaçların gölgesine daldı. Biraz sonra teğmenin cesedini bulmuştu. Cesedi sırtlarken kendi kendisine söylenip duruyordu.

Teğmenin cesedini kamyonun arkasına attı. Sonra Gary'nin vereceği emri bekledi.

Gary:

— Harekete hazır mısın?, dedi. Benzinimiz ne âlemde?

— Durduğumuz zaman doldurmuştuk. Arabalarda yedek benzin de var.

Biraz tereddütten sonra çekine çekine ekledi.

— Biliyor musun, o lastik numaran fena değildi.

Gary bir kahkaha attı.

— Dur bakalım, bu en küçük numaramız, dedi. Bu iki kamyonda da erzak ve cephane var mı?

— Bol miktarda. Belki ayrılmak gerekir düşüncesiyle kamyonlar ayrı ayrı donatılmıştı.

— Kamyonun birini ben alacak olursam, diğerini köprüye kadar götürebilir misin?

— Tabiî, ama... sen... yoksa...

— Benim için kafa patlatmana lüzum yok, aslanım! Sen kendini düşün. Eğer yalanını yakalarsam elimden çekeceğin var. Anlaşıldı mı? Ben bu kamyonu alıyorum.

— Geçemezsin boşuna uğraş...

Gary'nin niyetini anlar gibi göründü.

— Neden bu kamyonu alıyorsun? Hem teğmenin cesedi de bu kamyonun içinde.

— Benim köprüyü geçmeme teğmen yardımcı olacak, salak! Yalnız şu sözlerimi sakın unutma. İki yıldan beri bu cehennemin içinde yaşıyorum. Eğer sen de yaşamak istiyorsan, gözlerini dört aç. Hiç sormadan silâha davran ve ateş et. Bu geceki gibi sersemce hareket edersen, uyandığın zaman gırtlağını kesik bulursun. Anlaştık mı?

Sonra aklına gelmiş gibi:

— Ah, sahi dedi. Unutuyordum. Senin yerinde olsam sonbahar gelince güneye giderdim.

— Anlayamadım? Böyle şey olur mu? Peşinden gelip durumu anlatırım ve...

Gary, askere dik dik baktı ve gür bir kahkaha savurdu.

— Gelmek için aman acele et, salak! Onlara anlatacağın bir şey yok ki. Galiba durumu kavrayamadın. Sen düşman ajanı değil misin?

Askerin yüzündeki şaşkınlık ifadesi geçmeden sert bir yumrukla adamcağızı yere yıktı.

Ayağının burnu ile baygın askeri dürttü, kımıldamadığını görünce kamyonun kaputunu açtı. Distribütör kapağını alıp cebine attı. Bununla da yetinmedi, buji kablolarını çekerek kopardı. Vantilatör kayışını ne kadar

uğraştıysa çıkartamayınca vazgeçti. Kendi boyunda olan askerlerden birinin elbisesini çıkardı ve hemen giyindi. Sicil plakasını da kendi boynuna geçirdi.

Sonra şoför mahalline kuruldu.

Motoru çalıştırdı ve farları yakmadan kamyonu asfalta çıkardı. Güneye doğru epey yol aldı. Açıklık bir arazide durdu, makineli tüfekle nişan alarak birkaç el ateş etti. Askerden aldığı sicil plakasına bakarak adamın ismini ve numarasını ezberledi. Yeni kimliğine göre ismi Forrest Gustavson'du. Teğmenin cebinde bulduğu kâğıtları iyice okuyup ezberledi. Konvoyda kalan tek asker olduğuna göre teğmenin kâğıtlarını okumak hakkıydı. Yeni edindiği kişiliğinde bir hata yapmayacağından emindi. Yalnız bir aksilik olabilirdi. Köprüdeki askerler arasında Forrest'i tanıyan çıkabilirdi. Ama umursadığı yoktu.

Köprüye elli kilometre kala teğmene bir tulum giydirdi. Kendisi de tulumlardan birini sırtına geçirdi.

İki yıl... Tam iki yıl olmuştu!

Zilzurna sarhoş olduğu gündün beri tam iki yıl geçmişti!

İki yıl kaçmış, saklanmış ve hayatta kalmak için canını dişine takmıştı!

Tanrı bilir...

Çünkü, sayısını hiç hatırlamıyordu...

Bütün bunlara geçmişin tatsız olayları olarak bakıyordu. Kendisi öldürmedeydi, onlar nasıl olsa günün birinde öleceklerdi, çünkü, zayıfın yaşamaya hakkı olmadığı bir ortamda yaşıyorlardı. Nasıl olsa ölecek değiller miydi? Bir an evvel ölmeleri daha iyi değil miydi?

Yaşamak...

Bütün umudunu hayatına bağlamıştı.

Artık kötü günlerin sonu gelmek üzereydi, çünkü, köprüye çok az mesafe kalmıştı.

Karşıya geçecek ve her şeyi unutacaktı. Uykusuz, kadınsız geçen gecelerini unutacaktı. Karısıyla yatmak için ormanda boğazladığı zenciyi... iş bittikten sonra kendisini vurmaya kalkan kadının bir vuruşta göğsünü karnına kadar yardığını...

Hepsi unutulacaktı... İşte köprü yaklaşıyordu!

İşte karşı taraf!

Karantinasız... Sağlam ve sağlıklı karşı taraf!...

Köprüye yaklaştığı zaman hızı on kilometreyi geçmiyordu. Hızını biraz daha düşürerek beton köprüye daldı.

Bir an bu yaptığı işin delilik olup olmadığını düşündü. Amacına bu kadar yaklaştıktan sonra gerisin geriye dönüp kaçmak istiyordu.

Kendi kendine söylendi.

— Aklını mı kaçırdın, sersem?

Bütün ruhunu sarsan korkusunu zorlukla yendi. Ağır ağır yoluna devam etti.

Köprünün tam ortasında geçit vermeyecek şekilde iki tank duruyordu. Gary, frene basıp kamyonu durdurdu. Tankların küçük çaplı toplarının namluları tam kamyonun üzerine dönmüştü. Gary bu küçük deliklere baktı. Hem korkusundan titriyor, hem de neşesinden kahkahalarla gülmek istiyordu.

İşte tanklar... işte topların ateş etmek için fırsat kollayan namluları...

Gary, namluların tam ortasında duruyordu. Tanklarda bir kıpırdanış olmadı.

Kamyondan atlayıp kolunu salladı. Arabanın çamurluğuna dayanarak karşı tarafın harekete geçmesini bekledi.

Canı sigara içmek istiyordu, ama sırtındaki radyasyon tulumu buna imkân vermiyordu.

Biraz sonra köprünün öbür başından bir cip çıktı hızla yaklaştı ve iki tankın arasında acı bir frenle durdu. Cipten tulumlu beş kişi çıktı. Silâhları ellerinde olduğu halde tankların arasından geçerek kamyona doğru yürüdüler.

Gary yerinden kımıldamadı. Etrafını dikkatle süzerken korkusunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Beş adam yaklaştığı zaman, içlerinden birinin eliyle işareti üzerine Gary, kamyondan uzaklaşarak köprünün korkuluğuna dayandı ve bekledi.

Tulumlu askerler kamyona yanaştılar. Kamyonun altını üstüne getirdiler, fakat teğmenin cesediyle sandıklardan başka bir şey bulamadılar.

Askerlerden biri şoför mahalline bindi. Etrafı gürültülü bir motor sesi kapladı. Tanklardan biri ağır ağır manevra yaparak kamyonun geçebileceği kadar kenara çekildi. Kamyon geçtikten sonra yine ağır hareketlerle eski durumunu aldı. Diğer askerler Gary’nin etrafını sardı.

Hep beraber tankların arasından geçerek cipe bindiler. Cip keskisi bir manevrayla döndü ve koprünün başına doğru hareket etti.

Gary’nin iki yanında oturan askerler merakla Gary’yi süzüyordu. Gary sinirlerinin biraz gevşediğini hissederek rahatça arkasına yaslandı.

Nihayet başarmıştı. İki yıldan beri tasarladığı plân gerçekleşmişti!

İki yıl süren vahşet hayatı nihayet sona eriyordu...

9.

Gary, diğer askerlerle beraber cipten indi.

Tuğladan yapılmış küçük bir binanın önünde durdular. İçlerinden birisi çelik ve ağır kapıyı zorlukla açtı. Onun peşinden diğerleri de girdiler. Sonra kapıyı içerden sürmelediler.

Odanın ortasına toplanarak beklediler. Birkaç saniye sonra tavanda açılan küçük bir pencereden odaya koyu gri renkli, yoğun bir sis bulutu yayıldı.

Gary, istemediği halde korkuyla ellerini kaldırıp geriledi. Fakat arkasından ittikleri için tekrar koyu sisin içine girmek zorunda kaldı.

Gary bu odanın dezenfekte odası olduğunu çok geç anlıyordu...

Karşı tarafa geçen askerlerin dezenfekte odası burasıydı. Öldürdükleri adamların cesetlerini nehre atmak için dışarı çıktıkları zaman tulum giyiyorlar ve dönüşlerinde tulumlarıyla birlikte dezenfekte oluyorlardı. Böylece bütün mikropları temizlenmiş oluyordu.

Gary, gri sisin içinde kalınca diğer askerleri göremez oldu. Bir süre sonra dezenfekte için kullanılan gazı süratle emen hortumların homurtusu duyuldu. Sis yavaş yavaş dağıldı. Askerler hemen tulumlarını çıkarmaya boşladılar. Gary de elini tulumun fermuarına attı, fakat askerlerden biri Gary’nin bu hareketini engelledi.

— Acele etme, dostum! Biraz sabretmen gerekiyor. Henüz muayeneden geçmedin. Biraz bekle, biz çıkalım, sonra sen çıkacaksın.

Vay canına!...

Bu da nesi?

Biraz önceki korkusu yine tazelendi. Gary, soyunan askerlerin hareketlerini inceledi. Askerler teker teker odadan çıktılar. Çelik kapı arkalarından kapandı.

Gary odanın ortasınca tek başına kalmıştı...

Elini yine fermuarına attı ve tulumunu çıkardı.

Bu sırada çelik kapı tekrar açıldı ve kolunda «Kızıl Haç» işareti olan bir çavuş odaya giıdi. Tecrübeli bakışlarını Gary’nin üzerinde dolaştırdı.

— Bana kahramanlık madalyası vermeleri gerekirdi, dedi. Senin bulaşık olmadığın ne malûm...

Gary’nin korkusu birden dağıldı. Biraz da başçavuş olmasının verdiği otoriter bir sesle:

— Belki bulaşık değilim, dedi.

Sonra asker kimliğinde olduğunu hatırladı.

— Haydi, ne yapacaksanız yapın da bir an evvel bu odadan kurtulayım. Burada yalnız kalmak tüylerimi diken diken ediyor.

— Acale etme, asker. Öyle kolay kolay çıkamazsın. Her şeyden önce sağlık denemelerinden geçmelisin. Uzat bakalım kolunu...

— Neden?

— Bir sakıncası mı var?

Çavuş uzanarak Gary’nin koluna yapıştı.

— Kan tahlili yapacağız. Mikrop taşımadığından emin olmalıyız. Sağlıklı olduğun hususunda hiç bir kuşkumuz kalmamalı.

Enjektörün iğnesini Gary’nin kolunun iç kısmındaki damara daldırdı ve bir tüp kan aldı.

— Kan gurubun nedir?

— Bilmem.

— Sicil plakanda yok mu?

Uzandı, Gary'nin boynunda asılı duran plakanın arkasını çevirip baktı.

— AB grubu, ha. Çok ender bulunur bir kan grubu...

— Ne demek istediniz?

— AB kan grubu daha çok güney illerinde bulunur. Yani, sıcak iklimlerde. Çinlilerde daha sık rastlanır. Her halde güneylisin. Ha, ismin de Forrest... Güneyli ismi...

Gary cevap vermedi. Dikkatle çavuşu dinliyordu.

Korkusunun verdiği öfkeyle söylendi.

— Gelirken biraz yiyecek getirebilirseniz memnun olurdum. Kumanya yemekten usandım.

— Anlaşıldı.

Çavuş işini bitirip odadan çıktı.

Gary, yere oturdu ve düşünmeye başladı. Forrest'in sicil plakasını çalmıştı, adamın ismini iyice ezberlemişti, ama kan grubuna bakmak aklına gelmemişti. Düşünmediği ya da düşünemediği birçok ayrıntılar vardı. Unutmuş olduğu ayrıntılar yüzünden kurşuna dizilebilirdi. Teğmeni bıçaklamış, dört askeri öldürmüştü. Teğmene radyasyon tulumlarını çıkarmamaları gerektiği emirde bile yazılıydı. Yolda gelirken düşman ajanları ile temas etmedikleri için tehlike söz konusu olmayacağını düşünerek tulumları çıkartmış olmalıydılar.

Düşman saldırısına maruz kaldıkları zaman Teğmen tulumunu neden çıkartmış olabilirdi? Daha sonra kendisi tarafından teğmene giydirilen tulumun, teğmen öldürüldükten sonra giydirilmiş olduğu belli olmaz mıydı? İşte bütün bu soruların cevaplarını vermesi gerekirdi.

— Hay Allah kahretsin!, diye söylendi. Keşke teğmeni getirmeseydim. Şimdi ikimizin de mikroplanmış olabileceğimiz üstünde duracaklar.

Gary, kara kara düşünürken aradan bir saat geçmişti. Nihayet kapı açıldı ve çavuş elinde bir tepsiyle odaya girdi.

— Bir madalya daha haketmiş sayılırım, asker. Sen sahte bir güneylisin.

Gary, yarı korku ve yarı hiddetle haykırdı.

— Artık bıktım! Benim güneyli olduğumu da nereden çıkartıyorsunuz?

— Güneyli olmadığın muhakkak. Kan grubun AB, ha? Eğer senin kanın AB Grubuysa, ben de Napolyon Bonapart'ım. Birisi sorarsa bari saçmalama da doğruyu söyle. Kan grubun 0... Belki ilerde lâzım olur.

— Ama sicil plakamda AB grubu yazılı.

— Boş ver. Sicilin doğru değil ama üzülme. Eskilerdensin değil mi? O zaman aceleye gelmiş olacak. Önemli sayılmamakla beraber acele kan verilmesi gerekse tahtalı köyü boylardın.

Belki değişmiştir, çünkü uzun zaman oluyor.

— Saçmalama, kan grubu değişmez. Su istersin değil mi? Nasıl olsa bütün deneyler yapılıp tamamlanana kadar benim konuğum olacaksın.

— Peki bu denemeler neden yapılıyor?

— Mikrop alıp almadığını inceliyoruz. Eğer her adım attığın yere mikrop saçacak olursan... Nasıl olsa uzun sürmez, yakında anlarız. Bu takdirde madalyayı alacağım demektir.

— Ya mikropluysam? O zaman ne olacak? Bana bir kart temin etsen de ben de insanların arasına karışsam artık.

— Dişini biraz daha sıkmalısın. Hastalıklı olduğun takdirde bu odadan dışarıya adım atamazsın.

Gary, serbest kartı beklemedi. Uç günden beri soğuk odada beklemek de işine gelmiyordu. Yapılan deneylerin ne sonuç vereceğini şimdiden tahmin edebiliyordu. Yapılan kan tahlilleri iki yıldan beri sürdürdüğü hayatı ortaya koyacaktı.

Özgürlüğe bu kadar yakınlanmışken ters yüzü dönemezdi.

İlk gecesini, dezenfekte odasında yatarak geçirdi. Bol yemek yedi ve taze su içti. Her istediğini verdikleri zaman bütün dikkatiyle kapının nasıl korunduğunu inceliyordu.

Kapı kilitli değildi. Kapının önündeki nöbetçi tekti ve nöbetini ciddiye almıyordu. Gary'nin tehlikeli olabileceğini düşünmüyor olmalıydı.

İlk gece nöbetçiden iki kere su istedi. Bir keresinde sigara istedi. Nöbetçi, ne isterse istesin hemen getiriyordu. Getirdiklerini kapının önüne bırakıp birkaç adım geri çekiliyor, Gary de kapıyı açarak getirilen öteberiyi içeri alıyordu.

Ertesi gün çavuş yine geldi. Bu sefer elinde kalem kâğıt vardı ve bir sürü sual sordu.

Forrest'in askerî görev tarihini kısa keserek yolculuk hakkındaki sorulara geçti. Gary, yolculuk hakkında geniş bilgi verebilecek kadar işin içinde olduğu için verdiği bilgiler olumluydu. Konvoyun geçmesi gereken yolları uzun uzun anlattı. Hiç bir ayrıntıyı unutmamaya dikkat ediyordu. Ayrıca, yalan bile söylese, yalan söylediğini ispatlayacak kimse yoktu.

Sorular tükenince Gary sırf laf olsun diye, öbür taraftaki yaşantıdan söz etti ve birçok hikâye anlattı.

Çavuşun ağzı bir karış açıldı.

— Ne diyorsun, yahu?

— Yani?

— Binlerce düşman ajanı, ha?

— Düşman ajanı olup olmadıklarını kesin olarak söyleyemem, ama orada binlerce insan var. Hepsi açlık ve sefalet içinde. Şehirlerin hepsi bombalanmış viraneler haline gelmiş olduğu için hepsi dağlarda yaşıyorlar. Zaten şehirlere pek sokulmadık. Küçük kasabalar insan dolu. Her geçtiğimiz kasabada, halk bizi karşıladı.

— Nasıl olur? Oralarda insan bulunmaması gerekir. Yani, Amerikalı vatandaşları kastediyorum. Hepsinin ölmüş olması gerekirdi.

Gary ters ters baktı.

— Aksini ispat edebilir misin?

Gary yine terslendi.

— Orasını bilemem, yalnız kasabaların adam dolu olduğunu söyleyebilirim. Atlar ölmüş olmalı ki tarlalarda çift süren insanlar gördüm.

Çavuş, Gary’nin anlattıklarını kelimesi kelimesine yazıyordu. Gary, bunu fark edince gülümsedi. Çavuş, bu bilgileri hem resmî makamlara verecek, hem de arkadaşları arasında yayacaktı.

Burada rahat yaşayanlar durumu öğrensinler de hanyayı konyayı anlasınlar bakalım!

Gary, uydurma bir tuzaktan söz etti, Bütün arkadaşlarını bu tuzakta kaybetmiş, teğmen yaralanmış, fakat yolda ölmüştü.

Gary merakla sordu.

— Teğmene askerî tören yapıldı mı?

— Yok canım, ne lüzumu var, mikrop kapmış olması ihtimaline karşılık cesedini köprüden aşağı salladık gitti.

Gary, için için güldü. Demek adamın mikrop kapması ihtimaline karşı köprüden attınız ve gömmek lüzumunu duymadınız, ha? diye düşündü.

İkinci gece Gary, nöbetçiden su istedi. Nöbetçi gittikten sonra kapıyı aralayarak etrafı kontrol etti ve dinledi. Etrafta kimseler yoktu. Nöbetçinin birkaç dakika sonra dönmesi gerekiyordu. Oysa Gary’nin daha uzun zamana ihtiyacı vardı. Ancak bir saat içinde ortadan kaybolabilirdi.

Aralık kapıdan süzülerek çıktı ve binanın kösesine sinerek bekledi.

Biraz sonra nöbetçi bir matara suyla döndü. Matarayı kapının önüne bırakmak üzere eğildi. Arkasından gelen hafif ayak seslerini geç fark etti. Bakmak üzere dönerken Gary’nin elinin keskin tarafı ense köküne indi. Nöbetçi öne doğru devrildi. Gary, son anda nöbetçiyi tutarak düşmesini önledi. Sonra askeri yüklendiği gibi dezenfekte odasına soktu ve kendisinin bir gece önce yattığı keçeye uzattı.

Birkaç dakika sonra odadan çıkıp kapıyı kilitledi ve nehrin aşağı yönüne doğru yürüyerek karanlıklara karıştı.

Nöbet değişme zamanına kadar en azından bir saat vakti vardı. Bir saat de kendisi için yeterliydi. Nasıl olsa halkın arasına karışıp kaybolabilirdi

Erki pikap ani bir frenle durdu. Şoför arabadan indi ve farların ışığı altında, yolun üzerinde duran garip cisme doğru yürüdü. Fakat daha iki adım atmamıştı ki havada yılan tıslamasını andıran bir ses duyuldu. Bu ses, havada uçan bir bıçağın tıslamayıydı.

Bıçak sapına kadar adamın sırtına gömüldüğü zaman tok bir ses çıkardı.

Adam boğuk bir çığlıkla iki büklüm oldu, dizlerinin üstüne çöktü ve öne doğru devrildi. Gary adamın yanına geldiği zaman henüz ölmemiş olduğunu anlayınca, bıçağı, yerinden çekip aldı ve adamı öldürdü. Adamı pikabın arkasına attı, farları söndürdü, sonra ceketine sarıp yolun üstüne koyduğu dalları kaldırdı ve pikaba binip marşa bastı.

Hava ağarmak üzereyke durdu, adamı soyup elbiselerini kendi sırtına geçirdi, sonra cesedi yolun kenarındaki hendeğe yuvarladı.

Gary, arkasındaki kazağın kanlı bıçak deliğini bulduğu bir iğneyle tutturdu. Üstündeki koyu renk tulumda, kan lekeleri pek belli olmuyordu. Adamın cebinden birkaç dolar çıkmıştı, ama hiç değilse arabası vardı.

Sabah olduğu için ortalık iyice aydınlanmıştı. Gary, eski pikabı son hızla sürüyordu. Artık özgürlüğünü ilân etmişti... İki yıllık sefalet devri artık sona ermişti... Geçtiği kasabalarda erken kalkmış kimselere rastlıyor, tarlalarda çalışmaya başlamış olan çiftçileri görüyordu. Kimsenin onunla ilgilendiği yoktu, herkes kendi işiyle meşguldü. Araba sesini duyanlar silâhlarına sarılıp kendilerini bir hendeğin içine atacaklarına başlarını çevirip şöyle bir bakıyorlardı, o kadar. Onu gören kimse aç gözlerini, yiyecek gibi üstüne, dikmiyordu.

Burası özgür bir ülkeydi... Özgür ve canlılık dolu bir ülke...

Fakat peşinde bıraktığı cesetler geçmişinin koyu lekelelerini taşıyordu. Bu cesetlerin başına belâ olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Kaderinin bu cesetlerle ilgili olduğunu nasıl tahmin edebilirdi?

Nöbetçi er, dezenfekte odasının bir köşesinde yatıyor ve geleceğin kendisini ölümle karşılayacağını bilmiyordu.

Kahramanlık peşinde koşan bir çavuş, revir odasında vücudu pençe pençe mor lekelerle dolu olduğu halde can çekişiyordu.

Çavuşun durumu tespit edildiği zaman Gary'nin kaçışından ötürü doğan öfke şiddetli bir korkuya dönmüştü. Sorumluların karşısında iki büyük tehlike vardı: Bir hastalığın yayılması ihtimali, iki, portörün yakalanmadığı sürece, hastalığın yayılacağı gerçeği.

Kaçan portör derhal bulunmalı ve bulaşık talihsizler hemen öldürülmeliydi...

Portörün bulunması bir an meseleydi, çünkü, Gary. her geçtiği yerde «ölüm» diye anılan büyük bir iz bırakacaktı.

Gary, küçük bir şehire gelince çevresine bakındı. Gözüne çarpan sinemanın çekici kudretine dayanamadı ve bir bilet alarak girdi. Salonun serinliklerinde rahat bir koltuğa kurulup oturmak onu bayağı heyecanlandırmıştı. Filimde oynayan bikinili yarı çıplak artist içindeki bazı hislerin uyanmasına sebep oldu. Parası yoktu hemen para temin etmeliydi.

Hava karardığı zaman tenha yolların ağzında beklemeye başladı.

İlk vurgunu biraz bozuk para temin etmişti, ama yeterli değildi. Fakat ikinci vurgunu dolgun bir cüzdanın eline geçmesine sebep oldu.

Aynı gece yola çıktı ve başka küçük bir şehire geldi. Pikabı tenha bir yerde bıraktı. Eski elbise satan bir dükkân bulup, kendisine güzel bir elbise satın aldı, sonra şehirler arası bir otobüse atladığı gibi başka bir şehrin yolunu tuttu.

Clifton’a ulaştığı zaman vakit oldukça geçti. Karnı zil çalıyordu. Hemen küçük bir meyhaneye girdi ve bir şeyler ısmarlayıp atıştırmaya başladı. Bu arada ajans haberlerini veren radyoya kulak kabartıyordu.

Ajans haberleri, olayların bir kısmını veriyordu. Bir düşman ajanı nehri aşmaya muvaffak olmuştu. Bu haber, kısa aralıklarla ya tekrarlanıyor, ya da ufak tefek ilavelerle yenileniyordu.

Meyhane sakinleri, ajansın verildiği sırada tamamen dikkat kesiliyor, «düşman ajanından» söz ediyor, bu kasabaya gelmek cesaretini gösterdiği takdirde başına gelebilecekleri birbirlerine anlatıyorlardı; fakat ajans bittikten sonra herkes yine kendi derdine düşüyordu.

Düşman ajanı diye nitelendirilen Gary’nin burunlarının dibinde olduğu akıllarına bile gelmiyordu.

Bardaki taburelerden birine tünemiş olan Gary, barmenle konuşuyordu.

— Buralara kadar gelmeye cesaret edemez. Askerler, sözü edilen ajanı hemen yakalayıp haklarlar.

— Haklısınız, bayım. Benim de askerlere güvenim fazladır. Onların ne gözünden bir şey kaçar ne de ellerinden bir şey kurtulur. Biliyorsunuz buraları nasıl düzene soktular. Eskiden çok kötü bir durumdaydık.

Gary’nin eski durumdan haberi yoktu. Ama bozuntuya vermeden başını sallıyordu. Zaten adamın düşüncelerini umursadığı yoktu. Sadece laf olsun diye barmenle arkadaşlık ediyordu.

Hesabını ödedikten sonra meyhaneden çıktı. Şehir neon lambalarının ışığıyla pırıl pırıl yanıyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı caddelerde dolaşmaya başladı. Neonlu tabelalar, ışıklı reklâmlar içindeki bazı donmuş hisleri canlandırıyordu.

Caddelerdeki trafik yoğun değildi, çünkü, benzin vesika ile dağıtılıyordu. İşte Gary’nin istediği, özlemini çektiği hayat buydu! İki yıldan beri gerçek hayatı bulmaya çalışmış, nihayet başarmıştı.

Geceyi yalnız geçirmek niyetinde olmadığı için sokak kadınlarından birini ağına düşürmesi zor olmadı.

Geceyi kadının odasında geçirdi. Kadına karşı öylesine açtı ki bütün gece, sabaha kadar ne kendisi uyudu ne de kadını uyuttu. Ertesi sabah kadın kahvaltı hazırladı. Geçirmiş olduğu hareketli gecenin mahmurluğu içindeydi. Yaşı biraz geçkince sayılmakla beraber, kadınlığından bir şey kaybetmemiş olduğu belliydi.

Kadınla karşılıklı kahvaltı eden Gary, kadının biraz sarkık göğüslerine baktı. Sonra bakışlarını, eski eşyalarla döşenmiş olan küçük odada gezdirdi. Oldukça dağınık sayılabilecek bu küçücük odada bile mutlu olabilmişti, içinde anlatamayacağı bir ferahlık vardı.

Gary'nin birkaç gün beraber kalmayı teklif etmesi üzerine kadın hemen kabul etti. Zaten bugünlerde işler yavan gidiyordu. Gary gibi her şeyi beğenen, hır çıkarmayan, çantasını karıştırıp verdiği paraları geri almak istemeyen namuslu bir müşteri çok az bulunurdu.

Gary, kadının kendisine gösterdiği sahte sevgiden memnundu. Çünkü, kendi durumunda olan bir kimsenin daha başka ilişkiler kurması düşünülemezdi. Kadın, her arzusunu büyük bir titizlikle yerine getiriyor ve yatağa girmek istediği zaman hemen soyunup kollarına atılıyordu. Gary'ye bu kadarı yeterliydi. Geçirdikleri hayat hem ucuz hem de hareketliydi.

Gary, gazeteleri okumak üzere aldığı zaman kadın gazetenin ucundan çekerek odanın bir köşesine fırlatıp attı, sonra Gary'nin kollarına sokuldu.

Gary'nin böyle numaralara karnı toktu. Cüzdanındaki paralar bitince kadının tutumu muhakkak ki değişecekti. Bunu her ikisi de biliyordu. Ama umursamıyorlar, sevişmelerine devam ediyorlardı. Uzun bir kuraklık devresinden sonra suya kavuşan arazi parçası gibi kadının her zerresini büyük bir açgözlülükle yutuyordu. Bu kadarı da Gary için yeterliydi.

Gary radyonun yanına bile yaklaşmıyordu. Nehrin bu tarafında olduğuna göre radyodaki konuşmalarla ilgilenmiyordu. Zaten duymak istediği sadece

kadın sessiydi ve bu ihtiyacını yanında bulunan kadın fazlasıyla gideriyordu. Böylece son haberleri dinlemediği için durumun seyrinden haberi olmuyordu.

O gün öğleden sonra şehrin büyük caddelerinde, daracık sokaklarında dolaşıp durdu. İhtiyacı olmadığı halde bazı dükkânlara girip çıkarak öteberi satın aldı. Sadece zevk içgüdüsünün esiri olarak böyle davranıyordu. Bu arada evde kendisini büyük bir bağlılıkla bekleyen kadını da unutmamıştı. Elleri kolları dolu olarak eve döndüğü zaman hava kararmak üzereydi.

Kucağındaki paketlerin arasından zorlukla çıkartabildiği parmaklarının yardımıyla kapıyı açtı. Kadına seslenmek üzereyken birden durdu.

Gözlerine inanamıyordu. Olduğu yerde, kımıldanmaya cesaret edemeden kalmıştı.

Kadın, odanın ortasındaki halının üzerinde kıvranıyordu. Üstünde sadece bir külot vardı ve vücudunun geri kalan çıplaklığı mor lekelerle kapanmıştı. Kadın bu haliyle son derece iğrençti. Dudakları kımıldıyor, fakat mırıltı halinde söylediklerinin ne olduğu anlaşılmıyordu. Kadın sanki son duasını ediyordu. Birden bütün vücudu yay gibi gerildi Duyduğu acıdan ötürü gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı.

Radyo açıktı ve spiker heyecanla konuşuyordu...

Gary’nin şaşkınlığı çok kısa sürdü. Kollarındaki paketleri olduğu yere attı, sonra gerisin geriye dönerek merdivenleri dörder dörder atlayarak inip sokağa fırladı. Sokak kapısını bile çekmek aklına gelmemişti.

O gece şehirden kalkan ilk otobüste Gary de vardı ve güneye doğru gidiyordu. Otobüsün rahat koltuğuna gömülüp gözlerini kapadığı zaman odanın ortasında kıvranmakta olan kadının hayali gözlerinin önüne geldi. Kadrını bir türlü unutamıyordu. Kıvranırken yüzünün aldığı ifade son derece iğrençti. Çarpık parmağını tehdit eder gibi burnunun altında sallıyordu...

Artık hiç bir yerde bir günden fazla kalamayacağını çok iyi biliyordu. Yalnız bir gün! Nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun bir günden fazla kalamazdı! Aksi takdirde şaşmaz bir titizlikle peşini izleyen ölüm onu da yakalayacaktı.

Ölümden korkmaya başlamıştı. Kendisinin ölmesinden değil, her geçtiği yerde saçtığı ölümden korkuyordu. Nehrin bu tarafına geçmekle doğru bir iş yapmadığını ancak kavrıyordu. Bu taraftakilerin, karşıdakilere neden aman tanımadığını şimdi anlıyordu. Evvelce onlara ne kadar kızıyordu? Demek ki tamamen haksızdı. Kaderi kendisini sonsuz bir yalnızlık içine atmıştı, başkalarını da peşinden sürüklemeye hakkı olamazdı.

Halkın arasına Gary adında bir azrail girmiş, acımadan herkesi biçiyordu. Her geçtiği yerde, her dokunduğu yerde koyu bir leke bırakıyordu.

Hofmann'ları, Florida sahillerinde bıraktığı iki ortağını düşündü. Onlara hiç bir şey olmamıştı, çünkü, onlar da kendisi gibi portördü. Demek ki bu dünyada portörlerden başkasına yaşama hakkı yoktu. Her yere ölüm denen tohumu kucak dolusu ektiğinin farkındaydı.

Başka bir şehirde yine bir meyhaneye girdi. Tenha bir köşeye çekilerek içmeye başladı. Sanki diğer müşterilerden bu kadar uzakta kalmasıyla bütün meseleyi kökünden halledecekti.

Gary'nin oturduğu masadan biraz uzakça bir masada, kasketinden şoför olduğu anlaşılan bir genç hem içiyor, hem de elindeki gazetesini okuyordu. Gary göremediği halde gözlerini gazeteye dikti. Muhtemelen resmini temin edip basamamışlardı, ama büyük puntolarla kendisinden söz edildiğinden emindi.

Peşinde olanlar sadece askerler ve polisler değildi. Artık bütün halk peşindeydi. Düşman ajanını aramak üzere ekipler kurmuşlardı. Ölüm saçan bu amansız düşmanı bir an önce kıstırıp yok etmek istiyorlardı. Kimse tarafından tanınmadığı için yakalanmak ihtimali biraz zayıftı, fakat yine de

belli olamazdı. Acaba ölüm saçan adamın kendisi olduğunu şu müşteriler bilseler ne yaparlardı?

Gary içini çekerek diline yapışık olan «Vay Canına!» deyimini defalarca kendi kendisine tekrarladı.

Nehrin doğusundayken özlemini çektiği hayat bu muydu?

Kadınların kucağında geçirmeyi tasarladığı hayat böyle mi olacaktı? Bol yiyecek, içecek ve eğlence bu muydu? İki yıldan beri bu hayatı bulmak için mi didinmişti? Bu tarafa geçebilmek için atıldığı büyük tehlikeler boşuna mıydı?

Demek ki burada kaldığı müddet zarfında daima hareket etmek zorunda kalacaktı. Hiç bir yerde dikiş tutturamayacaktı. Hayatını nasıl kazanabilirdi? Ancak soygunla... Şansı ne zamana kadar yüzüne gülecekti?

— Şu hergeleyi muhakkak yakalarlar.

Gary başını kaldırıp baktı. Taksi şoförünün konuştuğunu gördü.

Cevap vermek zorunluğundaydı.

— Hiç kuşkun olmasın, dostum. Nasıl olsa fazla uzağa gidemez. Fakat bir an evvel yakalamaları hepimiz için hayırlı olacak sanıyorum.

Yerinden kalktı. Masanın üstüne hesabından fazlasını bırakarak meyhaneden çıktı.

Doğudaki vahşi hayatını beğenmiyordu. Kendisini bir an önce medeniyetin içine atmak istemişti. Fakat bütün çabalarının sonunu kendisi de beğenmemişti. Günün birinde medenî saydığı bu kesimde kuduz bir köpek gibi gebertilecekti. Bundan hiç kuşkusu yoktu... Yakalandığı takdirde kendisine acıyan çıkacak mıydı acaba? Muhakkak ki hayır. Şu halde? Kendisi neden onlara acıyordu? Nasıl olsa medeniyet kurmak üzere değil miydi? Batıya kendisi gibi geçen olmayacak mıydı sanki?

Çevresine bakındı. Gelip geçenleri süzdü. Evet, bütün bu insanlar insafına sığınmıştı. İstediği takdirde onların arasına dalar ölümü hepsine

aşılayabilirdi. Zaten onların teker teker ölmesine sebep olmamış mıydı? Temas ettiği kimseler arasından portör olabilecek birisi çıkamaz mıydı?

Birinin yüzüne karşı öksürmesi, diğerinin boynuna sarılması onları öldürmek için yeterliydi. Bir ihtiyar kadını elinden tutup otobüse binmesine yardım bile etse, tamam kadın hapı yutmuş sayılırdı. Onlar tarafından avlanırken kendisi onları avlayabilirdi? Fakat gittiği yerlerde bir günden fazla kalamayacağı aklından hiç çıkmıyordu.

Nitekim ertesi günü buradan da geçmiş olduğu kesinlikle anlaşılacaktı.

Taksi kaldırımın kenarma yanaşmış duruyordu. Kontak anahtarı da üstündeydi. Gary, meyhanenin geniş camından içeri baktığı zaman şoförün kendi âlemine dalmış içtiğini gördü. Otomobile doğru yürüdü, direksiyona geçti, mümkün olduğu kadar az gürültü çıkarmaya çalışarak el frenini gevşetti. Kontak anahtarına dokunduğu zaman motor gürültüsüzce çalıştı. Birinci vitesle çok ağır kalktı, biraz uzaklaştıktan sonra vites değiştirerek gazı kökledi.

Şehri, kuzeyden güneye doğru ikiye ayıran ana caddeye çıkınca direksiyonu batıya kırdı. Şimdiye kadar hep güneye doğru gitmişti. İzini takip edenler onun yine doğru gideceğini tahmin edeceklerdi. Batıya doğru gitmekle onları biraz şaşırtabileceğini düşünüyordu.

Fakat batı yolu kesilmişti.

Şehirden çıktıktan sonra batıya uzanan yolun tutulmuş olduğunu gördü. Birkaç araba sıraya dizilmişti. Kalabalık bir polis grubu herkesi teker teker kontrol ediyordu. Gary, gözlerini kısarak bir an baktı. Böyle fare gibi kapana giremezdi. Ne yapması gerektiğini düşünürken şimdiye kadar iyi giden şansı yine yüzüne güldü. Sağ tarafa doğru bir yol ayrılıyordu. Hiç bozmadan direksiyonu sağa kırdı ve son süratle kuzeye doğru gitti.

Sonra tekrar şehir yönüne döndü. Şehri katettikten sonra güneye yollandı. Güney yolunun da tutulmuş olması muhtemeldi. Nitekim yanılmamıştı. Şehirden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra güney yolunun da kesilmiş olduğunu gördü.

Kendisi için tek açık yol kuzey yoluydu. Kuzeye doğru gideceği belki tahmin edilemezdi, ama kuzeydeki şehirlerin güney yollarının da kesilmiş olması çok kuvvetle muhtemeldi. Ya kuzeyde yakalanırsa?...

Hay Allah kahretsin! Kala kala doğu mu kalıyordu ? Zorunlu olarak doğu yolunu tuttu. Şehirden oldukça uzaklaştığı halde yolun kesilmemiş olduğunu gördü. Doğuya gideceğini kimse düşünmemiş olmalıydı. Gary yine de ihtiyatı elden bırakmıyordu. Bir derenin üzerindeki köprüye yaklaşırken durdu. Arabayı bir kenara çekerek köprüye kadar yürüdü ve yolların kesilip kesilmediğini araştırdı. Yollarda henüz barikatlar yoktu, ama nasıl olsa buralara da sıra gelecekti. Taksi şoförü arabasının çalındığını bildirince ve masadaki kadehi kaldıran garson kız mosmor, yerde kıvranınca oradan geçmiş olduğunu anlayacaklardı...

Güney ve batı yönlerinde gitmediği çabuk belli olacaktı...

Birden korkuyla irkildi. Kanarya sarısı rengindeki araba kendisi için damgalı bir eşekten farksızdı. Nereye giderse gitsin arabanın rengi onu hemen ele verecekti. Bir an evvel bu arabadan kurtulmayı düşündü, fakat...

Beklediği fırsat ertesi sabah ortaya çıktı.

Kadın orta yaşlı ve köylü tipliydi. Koyu gri renkli, son model Ford arabasını yolun sağ tarafından dikkatle sürüyordu. Gary, saklandığı ağaçlıktan çıktı ve kadının peşine düştü. Kadın daima dikkatli, araba sürüşü ihtiyatlıydı.

Kadının arabasına iyice sokulunca, kadın arabasını yolun sağına yanaştırdı ve Gary'nin geçmesi için oldukça geniş bir yer bıraktı. Gary hızını arttırdı, Ford'un önüne geçti, aniden sağa direksiyon kırarak sert bir fren yaptı.

Aslında Gary'nin araba sürüşü kadının tuhafına gitmişti. Fakat Gary'nin böylesine bir şey yapabileceğini düşünmüş değildi. Birkaç saniyelik bir türeddütten sonra frene bastı ve Gary'nin arabasına birkaç santim kala durdu.

Gary, arabanın kapısından bir yılan hızıyla sıyrıldı. Gri Ford daha durmadan kapısına varmıştı bile.

Kadın öfkeden titreyen sesini biraz yükselterek:

— Ne biçim araba kullanıyorsunuz!, dedi Eğer dikkatli olma...

Sözünü tamamlayamadı. Gary'nin duruşundan kuşkulanmıştı, ama niyetini pek anlayamamıştı. Kadının yüzü sarardı, gözleri irileşti.

Gary, kapıyı açarken direksiyonun başından kayıp diğer kapının yanına büzüldü.

— Tanrım bizi ırz düşmanlarından koru!

Gary, tek bir hareketle kadının kolundan çekip onu dışarı aldı. Yarı sürükleyerek taksinin yanına götürüp şoför mahalline attı.

Kadın, namusun hayatı kadar önemli olmadığını anladığı için hiç karşı koymuyordu. Gary, kadının irileşmiş gözlerine bakarak kapıyı sertçe kapattı ve Ford'a koştu.

Geri manevrayla taksinin arkasından kurtulan Ford kudurmuşçasına ileri atıldı ve birkaç saniyede gözden kayboldu.

Kadın ne olduğunu anlayamadan aptal aptal gözden kaybolmakta olan arabasının arkasından baktı. Gary'nin kendisine tasallut etmediğini görünce oldukça şaşırmıştı. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Gary, son süratle uzaklaşırken kadının yüzündeki şaşkınlığı düşündü.

— Kaltak!, diye söylendi.

Kadının peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Zaten o taksi ile kendisine yetişmesi imkânsızdı. Böyle hızlı gitmesi saçmalık olacaktı. Arabanın hızını

elli civarına düşürdü ve kendi kendisine bir şarkı mırıldanarak yoluna devam etti.

Uçak sesini duyar duymaz içgüdüsünün verdiği bir hareketle Ford'un burnunu bir hendeğe sokarak fren yaptı. Arabanın durmasıyla Gary'nin arabadan fırlaması bir oldu. İlerde gördüğü bir çite doğru koştu ve çitin koyu gölgesine sığınarak gözlerini gökyüzüne çevirip uçağı araştırdı.

Uçak kendisinin bulunduğu yere doğru gelmiyor, göremediği bir yere doğru dalış yapıyordu. Uçak biraz sonra bir sırtın gerisinde kayboldu, tekrar göründü, yükseldi ve ikinci bir dalışa geçti. Biraz sonra Gary, kulaklarını yanıltmayan makineli tüfeğin sesini duydu.

— Salaklar!, diye söylendi.

Gary, sarı arabayı ve ırzına geçilmeden serbest bırakılan kadının yüzündeki ifadeyi düşündü.

Makinelinin ağzından fırlayan mermilerin sarı arabayı delik deşik edişini, neye uğradığını anlayamadan kurşunlardan kalbura dönen kadını görür gibi oluyordu.

Ölmeden önce frene basabilmişse hendeğe devrilmekten kurtulmuştur, diye düşündü.

Uçak bir kere daha daldı. Makinelinin tarakası tekrar duyuldu. Bir süre sonra uçak dalış yaptığı noktanın üzerinde küçük turlar atarak dolaşmaya başladı.

Gary, haykırmaktan kendini alamadı.

— Hay koca sersemler hay!

Tehlikenin tamamen geçmiş olduğu kanısına varan Gary tekrar Forda atladı ve yola koyuldu. Eğer şoför hâlâ sağsa arabasının hurda haline gelmesine oldukça üzülecekti. Gary, adama hiç yanaşmadığı için belki mikrop almamıştır, kim bilir... diye düşündü.

Kadına gelince, makinelinin kustuğu ölümden kurtulması mümkün olamazdı. Kadın yine de şanslı sayılırdı, çünkü, Gary'nin mikroplu elleri tenine dokunmuştu ve sonunda nasıl olsa kıvrana kıvrana can verecekti.

Gary, direksiyonu sıkıca kavradı.

— Buralarda iş yok, diye söylendi.

Daha kaç gün kaçabilirdi? Nereye gidebilirdi? Başkalarıyla temas kurduğu takdirde yeri belli olacaktı. Kendisi için tek kurtuluş yolu, çıktığı ine dönüş yoluydu. Yine o pis harabelerin arasında mı yaşamak zorundaydı? Başka çaresi de yok gibiydi.

Nehir biraz ilerde, karanlık gecenin koyuluğunda, sonsuz akışına devam ediyordu. Dünya denen gezegenin batışına kadar da akmaya devam edecekti.

Etrafta derin bir sessizlik vardı, bazı yerlerde tatlı şırıltılarla akan nehrin sesini duymak mümkündü. Sanki toprak bile nefes alıyormuş gibi sesler çıkartıyordu.

Gerçek sessizlik ancak uzayda bulunabilirdi. Başını gökyüzüne kaldırıp parlak yıldızlara baktı.

Gary, kıyıdaki sazların arasında sessizce bekliyordu. Karanlık geceden daha koyu bir leke yapacak olan nöbetçiyi fark etmeye çalışıyordu. Buraya kadar gelmişken enayi gibi yakalanmakta mana yoktu. Şu anda her zamankinden çok daha dikkatli ve kurnaz olması gerekiyordu. Çünkü, buralarda bir yerde olduğunu bilmemeleri imkânsızdı.

— Hayvanlar!

Sarı arabanın içindeki cesedi muhtemelen bulmuşlardı. Bu takdirde nerede bulunduğunun bilinmediğini düşünmesi aptallık olurdu.

Nereye dönmek istediğini bildikleri halde kinleri ağır basıyor ve ona dönmek imkânı tanımak istemiyorlardı.

— Hayvanlar!

Gary kımıldamadan sabırla bekliyor, göğsünden taşan kini frenlemeye çalışıyordu. Geceden, nehirden, insanlardan... hemen hemen her şeyden nefret ediyordu. Şuanda kendi hayatından başka bir şey düşünmüyor, insanlara karşı kini gittikçe artıyordu.

Sefil hayatını sürdürebilmesi için yapabileceği tek şey vardı. Dişlerini, yumruklarını sıkıyor, kendisini vahşet içinde yaşamaya zorunlu tutanlara içinden küfürler yağdırıyordu.

Birden ayağa fırlayıp narayı basabilir, nefretini haykıra haykıra söyleyebilirdi, ama bu isyanı uzun sürmez bir köpek gibi gebertilirdi. Önünde uzanan karanlık sulara baktı. Bu nehir vatanı ikiye bölüyordu. Tek kara parçası ikiye bölünüyordu. Bir tarafında medeniyet, diğer tarafında vahşet olan iki kara parçası... Bir tarafta yokluk, kıtlık, açlık ve sefalet, diğer tarafta rahatlık, tokluk ve medeniyet...

— Eğer hayale dalar gözlerini dört açmazsan ömrün pek kısa olacaktır. Ona göre hareket et, rüya âleminden ayrılıp gerçeğe dön.

Geceden çok daha koyu bir gölge ağır ağır ilerliyordu.

Nöbetçi!

Gary nefesini tuttu. Dört adım ötesinden geçen bulanık karaltıyı kolluyor, nöbetçi geçtiği halde kımıldamıyordu. Sıkılmadan büyrük bir sabırla beklemesini çoktan öğrenmiş olduğu için acelesi yoktu. Önce kaç nöbetçi olduğunu ve geçiş saatlerini iyice öğrenmesi gerekiyordu.

Nihayet istediğini öğrenmişti. Sürünerek kıyıya doğru kaydı. Bir çöp dahi kırılsa, duruyor, kulaklarını dikip geceyi dinliyor, en küçük bir sesi dahi kaçırmıyordu. Elleriyle sürüneceği yeri dikkatle araştırıyor, sadece elleriyle değil bütün hisleriyle çalışıyordu. Çok yavaş ilerlemek zorundaydı. Tökez tellerinin yerlerini bulması, onlara sürtünmeden geçmesi şarttı. Bir zamanlar dalgıç elbisesini alıp karşıya geçmeye çalışan yarmayı hatırladı. Onun başına gelenlerin kendi başına gelmesini istemiyordu.

Nihayet eli suya değdi. Vücudu bir yılan gibi kaydı ve sulara gömüldü.

Akıntıyla oldukça sürüklendi. Gürültü yapmamak için akıntıyla uğraşmayı aklına bile getirmiyordu. Akıntıyla beraber kurbağalama yüzüyor ve karşı kıyıya sessizce yanaşmaya çalışıyordu.

Hem sessiz kulaçlarla yüzüyor hem de düşünüyordu

— Hey bir zamanların koca başçavuşu demek medenî insanların arasına karışabileceğini sandın, ha?

İki yıl karşılaştığı bütün tehlikelere göğüs geren, hepsini büyük ustalıkla atlatan Gary Russel, bütün çabasının boşa gittiğine kızıyordu.

Nihayet karşı kıyıya varabildi. Ayaklarının altında kıyının balçığını hissedince doğruldu ve bata çıka, yuvarlana yuvarlana toprağa ayak bastı. Son bir kere daha arkasına dönüp karşı sahile baktı. Öfkesini bir türlü bastıramamıştı.

Yumruğunu hırsla salladı.

— İt oğlu itler!

Sonra döndü ve karanlık çalıların arasında kayboldu.

10.

Meksika körfezinin ılık suları, evvelce balık tuttukları kumsala hafif hafif vuruyordu. Florida'nın yakıcı güneşi Ağustos ayında çok daha berbattı.

Uzun zaman oturduğu balıkçı kulübesinden kalan harabeye baktı. Burada terketmiş olduğu arkadaşlarının başına gelenleri anlatabilecek bir iz aradı. Ne kadar zaman önce ve hangi koşullar altında buradan ayrıldıklarını tahmine çalıştı, içinde rahat ve mutlu bir hayat sürdüğü bu kulübe yandığından bu yana acaba ne kadar zaman geçmişti? Bütün çabası boşunaydı, en küçük bir iz bulması mümkün olmamıştı.

Kumsalda yürürken ayağına bir şey batınca eğilip aldı. Sivri bir tahta parçası... Birden hatırladı. Bu tahta parçası, Sally'ye bahar hediyesi olarak tahtadan oyup yaptığı kolyenin bir halkasıydı.

Elindeki küçük parçayı öfkeyle denize doğru savurdu.

Sonra arkasına bakmadan, tatlı bir hayat sürmüş olduğu yarım adadan aceleyle uzaklaştı.

Karnını doyuracak bir şeyler bulmalıydı. Üç gündür ağzına bir şey koymamıştı. Midesi açlığa isyan ediyor, bağırsakları gurul gurul ötüyordu. Yaşamakta bulunduğu mağaranın havası son derece ağırdı. Kokusundan başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Bütün hisleri körleşmiş gibiydi.

Mağaranın bir köşesinde duran kovanın içinde çok az su kalmıştı, ama suya önem verdiği yoktu, çünkü açlıktan bayılacak gibi oluyordu. Donmuş topraktan söküp çıkartmış olduğu ot kökleri çoktan bitmişti. Bir gün daha aç kalacak olursa halsiz düşeceğini biliyordu. Halsiz düştüğü takdirde de mücadele gücü kalmayacaktı.

Uzun zamandan beri idare etmesi gerektiği cephaneside tükenmek üzereydi. Tüfeğini alarak mağaranın ağzına gitti ve karla kaplı geniş ovayı

gözden geçirdi.

İlk yıllarda av tüfeklerini ve uzun menzilli tüfekleri tercih etmişti. Kendisi gibi ağır silâhları tercih edenler artık yaşamıyordu, çünkü, ağır silâhların gürültüsü çok uzaklardan bile duyuluyordu. Silâh sesinin duyulması çok kötüydü, insanın varlığını ve nerede bulunduğunu daima haber veren bir vasıtadan ileri gitmiyordu. Küçük çaptaki silâhların sesleri ise, ancak yakınlardan duyulabiliyor ve uzun menzilli silâhlar kadar etkili olabiliyordu.

Yiyecek öylesine azdıki, karnını doyurmak isteyen bir kimse insan eti yemekten kaçınmıyordu, insan eti yemeyen kalmamış gibi bir şeydi.

Ova, göz alabildiğine bembeyaz uzanıyordu.

Bu beyazlık içinde kımıldayan tek karaltı yoktu. Mağaranın ağzını gizleyen çalıları aralayarak çıktı. Her on adımda bir durup etrafı dinliyor, bir hayvan gibi havayı kokluyordu. Kuşkulanacak bir şey göremeyince dizleri üzerinde doğruldu. Şimdi çevresini çok daha iyi görebiliyordu.

Birkaç yıl önce adamın birine az kalsın av oluyordu. Hem de tam mağarasının önünde... Adam mağaranın giriş deliğinin üstünde günlerce sabırla beklemiş. Gary başını uzatır uzatmaz paslı bir kasaturayla saldırmıştı. Ancak, Gary saldırgan adamdan daha çabuk davranmasını bilmişti. Adamın kasatura tutan kolunu yakaladığı gibi başının üzerinden savurup atmış ve ölümden kıl payı kurtulmuştu.

O olaydan sonra mağaranın sırt tarafına tuzak telleri germiş ve kimse, haberi olmadan mağaraya yanaşamamıştı.

Yamaçtan inerken karların üzerinde bıraktığı ayak izlerine baktı. Ayak izleri yaşadığı mağaranın yerini belli ediyordu, ama öylesine açtı ki, yerinin belli olup olmaması umurunda bile değildi. Tek düşüncesi bir şeyler bulup karnını doyurmaktı. Ayrıca, mağaraya gelip kendisini bekleyecek olan kimse de karda ayak izleri bırakacaktı.

Yamacı indikten sonra yere diz çöktü. Kımıldamadan havayı kokladı. Dikkatle dinledi. Civarda kendisinden başka canlı olmadığına kesin olarak emindi.

Geçen yılları düşündü. O zamanlar kendisi gibi insanlar çoktu; şimdikinden çok daha mantıklıydı. Wisconsin'de bir çiftlikte geçirdiği kışı hatırladı. Çiftlikte bir radyo ve küçük bir kız vardı. Günde üç defa muntazam yemek yiyebilen kendisini çok mutlu sayıyordu. Açlık ve kıtlık her tarafı sarmıştı. Herkes, elindeki yiyeceği almaya kalkacak olan kimsenin gırtlağını rahatlıkla kesebilirdi.

Ovada tek canlı göremiyordu. Kar yağdığı zamanlar tavşan ve tilki vurmak mümkündü. Silâhı her zaman ateşe hazır bir vaziyette yamacın eteğini takip ederek yürümeye başladı. Sırtın arka tarafında incecik bir dere vardı. İlk hedefi o dereydi. Dere donmuş olmakla beraber, hayvanların su aramak için gelmeleri her zaman mümkündü. Her adımda duruyor, etrafı dinliyor, havayı kokluyordu. Kendi kokusuna öylesine alışmıştı ki yabancı bir kokuyu derhal duyuyordu. Ne yerde ne de havada hiç bir canlının izi yoktu. Dereye iyice yaklaştı ve çevresini araştırdı. Uzun zamandan beri canlı ayağı değmediği açıkça belliydi.

Birdenbire uzaktan doğru duyulan bir silâh sesiyle titreyerek durdu.

Derhal olduğu yere çöktü. Bu hareketiyle başkasının silahından çıkacak kurşuna karşı hedefi küçültmüş oluyordu. Bazen bir asker gibi davrandığını düşününce kendi kendisine gülerdi. Oysa, askerî eğitiminden şimdi yararlanabiliyordu. Bir zamanların başçavuşu Gary Russel, askerî eğitimini hâlâ unutmamıştı.

Keskin bakışlı gözlerini ufukta dolaştırdı.

Gözlerinin içi gülüyordu, çünkü, silâh sesi demek yiyecek demekti. Nihayet bu kadar günden sonra kendisine insan etinden güzel bir ziyafet çekebilecekti...

Silâhın sesine bakılacak olursa oldukça küçük çaplı bir silâhtı ve sesi çok uzaklardan geliyordu. Ateş eden her kimse, Gary'nin varlığından haberdar değildi, aksi takdirde ateş etmeyecek, kendisi gibi bir yere sinip bekleyecekti. Yakın bir yerdeki canlının varlığı, en azından bir haftalık yiyecek demekti. Açlığını daha şiddetle hissetti. Hemen harekete geçmek işine geliyordu. Bir müddet kımıldamadan durarak, bu sesin kendisinden başka kimse tarafından duyulmadığına da emin olmak istiyordu. Ayrıca, yönünü de kesin olarak bilmesi şarttı.

Ağır ağır doğruldu. Hızlı ve hafif adımlarla ufuk çizgisine doğru yürümeye başladı. Silâh sesi şehre yakın bir yerden gelmişti. Bir tuzak da olabilirdi. İnsanlar hâlâ şehirlere meraklıydılar. Şehirlerin sanki çekici bir gücü vardı. Birçok kimsenin bu çekiciliğe kurban gitmiş olduğunu geçirdiği tecrübelerden ötürü biliyordu. Şehirde pusu kuranlar, böyle cahilleri kolaylıkla avlamışlardı. Fakat Gary, böyle numaraları yutmayacak kadar tecrübeliydi. Birçok kere, şehrin dışında beklemiş ve şehirdeki tuzağa düşmek üzere olan enayileri kendisi avlamıştı. Hatta, pusuyu hazırladıktan sonra bir el ateş ederek saklanmış, silâh sesine geleni avlamıştı. Onlar da kurnazdı! Silâh sesi duydukları yere hemen yaklaşmazlardı. İçlerinde günlerce bekledikten sonra gelenler bile vardı.

Gary, iki saat sonra şehrin kıyısına ulaşmıştı. Henüz taze olan izler gözünden kaçmadı. Olduğu yere çökerek, taze izleri dikkatle inceledi. Ayak izleri, ufak tefek birisine aitti. Adımlar muntazamdı. Adımların düzgün oluşu, buradan geçenin tok olduğunu gösteriyordu. Sağ ayak izi diğerinden biraz daha derindi. Demek ki sağ elinde veya omuzunda yükü vardı. Asıl önemli olan, buradan geçen her kimse izlerini gizlemeyi hiç düşünmemişti.

— Dikkat, Gary!, diye söylendi. Senin için kurulmuş mükemmel bir tuzak olabilir. Belki bir saat sonra, ateşin üzerinde kebap olmak üzere lime lime doğranabilirsin.

Tok bir insanın izlerini takip etmek delilikti.

İnsanın ya deli ya da son derece aç olması gerekirdi.

Ayrıca, tok insanların izleri kolay takip edildiği haldâ kendilerini bulmak başlı başına bir problemdi. Böyle bir iz ya şehrin içine dalar, ya da bir tuzağın ucunda sona ererdi. Veyahut iz döner, dolaşır insanı arkadan yakalardı. Tok insanlar, kendilerini yakalamaya gelen cahil insanların etiyle beslenirdi. Nitekim, karın üzerindeki taze izler de şehire doğru uzanıyordu.

Gary sürünerek biraz daha sokuldu. Yüzükoyun yatarak, en küçük bir gölgeyi dahi ihmal etmeyerek şehri gözetledi. Hareket eden hiç bir şey göremedi. Evlerin bacalarından duman da çıkmıyordu.

Aradan bir saat geçti. Gary, sabırla bekliyordu. Bir saat daha akıp gitti. Şehirde çıt yoktu, her yerde derin bir sessizlik hakimdi.

Öğleye doğru rüzgarın yönü değişmiş, şehirden doğru esmeye başlamıştı. Havada sadece kar kokusu vardı. Gary, havayı derin derin kokladı. Bütün gücüyle taze et veya kan kokusu almaya çalıştı, fakat bütün çabası boşunaydı. Tahmininde aldanmamış, silâh sesi çok daha uzaklardan gelmişti. Adam muhtemelen silâhını boşalttıktan sonra, şehre çekilmiş, pusu kurmuş, peşinden gelecek enayileri bekliyor olmalıydı.

Gary, bekle bakalım, babalık, diye düşündü. Sonunda nasıl olsa ben kârlı çıkacağım.

Gary, etrafını kollamaktan bir saniye olsun vazgeçmemişti. Eğer bir tuzak için silâh atılmışça, silâh sesine kendisinden başka gelen yoktu, yalnız olduğuna emindi. Nasıl olsa beklemekten bıkan bir insan değildi.

Akşam üstüne doğru başlayan kar, önce seyrek yağarken sonra artarak lapa lapa yağmaya başladı. Hava, çok soğuk sayılmazdı. Ufuk erkenden karardı ve kar hızını kesmeden yağışına devam etti. Gary’nin üstünde en azından bir karış yüksekliğinde kar vardı. Birkaç metreden bile orada bir insan olduğu belli olamazdı.

Gary sabırla bekledi.

Kar çoktan dinmişti. Bulutlar iyice alçalmış, hava zindan gibi kararmıştı. Etrafı kaplayan karın beyazlığı gökyüzüne vuruyordu. Gary gözleri açık, bütün hisleri uyanık, fakat zihni uyuşuk, yarı uyuklar vaziyette yatıyordu. Rüzgârın getireceği kokuyu iyice seçebilmek için başını hafifçe çevirmişti.

Burnuna gelen keskin kokuyla tamamen ayıldı.

Koku şehirden doğru geliyordu. Kokunun cinsini tayin etmeye çalıştı. Kendisine yabancı gelmeyen bir kokuydu, fakat ne olduğunu kestiremiyordu, insanı çekici bir kaypaklığı vardı.

Kokunun meydana çıkmasıyla kaybolması bir olmuştu. Rüzgâr dağıtıyor olmalıydı. Fakat kendisini şaşırtan bu kokunun her zaman duyduğu, yün, deri, tütün, ter gibi diğer kokularla karışık olmamasıydı.

Bu kokunun kendisine özgü bir özelliği vardı.

Sabırla bekledi.

Yarım saat sonra odun kokusu keskin olarak duyuldu.

Gary kımıldamadı. Sabırla bekliyordu. Etrafın zindan gibi karanlık olması dumanın yönünü tayin etmeyi imkânsız kılıyordu. Daha önce duymuş olduğu o garip kokuyu da bir daha duymadı.

Sabaha kadar beklemek ihtiyatsızlık olacaktı. Ayrıca gündüz çalışmak da işine gelmezdi. Oltayı takip etmesi çok daha iyi olacaktı. Eğer tuzağı kuran, onun yakın bir yerde beklediğini biliyorsa, bu korku zokayı yutturmak içindi.

Yavaşça doğruldu. Sırtındaki karın dökülmemesine gayret ederek şehre doğru dikkatle sürünmeye başladı. Binalara yaklaştıkça dumanın kokusu gittikçe ağırlaşıyordu. Nihayet kokunun geldiği yeri tesbit etti. Halen üzerinde sürüldüğü tarlaya bakan, şehrin dış kenarındaki bir evden geliyordu. Sokakların arasına girmek Gary'nin işine gelmiyordu. Evin etrafını dolaştı. Dikkatle dinledi. Karanlığa rağmen kapının önündeki ayak

izlerini gördü. İzler incecik ve küçük bir ayağa aitti. Tahtalar çakılmak suretiyle körleştirilmiş olan pencereye sokuldu. Burnunu tahtaların arasındaki çatlaklardan birine yaklaştırıp kokladı. Odanın içinde hafif bir ses geliyordu. Ocakta ateş yanmıştı ve ateşin üstüne de bir tencere oturtulmuştu. Fakat pişen yemeğin kokusunu alması mümkün olmuyordu.

Birden irkildi.

Vay canına!

Kokuyu şimdi seçebiliyordu! Bu koku kadın kokuşuydu! Mis gibi parfüm kokuyordu!

Hafif bir gürültü duyuldu. Gary yavaşça yere uzandı. Tüfeğin dipçiğini altına alarak namluyu iki eliyle kapadı. Beyaz karların arasında beyaz bir gölgeden başka bir şey değildi.

Evin kapısı hafifçe aralandı. Çıplak ayaklar karları gıcırdatarak ezdi. Kadın, takip edildiğini biliyor gibi görünüyordu. Sanki avcıyı saklandığı yerden çıkmaya zorlarmış gibi meydanda dolaşıyordu. Gary kımıldamadı. Vakit yaklaşıyordu. Kadın içeri girecek, üşüyen ayaklarını ısıtmak üzere ateşe uzatacaktı. Kapıya arkası dönük olduğu zaman saldırması şarttı. Kapının yavaşça kapandığını duymaktan çok hissetti. Bir saniye kadar bekledi. Sonra sessizce fırladı. Uzun av bıçağını keskin kısmından tutarak kapıya bir tekme attı. Odaya girmeden boğuk bir silâh sesi evin sessizliğini bozdu. Gary, başının üzerinden geçen merminin rüzgârını hisseder gibi oldu.

Savurduğu bıçağın sapı kadının kafasına tok bir sesle çarptı. Kadın boğuk bir ses çıkartarak yan tarafına yıkıldı.

Kapının açılması ile ateşlenen tüfek, tutturduğu yerden kurtulup yere düştü.

Gary sokağa dönerek etrafı dikkatle dinledi. Sessizlik geceye hakimdi. Tekrar içeri girdi, kapıyı kapattı ve sürgüledi. Önce tüfeğin mermilerini

boşalttı. Kadının hareketsiz yatan vücudunun üstünden atlayarak ateşin yanına gitti ve üstündeki tencereyi ateşin üstüne boca etti.

Ondan sonra kadına döndü. Kadın elbisesini muntazam olarak devşirmiş ateşin yanına bırakmıştı. Elbisesinin yanında siyah deriden bir de torba vardı. Gary bıçağının ucuyla torbanın yanını yırttı. Açılan yarıktan yarı donmuş bir tavşan göründü. Derisi yüzülmüş olan çiğ tavşanı yakaladığı gibi ağzına götürdü. Çiğ et ağzında lezzetli bir tat bırakıyordu.

Birden irkildi. Tavşanı çekerken torbadan parlak taşlar dökülmüştü. Hayretle çömelerek elini torbaya daldırdı. Pırıl pırıl yanan iri elmaslar parmaklarının arasından döküldü. Tavşanı bırakarak yüzükoyun yatan kadının yanına diz çöktü. Sonra, kadını zayıf omuzlarından tutarak sırt üstü çevirdi.

On dokuzunu çoktan aşmıştı...

Hemen dışarı fırladı. Biraz kar getirip kadının alnını oğuşturarak ayıltmaya çalıştı.

Kadının ayılmasını beklerken ensesini omuzlarını şefkatle oğuşturuyor ve geleceği düşünüyordu. Yapacağı hayat mücadelesinde bu kadının kendisine çok yardımı dokunabilirdi. Özellikle erkekleri tuzağa düşürmek için faydalı olabilirdi. Bu işin ustası olduğunu da biraz önce ispat etmişti. Evet, evet, çok işine yarayacaktı. Şimdi, kendisi için hazırlamış olduğu kaynar suyu da hoş görüyordu. Mamafih, bu kadını aç bırakmaya da gelmezdi.

Kadın yavaş yavaş kendisine geliyordu. Ayılmak üzere olduğu göz kapaklarının titremesinden belliydi.

Gary kendi kendine:

— Mağaradan taşınmak gerekecek, diye söylendi. Bu kadınla orada yaşayamam ya!

Kadın gözleri yavaş yavaş aralandı, sonra birden açıldı.

Gözlerinin rengi ilk gördüğü zamanki gibi berrak maviydi. Yüzünde aynı ürkek ifade vardı. Yalnız vücudu oldukça gelişmiş ve şahane bir kadın olmuştu. Belki on kış geçmişti aradan...

Gary elini İrma'nın çıplak memeleri üstünde gezdirdi.

— Beni hatırladın mı, On dokuzluk?, dedi.

İrma'nın gözlerinde hafif bir parıltı yanıp söndü. Hatırladığı bakışlarından belli oluyordu. Dudakları önce biraz kımıldadı, sonra geniş bir tebessümle açıldı. Hiç konuşmadan kollarını Gary'nin boynuna doladı.

Gary, gözlerinin pınarlarına toplanan yaşları parmağının ucuyla sildi. Sonra dudaklarını İrma'nın ipek saçlarına dokundurdu.

Kendi kendine mırıldandı.

— Galiba bunca yıldır özlemini çektiğim kadına kavuştum...

SON

kap: Ünal Çöteli

Kadın oldukça uzun boylu, sert bakışlıydı. Gizlenmeye çalışmadan uzun adımlarla yürüdüğü halde ayakları çıplak olduğu için hiç gürültü yapmıyordu. Yüzü Güneşten bronz gibi yanmıştı. Saçları dağınık, elbisesinin rengi atmıştı ve son derece sadeydi. Elbisesinin evvelce kırmızı olduğunu anlamak için çok dikkat etmek gerekti, çünkü elbisesinin rengi, kirli kahverengine çalıyordu. Çıplak bacakları da elbisesinin rengindeydi. İnce uzun, narin olmakla beraber güçlü olduğu her halinden belliydi. Oliver'e on metre kadar yaklaştıktan sonra durdu ve Oliver'in elindeki silâha baktı...

Kapak baskısı
AROFİS MATBAASI 22 45 45

Fiatı 750 Kuruş